#1 BESTSELLING AUTHOR

FREIDA McFADDEN

SHE'S YOUR WORST NIGHTMARE...

THE SURROGATE MOTHER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Taşıyıcı Anne

FREIDA MCFADDEN

tarafından yazılmış bir roman

Taşıyıcı Anne

© 2018 Freida McFadden tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve yerler yazarların hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Kitaptaki karakterlerin hiçbiri gerçek bir kişiye dayanmamaktadır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfi ve kasıtsızdır.

Melanie ve Libby için
(Ya da Libby ve Melanie için, çünkü eminim bir gün bu sıralamanın önemi üzerine bir tartışma)

İçindekiler

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41 Sonsöz
Tesekkür

Önsöz

Önümüzdeki yirmi dört saat içinde, birinci derece cinayetten tutuklanacağım.

Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Ben cinayetten hapse girecek türden bir insan değilim. *Değilim*. Hiç hız cezası bile almadım. Daha önce hiç kırmızı ışıkta bile geçmedim. Ben gelmiş geçmiş en yasalara saygılı vatandaşım.

"Sana karşı oldukça sağlam bir davaları var Abby."

Avukatım Robert Frisch, hiçbir şeyi şekerle kaplamaz. Onu kısa bir süredir tanıyorum, ama şimdiden elini tutmakla, sakız ve lolipoplarla işi olmadığını biliyorum. Son yirmi dakikasını polis departmanının aleyhimdeki tüm kanıtlarını sıralayarak geçirdi. Ve her şeyi bu şekilde duyduğumda kulağa kötü geliyor. Frisch'in söylediği her şeyi dinleyen tarafsız bir üçüncü şahıs olsaydım, kendi kendime şöyle düşünürdüm*: Bu kadın kesinlikle suçlu. Onu kilitleyin, anahtarı atın.*

Frisch'i dinlediğim süre boyunca kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Aslında bu durum onu uzun süre duymamı biraz zorlaştırdı. Sağ tarafımda, kocam Sam sandalyesine çökmüş, gözlerinde cam bir bakış vardı. Frisch'i işe alan Sam'di. *O senin en iyi şansın Abby*, dedi bana.

Yani bana yardım edemiyorsahiç şansım yok demektir.

"Hepsi ikinci derece kanıtlar," diyorum, durumun böyle olduğundan ya da ikinci derece kanıtların tam olarak ne olduğundan bile emin olmasam da. Ama bildiğim bir şey var: "Ben yapmadım."

Frisch uzun bir iç çeker ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Şunu anlamalısınız ki, eğer bu iş mahkemeye giderse, suçlu bulunacaksınız."

"Bu iş mahkemeye giderse?"

"İtiraf pazarlığı öneririm" diyor. "Seni tutukladıklarında-"

Polisin kapıma dayandığını, bileklerime metal kelepçeler taktığını hayal ediyorum. Haklarımı okuyor. *Sessiz kalma hakkına sahipsin.* Bu gerçek hayatta gerçekten söyledikleri bir şey mi? Öğrenmek istemiyorum.

"Beni tutuklarlarsa," diye düzeltiyorum.

Frisch bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Yaklaşık otuz yıldır ceza avukatlığı yapıyor. En iyilerden biri. Ne kadar başarılı olduğunu duvara dayalı deri koltuğundan ve Barack Obama'nın elini sıkarken çekilmiş bir fotoğrafının bulunduğu maun masasından anlayabilirsiniz. Param var, ama tam bir duruşmanın uzunluğu bizi kurutabilir.

Frisch, "İkinci derece cinayetin cezası on beş yıldan müebbete kadar" diyor. "Birinci cinayetten şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezası alabilirsin. Eğer ikinci derece cinayeti kabul ederseniz-"

"On beş yıl!" Ağlıyorum.

On beş yıl hapse girmek istemiyorum. Bu bir ömür demek. Bir gün bile hapse girmek istemiyorum ama on beş yıl düşünülemez. Bunu aklım almıyor. On beş yıl hapis yatmamı garantileyecek bir savunma pazarlığı yapamam. *Yapamam*.

Yüzünde aynı derecede öfkeli bir ifade görmeyi umarak Sam'e bakıyorum. Onun yerine, yüzünde hala o donuk ifade var. Frisch'in arkasındaki duvara bakıyor ve gözlerini yakalamaya çalışmama rağmen bana bakmıyor.

Benim yaptığımı mı düşünüyor?

Kendi kocam benim katil olduğuma gerçekten inanıyor mu? Beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyor, eğer suçlu olduğuma inanıyorsa, jüri karşısında ne kadar şansım olabilir ki?

Ama ben suçlu değilim. Bunu ben yapmadım. Ben kimseyi öldürmedim... Öldürdüm mü?

Bölüm 1

Bir Yıl Önce

Şu anda hayatım neredeyse mükemmel.

Birkaç yıl önce bunu söyleyemezdim. Birkaç yıl önce, "bebek bezinin yeni ismi" Cuddles'ın bir oda dolusu yöneticisinin karşısına geçip onlara başlarında haleler olan onlarca melek bebek resmi ve sloganla dolu yeni bir reklam kampanyası sunmaktansa bileklerimi kesmeyi tercih ederdim: "Çünkü küçük meleğiniz buna değer." Elbette sunumu yapardım ama yüzümdeki gülümseme bugün olduğu gibi gerçek olmazdı.

Ama şu anda her şey tam da olmasını istediğim gibi. *Tam olarak* değil ama çok yakın. Her zaman istediğim işe sahibim. Harika bir adamla evliyim. Ve birkaç hafta içinde (Çalışma Tanrılarının kaprislerine bağlı olarak) ilk kez anne olacağım.

Bende bir parıltı olduğunu söyleyebilirsiniz.

"Bu yeni kampanya," diyorum ekranda yansıtılan görüntüyü işaret ederken, "Cuddles'ı Huggies ve Pampers ile aynı lige çıkarma potansiyeline sahip."

Bakışlarımı Cuddles'ın pazarlamadan sorumlu başkan yardımcısı Jed Cofield'a çeviriyorum. Jed kırklı yaşlarında, gür kestane rengi saçları, delici koyu renk gözleri ve Hugo Boss marka takım elbisesiyle dikkat çekiyor. Sol elinde altın bir bant olmasına rağmen, onunla çalıştığım iki yıl boyunca, konuştuğumuzda her zaman olması gerekenden biraz daha yakın durdu - son öğününde ne yediğini tam olarak anlayabileceğim kadar yakın. Şimdi bile - yaklaşan anneliğime rağmen- gözlerinin vücudumda gezindiğini fark ediyorum.

Stewart Advertising'de İçerik Stratejisi Direktörü olarak şu anki pozisyonuma terfi etmeden önce, nasıl özgüvenli görünebileceğime dair çok şey öğrenmiştim. Göz teması çok önemli. Bu yüzden Jed ile göz göze geldim, duruşumu düzelttim ve omuzlarımı geriye attım.

Kendime güvenmek için her türlü sebebim var. Kampanyamın harika olduğunu biliyorum. Bundan emin olmak için çok çalıştım.

"Bu kampanya yirmi beş-otuz dört yaş arası kadın demografisinde nasıl bir performans gösterdi?" Cofield soruyor.

Bu mükemmel bir soru. Bebek bezi pazarında, Cuddles söz konusu olduğunda, yirmi beş-otuz dört yaş arası kadınlar esas demografik *grubu* oluşturuyor. Reklamlarımız ne kadar ilgi çekici olursa olsun, altmış yaşında çok az erkek bebek bezi satın alır. Elbette ben bu önemli demografinin dışında kaldım, ancak dolabımda bir paket yeni doğan bezi var, ancak bunu belirtmeye gerek yok.

Pazarlama Müdürü ve aynı zamanda patronum olan Denise Holt soruyu yanıtlamak için ağzını açtı. Üç yıl önce ona izin verebilirdim. Ama özgüvenli olmanın bir parçası da patronunuzun sizin yerinize soruları yanıtlamasına izin vermemenizdir.

"Kampanyaya bayıldılar Jed," diyorum Denise daha tek kelime edemeden. Kumandamdaki bir düğmeye tıklıyorum ve bir veri ekranı açılıyor. "Kampanyamızı gördükten sonra, diğer önde gelen markalar yerine Cuddles'ı tercih etme olasılıkları yüzde elli üç arttı." Kaşlarının kalkışını izliyorum ve ekliyorum: "Ve asıl hedef grubunuza ek olarak, bu kampanya otuz beş ila kırk dört yaş arası kadınlarda da derin yankı uyandırdı. Bildiğiniz gibi, yaşlı anneler bebek bezi satın alan pazarın en az yüzde otuzuna katkıda bulunuyor."

Cofield etkilenmiş bir şekilde başını sallar. "Çok doğru.

Onunla tekrar göz teması kuruyorum. "Onu ezip geçeceğiz."

Cofield şu anda gülümsüyor ama Denise gülümsemiyor. Denise Holt'u uzun zamandır tanıyorum ve onun sahneye çıkmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Beni işe alan kişi Denise'di, on yıldan uzun bir süre önce. Ofisine girdiğimde buz mavisi gözleri ve mükemmel bir Fransız düğümüyle geriye taranmış sarı saçları karşısında dehşete düştüğümü hâlâ hatırlıyorum. Stewart Advertising ve özellikle de kötü şöhretli Denise Holt için neden çalışmak istediğime dair prova ettiğim listeyi karıştırırken takım elbisemin yakasıyla oynadım.

Beni işe aldı. Sonra bana bildiğim her şeyi öğretti, buna simsiyah saçlarımı Fransız düğümü şeklinde nasıl bağlayacağım da dahildi, görünüşe göre buna *chignon* deniyordu. (Kim bilebilirdi ki?) İlişkimizin kötüleşmesi bebek beklediğimi öğrenmesine kadar sürdü.

"Bayıldılar, değil mi?" Cofield

öyle diyor. Başımı salladım.

"Seviyorlar."

Gülümsemesi genişler. "Ben de öyle. Bayıldım. Harika bir şey."

Dışarıdan sakin görünsem de içimden taklalar atıyorum. *Cuddles'ın başkan yardımcısı fikrime bayıldı.* Bayıldı*!* Harika *olduğunu söylüyor!*

Bu kampanya üzerinde çalıştığım süre boyunca olumsuzluktan başka bir şey yapmayan Denise'e muzaffer bir gülümsemeyle bakmaktan kendimi alamıyorum. Daha düne kadar bu toplantıyı ertelememem için ısrar ediyordu çünkü "henüz hazır değil" diyordu. Devam etmekte ısrar ettiğimde ise beni "beyninde bebek" olmakla suçladı.

Denise annelik yükümlülüklerinden uzak kalmayı seçti. Onun asistanı olarak işe başladığımda, bir kariyeri birkaç çocuk doğurmaktan daha hızlı mahvedecek bir şey olmadığını bana defalarca öğretti. Denise'in kariyeri onun için her şey demek ve son derece başarılı oldu. O zamanlar kariyerimin benim için her şey demek olduğunu düşünürdüm. Sonra Sam geldi ve beni aksine ikna etti.

Hiç pişmanlığım yok. Her şey benim için mükemmel gidiyor.

"Söyle bana, Abby." Cofield kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bebeğiniz için Cuddles satın alacak mısınız?"

"Elbette," diye yalan söyledim. "En iyisini istiyorum."

Evet, o kalitesiz bezleri kendi çocuğuma giydirmemin imkanı yok.

Birkaç ayrıntıyı daha hallettikten sonra el sıkıştık. Jed Cofield tokalaşırken bana göz kırpıyor ve ben de Denise'in yıllar önce bana öğrettiği şekilde parmaklarını sıkıyorum. Sıcak parmakları benimkilerin üzerinde gereğinden uzun süre kalıyor. Cofield, Cuddles kampanyasında çalışmaya başladığımdan beri en büyük hayranım oldu, bu yüzden istediğimden bir iki saniye daha uzun süren bir tokalaşmayı ona çok görmeyeceğim.

Ama benden daha fazlasını elde edeceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyor.

"Tebrikler," dedi bana.

Başarılı sunumumdan mı yoksa yaklaşan anneliğimden mi bahsettiğinden emin değilim ama sadece gülümsüyorum ve "Teşekkür ederim" diyorum.

Cofield ve arkadaşları odadan çıkarken, Denise ve ben yalnız kaldık. Bir zamanlar rol modelimle baş başa kalma fırsatı beni heyecanlandırırdı ama bugünlerde bundan vebadan kaçar gibi kaçıyorum. Sunumda her şeyin ne kadar iyi gittiği göz önüne alındığında, Denise'in olumlu ve hatta *övgü* dolu bir şeyler söylemesi uygun olurdu, ancak yüzündeki ekşi ifade bana bugün herhangi bir övgü almayacağımı söylüyor.

"Ben de seninle konuşmak istiyordum Abigail," diyor.

Denise iş yerinde bana "Abby" yerine "Abigail" diyen tek kişi. Eskiden bu isim hoşuma giderdi; çocuk parkındaki çilli ve atkuyruklu bir kızdan ziyade bir yönetici gibi görünmemi sağlardı. (Eskiden çillerim ve saç örgülerim vardı.) Bir süre iş yerindeki herkesin bana demesini sağlamaya çalıştım ama tutmadı. Şimdi bu ismi dudaklarından duymak tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne hakkında?" diye sordum. Patronumla konuşurken kullandığım sahte gülümsemeyi takınıyorum, ancak bu her geçen gün daha da zorlaşıyor. Bir gün Denise ile konuşurken gülümseyemeyeceğim. Bu fiziksel olarak imkânsız olacak.

Denise kıyafetime bakıyor. Takım elbise ceketim ve eteğim Armani'den. Bu alışverişi yaptığım ay, Sam elinde kredi kartı ekstresiyle ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle yanıma geldi. "Biri kredi kartımızı çaldı, değil mi?" dedi. "*Aslında* bu kadar harcamadık, değil mi?"

Ona evet, yaptık demek zorunda kaldım. Tek bir kıyafet için kesinlikle o kadar para harcadım ve *buna değdi*. Sam, Men's Wearhouse'dan aldığı takım elbiselerin Armani ya da Prada'dan aldığının aynısı olduğunu iddia ediyor ama yanılıyor. Belki bir konferans salonunun karşısında hiçbir fark yoktur, ki onun için önemli olan da budur; ama yakından bakınca pahalı bir takım elbiseyi ucuz bir taklitten ayırt edebilir. Görüştüğüm yöneticiler de iyi giyinen birine saygı duyuyor; bu anlamda kıyafetlerim kendi masraflarını karşılıyor.

Denise'den öğrendiğim bir başka ders.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"İyi," diyorum temkinli bir şekilde, çünkü bundan daha olumlu bir şey Denise'in hayatımı daha da kötüleştirmesi için bir işaret.

"Harika, harika." Denise koyu kırmızı manikürlü parmağını çenesine vuruyor. "Aile izninin ne kadar süreceğini hatırlatır mısın? Sekiz hafta mı?"

Çenemde bir kas seğiriyor. "On iki hafta."

"On iki hafta mı?" Bu konuşmayı neredeyse bir düzine kez yapmış olmamıza rağmen Denise'in gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "O kadar uzun mu?"

Yine kas seğirmeleri. İlk migrenimi bu yılın başlarında Denise'le yaşadığım gergin bir tartışmanın ardından geçirdim - onun beni etkilemesine izin veremem.

"Aile izni olarak on iki haftaya izin veriliyor," diyorum.

"Bunun farkındayım." Denise'in buz mavisi gözleri bana dik dik bakıyor. "Ama bu on iki hafta sürmesi *gerektiği* anlamına gelmiyor, değil mi? Bu çok uzun bir süre gibi görünüyor. Müşterileriniz hayal kırıklığına uğrayacak."

"Son bir ay boyunca işlerimin bir kısmını evden yapabilirim," diyorum. Bu üzerinde çalıştığımız bir uzlaşma. "Herkes benim iş yükümün bir kısmını üstlenecek. Ve tabii ki asistanım Monica da yardım etmek için yanımda olacak."

"*Monica yardım etmek için buralarda olacak*," diye tekrarlıyor belli belirsiz alaycı bir tonda. Birkaç kez göz kırpıyor. "Peki o zaman, belki de *Monica'*ya senin pozisyonunu vermeliyiz?"

Eğer suratına bir yumruk atsaydım, kovulurdum. Bunu kendime hatırlatmak zorundayım. Tekrar ve tekrar.

Denise gülümsemese de, "Şaka yapıyorum," diyor. "Tabii ki on iki haftalık hakkın var Abigail. Sadece tekrar düşüneceğini umuyordum."

Tekrar düşünmeyeceğim. Kariyerimi seviyorum ama önceliklerim hakkında uzun uzun düşündüm. İşe geri dönmek için acele etmeyeceğim. Denise'in bu yüzden benden nefret etmesi umurumda değil. Ve kabul edelim ki dört hafta izin alsam da benden daha az nefret etmez.

"Her neyse." Denise kusursuz saçlarını okşuyor, bu da elimin otomatik olarak kendi Fransız düğümüme gitmesine neden oluyor. Bir tutamın gevşediğini hissediyorum ve hemen kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Denise saçlarının bozulmaması için her gün bir şişe saç spreyi kullanıyor olmalı ama öyle görünmüyor. Saçları ipeksi ve mükemmel görünüyor. "Sanırım Shelley dinlenme odasında senin için bir tür... *parti* planladı."

En iyi arkadaşım Shelley'nin bu toplantının ardından benim için bir bebek partisi planladığının farkındayım - bana sürpriz yapmayı tercih ederdi ama yoğun programım nedeniyle bu imkânsızdı. Çok tatlı bir davranış ama on beş dakika sonra kesinlikle bahanelerimi sıralayıp sıvışmam gerekecek. Öğleden sonram zaten dolu, akşam sekiz ya da dokuza kadar eve varamayacağım.

Denise bana "Korkarım ," diyor ki bu hiç de şaşırtıcı değil. Bebek gibi "herkesin zamanını boşa harcayan" etkinlikleri onaylamadığını gizlemiyor. "Ama lütfen İşiniz bittiğinde odadaki tüm çöpleri temizlediğinizden emin olun."

Ona artık asistanı olmadığımı ve artık bana çöpleri temizlememi söyleyemeyeceğini hatırlatmamak için dilimi ısırıyorum. Ama dilimi tutuyorum.

Çenemi , çünkü mutluyum. Cuddles çalışanlarını etkiledim ve onuruma bir bebek partisine gitmek üzereyim. Bir *bebek partisi*. *Benim* için.

Stewart Advertising'de çalıştığım süre boyunca yaklaşık iki milyon baby shower'a katıldım. Tamam, bu biraz abartı olabilir. Sadece bir milyon baby shower'a gitmiş olabilirim. Belki bir milyonun dörtte üçü. Kesinlikle yarım milyondan az değil.

Ama şimdi, ilk defa, duş benim için. Burada çalıştığı süre boyunca en az bir düzine çocuk doğurmuş olan resepsiyondaki Elsa için değil. Daha saygın iki çocuğu olan Shelley için de değil. Bu parti *benim* için. Köşeye yığılacak parmak sandviçler *benim* şerefime getirilmiş olacak. Odanın köşesine düzgünce yığılmış hediyeler *benim* için olacak. Çikolatalı fındıklı pastanın ilk dilimi *bana* verilecek.

Bu bebek partisinin şirketimdeki diğer kadınlar için düzenlenen bebek partilerinden tek bir farkı var:

Hamile değilim.

Bölüm 2

"İşte şişen, Abby."

Shelley elime bir biberon tutuşturuyor. İçinde... şey, süt değil. Kehribar renginde bir şey. "Bir dakika içinde başlayacağız."

Şişeyi ışığa tutuyorum. "ne var?"

"Elma suyu," diyor Shelley ama sonra göz kırpıyor, bu da beni endişelendiriyor.

"İş yerinde viski içmiyorum Shelley," diye tıslıyorum ona.

"Bu *elma suyu*."

Bu oyunu en az yarım milyon kez oynadık. Herkes bir şişe sıvı alır ve hepimiz meme uçlarından içeriz. Kim önce bitirirse o kazanır. Bu, yıllar boyunca tasarladığımız ve mükemmelleştirdiğimiz birkaç anlamsız bebek partisi oyunundan sadece biri.

Stewart'ta çalışmaya ilk başladığım zamanlarda oyunların çok eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Üçüncü ve onuncu negatif gebelik testim arasında bir yerde, bu kadar eğlenceli olmayı bıraktılar. Yirminci negatif test civarında, bir tür işkenceye dönüştü. O büyük, şiş karınları gördüğümde, dergi kupürlerinden küçük Franken bebekler yaparak kutlamak değil, bir banyo kabinine saklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamak . Genellikle beş dakika kadar kaldıktan sonra yoğun iş yüküm nedeniyle izin isteyip çıkıyordum - bir sürü işim doğruydu ama odadan yanıyormuş gibi hızla çıkmamın asıl nedeni bu değildi.

Ama bugün . Çünkü yıllar süren kalp kırıklığının ardından anneliğin eşiğindeyim. Yaklaşık üç hafta içinde, on altı yaşındaki öz annesi şu anda Tucson, Arizona'da yaşayan yeni doğmuş bir çocuğun gururlu ebeveyni olacağım. Shelley'e evlat edinmenin bir bebek partisi gerektirip gerektirmediğinden emin olmadığımı söyledim, ancak o büyük göbekli tüm bayanlarla aynı muameleyi görmem konusunda ısrarcıydı.

Konferans odasının kapısı açılıyor ve asistanım Monica elinde komik büyüklükte bir bebek bezi pastasıyla içeri giriyor. Mavi kurdeleyle süslenmiş ve kenarına mavi bir oyuncak ayı tutturulmuş. Zavallı

Monica'nın kolları tutma çabasıyla titriyor ve o her şeyi yere düşürmeden önce diğer ucunu kapmak için acele ediyorum.

"Cuddles'tan bir bebek bezi pastası," diyor nefes nefese, canavar şeyi ziyafet masasına indirirken. "Biraz... büyük."

Jed Cofield'ın sekreterine bu dev pastayı göndermesini söylediğini hayal ederek kendi kendime gülümsüyorum. İçten içe bebek bezi pastasındaki bezlerin Cuddles'tan *başka* bir marka olmasını ummam çok mu kötü?

Monica'ya gözlerimi deviriyorum. "Bir dahaki sefere, bir bebek bezi isteyeceğim *cupcake*."

Monica kıkırdarken eliyle ağzını kapatıyor. Eski asistanım Gertie düşüp kalçasını kırdığından beri, son altı aydır benim asistanımdı ve güç sahipleri tarafından erken emekli olması için pek de nazik olmayan bir baskı gördü. Monica'ya sahip olmak harikaydı. Gerçekten inanılmaz çikolatalı kurabiyeler yapan Gertie'yi sevmediğimden değil, ama her şeyde çok *yavaştı*. Onu odada yürürken izlemek bile acı vericiydi. Bilgisayarından yazıcıya nasıl belge göndereceğini de bilmiyordu. Fakslar bile onun için biraz zordu - sanırım Stewart'ta çalışmaya başladığında faks makinesi henüz icat edilmemişti. Telefonların henüz icat edilip edilmediğinden emin değilim. Ama muhtemelen ateş ve tekerlek vardı.

Evet, Monica kesinlikle taze bir nefes. Yirmili yaşlarının başında, üniversiteden yeni mezun olmuş, sanat ve matematik eğitimi almış ve çok zeki biri. Her şeyi bir sünger gibi emiyor. Monica'nın asistanım olması verimliliğimi en az yüzde altmış sekiz oranında artırdı.

Görüşmemiz sırasında onun benim yeni asistanım olacağını hemen anlamıştım. Görünüşü bana kendimi o kadar çok hatırlatıyordu ki; simsiyah saçlarını garip bir şekilde arkadan topuz yapmış, üzerine tam oturmayan takım elbisesi ve aşırı hevesli gülümsemesiyle. Sonra Monica, görüştüğüm diğer adaylar gibi Cuddles kampanyası için beni övmek yerine, yıllar önce bir yoğurt şirketi için yaptığım, daha az bilinen ama özellikle gurur duyduğum bir kampanya hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Bu, kızın araştırmasını yaptığını gösteriyordu.

Ona bu pozisyondan ne elde etmek istediğini sorduğumda, "Bildiğiniz her şeyi öğrenmek istiyorum" dedi.

Onu hemen işe aldım.

Monica masanın üzerindeki bebek bezi pastasını düzelttikten sonra, yan tarafta duran bebek boyundaki Yankee şapkalarına kaşlarını çatarak bakıyor. Yüzündeki şaşkın ifadeye gülüyorum.

Yüzünü. "Shelley bunları giymemizi istedi, ama hiç alıcı bulamadı. Bir tane takarsan onu çok mutlu edersin."

Monica gülümser. "Oh, hayır. Ben bir Red Sox taraftarı olarak büyüdüm, çocukken tüm maçlarına giderdim. Asla bir Yankees şapkası takamazdım. Eve gelmeme asla izin vermezlerdi!"

"Ben bir Yankees taraftarıyım," diyorum, "ama yine de şapkayı takmak istemiyorum."

Shelley o anda koşarak gelir ve Monica'nın eline bir biberon tutuşturur. "İçme zamanına on dakika var," diye uyarır Shelley.

"Oh." Monica'nın yanakları renklendi ve bana baktı. "Hala bu sabahki toplantının tutanaklarını yazmam ve
-"

"Hayır, ." Bir elimi asistanımın omzuna koyuyorum. "Çok sıkı çalışıyorsun ve Cuddles bugünkü sunumumuza bayıldı. Bebek partisi için ara verebilirsin."

"En azından temizlememe izin ver-"

"*Hayır*." Ona sert bir bakış attım. "Rahatlamanı istiyorum. Biraz keyfine bak. Bunu herkes kadar hak ediyorsun."

Shelley Monica'ya göz kırpıyor. "Şanslısın Monica. Abby ekibine çok iyi davranıyor. Eğer *benim* asistanım olsaydın, şu anda seni yerden plastik bardak toplatırdım."

Odayı inceledim ve... vay canına, yerde bir sürü plastik bardak var. Stewart'taki çalışanlar bir avuç pasaklı. Denise çöp durumundan bahsetmekte haklıydı. Ama burada bir temizlik var. Monica benim kişisel *asistanım*.

"Sanırım yapabilirim..." Monica koyu kahverengi gözleriyle odanın etrafına bakıyor. Bazen onun gözlerine baktığımda gerçekten de bir aynaya bakıyormuşum gibi hissediyorum. Simsiyah saçları benimkilere benziyor ama onunkiler dümdüzken benimkiler yüzümün etrafına rastgele dalgalar halinde dökülüyor. Her halükarda, Monica benden on yaş daha genç olmasına rağmen Monica ve ben birbirimize benziyoruz. Bazen insanların birbirimize olan benzerliğimize dikkat çekmesini takdir ediyorum, ama Yaratıcı departmandaki Jack ona Abby Two Point Oh dediğinde o kadar da değil. "Kalacağım ama sadece birkaç dakikalığına. Sonra gerçekten işe dönmeliyim!"

Dürüst olmak gerekirse, eğer bu bebekle işler yolunda gitmezse, Monica'yı evlat edinebilirim.

Monica, "Cuddles'ın tüm o bebek bezlerini göndermesi çok hoş," diyor. "Çocuk bezlerinin aslında çok pahalı olduğunu duymuştum."

"Abby'nin bu konuda endişelenmesine gerek yok," diye kıkırdıyor Shelley. "Ailesi gerçekten çok zengin. Büyükbabası zemin kattaki büyük bir şirkete yatırım yapmış."

İç çekiyorum. Ailemin parasından bahsetmesi hiç hoşuma gitmiyor, utanç verici ve bayağı bir şey. "Shelley..."

"Abby hangi şirket olduğunu söylememi istemiyor," diyor. "Ama sana bir ipucu vereceğim. Şu anda çantanızda bu şirkete ait bir ürün olabilir."

"Shelley..."

"İşte bir ipucu daha. Bu bir portakal değil..."

"Shelley!"

Shelley gülüyor. "Merak etme Abby, sırrını ifşa etmeyeceğim." Monica'ya sırıtıyor. "Ama her neyse, büyük bir güven fonu var, bu yüzden çocuk bezi masrafları konusunda endişelenmesine gerek yok, inan bana."

Tamamen haksız değil. Bazı zor zamanları atlatmamı sağlayan küçük bir güven fonum var. Ama bu sonsuz bir para değil. Halim vaktim yerinde ama zengin değilim. Bununla birlikte, çocuk bezi maliyeti kesinlikle üzerinde stres yapmam gereken bir şey değil.

Monica sandviç almaya gitti ama Shelley yanımdan ayrılmadı. Yüzünde okunamayan bir ifade var. Shelley'i on yıldır tanıyorum, ikimiz de düşük seviyeli asistanlar olduğumuzdan beri, ama hâlâ ne düşündüğünü anlamakta zorlanıyorum. "Heyecanlanıyor musun Abby?" diye soruyor bana.

Ona bir bakış attım. "Sen neden bahsediyorsun? Cuddles sunumunu çiviledim."

"Demek istediğim bu değil. B-A-B-Y konusunda gergin misin?"

Başımı salladım. "Hayır. İyi olacağız."

"Peki ya Sam? O nasıl?"

Bir sırıtışı bastıramıyorum. "*Gerçekten çok* heyecanlı. Çok sevimli. Dün bütün gününü beşiği birleştirmekle geçirdi."

"Doğru ya, unutmuşum. Sam ." "O

mükemmel değil..."

"Evet, öyle." Shelley biberonundan bir yudum alıyor. *İçinde* ne var?

Bu şeyler mi? "Çöpü dışarı çıkarıyor, temizlik yapıyor, çamaşır yıkıyor...

Muhtemelen tuvalet kağıdı rulosunu her bin yılda birden fazla değiştiriyor. Artık yemek bile pişiriyor..."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diyorum. Son birkaç aydır, yeni bebeğin gelişinin heyecanıyla Sam yemek yapmayı öğrenmeye karar verdi. Sonuçlar karışık oldu. Hayır, bu kibarca. Bu işte berbat. Sadece bir tarifi takip ederek belli bir yetkinlik seviyesine ulaşabileceğini düşünürsünüz ama hayır.

"Yemek yapamıyorsa ne olmuş yani?" diyor. "En önemlisi, *sonsuza dek* evli olmanıza rağmen sana hâlâ umutsuzca aşık. Ve hepsinden önemlisi, hâlâ çok seksi. Rick neredeyse *kelken*, onun kafasındaki tek bir saç teli bile dökülmemiş."

En iyi arkadaşımın yüzündeki ifadeye neredeyse gülecektim. "Rick kel değil."

"Hayır, *neredeyse* kel olduğunu söyledim. Kel olsa daha iyi olurdu! Bunun yerine, son birkaç tele acınası bir şekilde tutunuyor." Çenesi gerildi. "Bir gün, yemin ederim onu uykusunda tıraş edeceğim."

"Sam kel kalsa bile onun kadar yakışıklı olduğunu düşünürdüm." "Lütfen dur, Abby. Beni kusturacaksın."

"Şey, üzgünüm."

Shelley her zaman beni kıskanıyormuş gibi davranıyor, ama gerçek şu ki kocası Rick de gerçekten iyi bir adam. Anladığım kadarıyla o da harika bir baba. Ama evet, itiraf etmeliyim, Sam daha seksi ve daha az kel. Ama her şey bundan değil. Çekici bir kocam olmasını seviyorum, ama bu çekici koca genç öğrencilerle çalışan bir matematik profesörü olduğunda o kadar da harika olmuyor.

Sam'in aldatacağını falan düşündüğümden değil ama.

O yapmazdı. Ama bazen keşke tamamen erkeklerden oluşan bir üniversitede çalışsaydı diyorum.

Shelley ve ben sohbet ederken omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. Belki burada on beş dakikadan fazla kalabilirim. Son üç aydır Cuddles kampanyası için köle gibi çalışmaktan başka bir şey yapmadım - onuruma düzenlenen bir partinin tadını çıkarmak için en az yirmi dakikaya hakkım var. Ne sıklıkla bebek partisi veriliyor ki?

Biberonu elime alıyorum ve emzikten uzun bir yudum alıyorum. Ve... kahretsin, bu gerçekten elma suyu. Tamam, sanırım bu partiden *o kadar da* zevk almayacağım.

Shelley'ye işten sonra bir şeyler içmeyi önermek üzereydim ki konferans odasının kapısı çatırdayarak açıldı. Kocamın tanıdık yüzü kapıda belirince ağzım açık kalıyor. Sam'i beklenmedik bir şekilde gördüğümde her zaman olduğu gibi göğsümü sıcak bir sevinç duygusu dolduruyor. Shelley'nin onu davet ettiğine inanamıyorum! En iyisi o.

"Hey, baba geldi!" Shelley onu kapıda görünce seslenir. "Sam! Gel de bir şişe al!"

Sam çarpık bir şekilde gülümsüyor. Ne zaman aniden ortaya çıksa, ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettiğimde hep bir sarsıntı yaşarım. Onun gibi bir adam kolaylıkla bir oyuncu olabilirdi, ama aslında biraz utangaç ve karşı cins üzerinde yarattığı etkiden dolayı sık sık mahcup görünüyor, örneğin öğrencileri ona Profesör McHottie diye hitap ettiğinde. Lensler "anlamsız" olduğu için gözlük takıyor, hayatı boyunca bir şişe saç jölesi satın almamış ve bir Armani mağazasına adımını bile atmamış. Yine de tüm bunlara rağmen, düzenli olarak baş döndürmeyi başarıyor.

"Hey," diyorum. Artık o kadar geniş gülümsüyorum ki canımı acıtmaya başladı. "Buraya kadar gelebildiğine inanamıyorum. Öğleden sonra dersin yok muydu senin?"

"Ah, evet." Sam çenesindeki kirli sakalı kaşıyor çünkü aslında her gün tıraş olması gerektiği halde sadece iki günde bir tıraş oluyor. Tıraş olmadığı günlerde gülünç derecede seksi görünüyor. "Hey, Abby..."

Sam kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. Sam'in gerçekten nazik gözleri var. Gözlerin ruha açılan pencere olduğunu söylerler ve eğer bu doğruysa, kocam tanıdığım en iyi ruha sahip kişi. Pek çok iyi özelliği var ama beni ona aşık eden nazik gözleri oldu.

Ve sadece o gözlere bakarak bile korkunç bir şey olduğunu anlıyorum.

"Her şey mı?" Ona soruyorum, ne kadar çiftlik üzerine bahse girsem de Hayır.

Kulakları kızararak odaya göz gezdiriyor. "Abby, acaba Konuşmak mı? Dışarıda mı?"

Oda bir anda sessizliğe büründü. Bu gerçekten çok kötü. Bana ne söyleyeceğini bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Beş dakika önce yaşamak istiyorum - ilk ve tek bebek partimde (nispeten) harika vakit geçirdiğim zaman. Kocam gelmeden ve her şey dağılmadan önce.

Bölüm 3

Sam kapıda ona katıldığım anda elimi tutuyor. Sıcak, büyük eli benimkini sarıyor ve koridordan aşağıya, büyük yapraklı bir bitkinin ve su soğutucusunun yanından geçiyor.

"Sam," dedim. " oluyor?"

"Ofisinde konuşalım."

Elimi onunkinden çekip dirseğinden tutuyorum ve onu fotokopi makinesinin yanındaki köşeye çekiyorum. "Hayır, *burada* konuşalım."

"Tamam, ama..." Gözleri etrafta geziniyor. "Belki de sana bir sandalye getirmeliyiz..."

Oturmamı istiyor. Aman Tanrım. Sanırım kusacağım.

"Sam," diyorum elimden geldiğince sabırla. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Sam kahverengi gözlerini tekrar yüzüme odaklıyor. Kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluşuyor. "Janelle çekildi."

"Ne?"

"Az önce Steve'den bir telefon aldım." Bir elini açık kahverengi saçlarında gezdiriyor, parmakları titriyor. "Janelle'in fikrini değiştirdiğini söyledi. Bebeği doğurmak istiyormuş."

"*Ne*?"

Bacaklarım lastik gibi. Sam haklıydı. Ofisime gitmeliydik. Ya da bir sandalye için beklemeliydim.

"Annesinin ona nasıl yardım edeceğiyle ilgili bir şey ya da... Bilmiyorum." İç çekiyor. "Hepsi aynı anlama geliyor. Onu tutuyor."

"Bunu yapmasına izin var mı?" Kekeliyorum. "Sözleşmemiz diyor ki..."

"Geri hakkı var." Sam bir an için gözlerini kapatır, sonra Gözlerini tekrar açtığında ilk kez hafifçe kan çanağına dönmüş olduklarını fark ediyorum. "Bebeği için onunla mahkemede savaşamayız. Asla kazanamayız."

Tünel görüşü almaya başlıyorum. Tüm dünya yok oluyor ve tek görebildiğim önümde duran Sam'in yüzü. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve gözyaşlarına boğulmama saniyeler kaldığını biliyorum.

"Abby?" Sesi çok geliyor. "Sen... iyi misin?" "Hayır," diye fısıldıyorum. "İyi değilim."

Kollarına atılıyorum ve muhtemelen bizi görebilecek olan bazı insanlar hala kabinlerinde olsa da gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Belki de "bırakmak" yanlış kelime. Bu gözyaşlarını durdurmak için çaresizim.

En azından Sam burada. Haberi aldığında yapayalnızdı. Bunun onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. O da bu bebeği benim kadar çok istiyordu. Gözlerinden ne kadar harap olduğunu görebiliyorum.

"Seni eve bırakacağım, tamam mı?" dedi. "Arabam var."

Eve. Doğmayacak bebeğimiz için çocuk odasının hazırlandığı yer. Oraya nasıl geri dönebiliriz? Buna dayanamıyorum. Ayrıca...

"Bebek partisi..." Dev bebek bezi pastasının olduğu odaya geri dönme düşüncesi göğsümden bıçaklanmak gibi. "Onlara söylemem gerek."

"Ben onlarla konuşurum," diyor. "Sen burada

bekle." Sam harika bir koca.

Hamile kalamamamız tamamen benim hatam. *O* normal. Mükemmel sperm. Yıldız sperm. Kusurlu olan benim.

"zorunda değilsin..." Mırıldanıyorum.

"Onlarla konuşacağım," diyor tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Ama bensiz gitme. Söz mü?"

Sessizce başımı sallıyorum. Onunla

tartışmayacağım. "Her şey yoluna girecek," diyor.

"Düzelecek."

Ama kimi ikna etmeye çalıştığından emin değilim; beni mi, kendini mi?

Sam ve ben eve dönerken birbirimize tek kelime etmedik. Sam'in arabası bile kaybettiklerimizin iç karartıcı bir hatırlatıcısı. Onunla tanıştığımdan beri Sam 1997 model bir Honda Civic kullanıyordu. İkinci el olarak satın aldığında eskiydi ve anahtarı kontağa her dua etmek zorunda kaldığı bir noktaya gelmişti. Daha güvenli ve güvenilir bir şeyle değiştirmesi için ona yalvardım, istediği her arabayı alabilecek paramız olduğunda ısrar ettim ama o arabaya ilk çocuğuymuş gibi sarıldı.

Sonra bebeğimizin yolda olduğunu kesin olarak öğrendiğimizde, Sam hiç sormadan eski Civic'inden kurtuldu ve yepyeni bir Toyota Highlander aldı. Büyük, güvenli bir SUV ve arkasında muhtemelen hiç kullanmayacağımız bir araba koltuğu var. O araba koltuğuna bakmak bile beni gözyaşlarına boğuyor.

Eve metroyla dönmeliydim.

Dairemize vardığımızda gözlerim şişmiş ve yanaklarım yaşlarla yapış yapış olmuştu. Sam arabayı park edebilmek için beni ön kapıdan çıkardı. Binamızın altındaki otoparkın fahiş ücretini ödememe izin vermiyor, bu yüzden zamanının yarısını mahallede açık park yeri arayarak geçiriyor. Ceza yememek için izin gününde sabah altıda yatağından kalkıp arabasını hareket ettiriyor. Bebek doğduktan sonra kapalı otoparkın parasını ödemekte ısrar etmeyi planlamıştım ama artık böyle bir sorun olmayacak.

Dairemize doğru tek başıma yürürken Sam'in otopark konusundaki inadına karşı bir kızgınlık dalgası hissediyorum. Bebek odasının açık kapısıyla tek başıma yüzleşmek istemiyorum. Beşiğin açık kahverengi ahşabına ve duvardaki sarı boyaya bir an göz attıktan sonra kapıyı büyük bir gürültüyle çekip kapatıyorum.

Telefonum çantamın içinde çalıyor. Şu anda konuşmak istediğim kimse yok ama Shelley'nin rahatlatıcı bir şeyler söylemeye çalıştığını tahmin ediyorum. Telefonu çıkarıyorum ve ekranı dolduran kısa mesajı görüyorum. En sevdiğim patronum Denise'den başkası değil:

Durumunuzu duyduğuma üzüldüm. Sanırım toplam 12 haftalık aile izninizi iptal edebilirim? Ayrıca, yarın özel bir güne ihtiyacınız olacaksa lütfen en kısa sürede bana bildirin.

Tanrı aşkına, bu kadın bir saat yas tutmama izin veremez miydi? Denise eskiden tüm evrende en çok saygı duyduğum kadındı ama şimdi ondan nefret ediyorum. Denise'den *nefret* ediyorum. Hayır, "nefret" ona karşı hissettiklerim için yeterince güçlü bir kelime değil. "Nefret etmek" ya da "tiksinmek" de yeterli değil. Birinin şu anda Denise Holt hakkında hissettiklerimi tanımlamak için yeni bir kelime icat etmesi gerekiyor.

Ama bunların hiçbiri Denise'in suçu değil. Ve bir saat öncesine kadar, içimde kaynayan nefretin nesnesi olmak yerine hayatımdaki bir sıkıntıdan başka bir şey değildi. Belki de şu anda mesajına cevap vermemeliyim çünkü patronumu azarlamayı göze alamam. İşim artık sahip olduğum tek şey.

Saatime bakıyorum. Sam'in lanet olası bir arabayı park etmesi ne kadar sürer? Araba mı?

Kanepenin yanındaki sabit hat çalmaya başladı. Nedenini bile bilmiyorum.

Çünkü tüm önemli aramalar cep telefonumuzdan geliyor.

Telefonlar. Sabit hattan sadece tele-pazarlamacılara ulaşabiliyoruz. Yine de şu anda bir tele-pazarlamacıya bağırmak fena olmazdı. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir.

Telefona cevap vermek için oturma odasına doğru yürüyorum, ama bunu yapamadan bir şeye takılıyorum ve dizimi sehpaya çarpıyorum. Sehpamız şu ağır mermer masalardan biri ve *lanet* olsun, çok acıyor. Kızaran dizimi ovuşturarak beni düşüren nesneyi arıyorum.

Bu bir beşik. Bu sabah gelen. Tabii ya.

Ahizeyi kancadan çekiyorum, hatta gelen sese bağırmaya hazırım. AT&T MI? Verizon? Progressive Oto Sigortası? Seçici değilim, şu anda herkese bağırabilirim.

Diğer hattaki sesin bir tele pazarlamacıya benzememesi dışında. Genç bir kadın sesi, biraz tereddütlü. "Alo?"

"Evet?" Sabırsızlıkla söylüyorum. Dizim gerçekten zonklamaya başladı. Çok fazla şişmesini önlemek için buzluktan bir buz torbası alsam iyi olacak.
-Tabii yürüyebilirsem. "Ne oldu?"

"Burası... Dr. Sam Adler'ın mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet..."

"Oh, harika," diyor kız. Bir kıkırdama çıkarır. "Adım April ve Dr. Adler'in matematik sınıfındayım ve Cuma günkü sınavla ilgili bazı sorularım var. Kendisi... *müsait* mi?"

Buna şaşırmamalıyım. Birkaç yıl önce numaramızı liste dışı yapmıştık çünkü böyle şeyler oluyordu. Sam'in sınıfındaki kızlar yakışıklı profesörlerinin telefon numarasını bulur ve onu ararlardı... Şey, tam olarak ne umduklarını bilmiyorum. Evlilik yüzüğü takıyor, yani sanırım küçük bir şey umuyorlardı. Ama yine de, istedikleri buysa, neden onu *evden* arasınlar ki? Üniversiteli kızlar aptaldır.

Burada aldığı telefonlar bir gösterge ise, kampüsteyken neler olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. İyi ki kocama güveniyorum.

"Hayır, müsait değil," diyorum sıkıca.

"Oh, çok kötü..." Yine kıkırdıyor. "Daha fazla konuşmak için onunla bir yerde buluşabilirim. Mesela, belki Cumartesi gecesi..."

Bu kız benimle dalga mı geçiyor? , aşk acısı çeken bir gelen ilk telefon değil ve genellikle komik oluyor. Sam ve ben buna güleriz.

Ama şu anda canım gülmek istemiyor.

"Dinle *April*," diye tısladım telefona. "Ben Dr. Adler'in *eşiyim* ve onu bir daha evinden aramazsanız sevinirim."

"Oh." Kızın şakacı tonu kaybolur. "Üzgünüm, fark etmedim-"

Kilit ön kapıda dönüyor. Sam sonunda lanet arabayı park etmeyi başardı. Araba.

"Ve" diye ekliyorum, o içeri girip beni durdurmadan önce, "asla değilsin, Dr. Adler'i bir daha asla rahatsız etmeyeceksin. Onunla temasa geçtiğinizi duyarsam -burada ya da kampüste- sizi tacizden dekana şikâyet edeceğim. Anladınız mı?"

Sam bu cümlenin ortasında eve girdi. Küçük tiradımın ne kadarını duyduğundan emin değilim ama kahverengi gözleri kocaman oldu. Yeterli sanırım.

"Tamam," diyor kız usulca. "Özür dilerim."

"Güzel," dedim. Ve sonra ahizeyi kapattım.

Sabit hat sahibi olmanın en iyi yanı da bu. Telefonu . Cep telefonundayken telefonu kapatmanın keyfini yaşayamazsınız. Ne yaparsın, öfkeyle "aramayı sonlandır "a mı basarsın?

Sam bir elini saçlarında gezdiriyor ama her zaman yaptığı şeyi yapıyor ve saçlarının dik durması için kafa derisinin ortasında duruyor. "Uh, kimdi o?"

"Öğrencilerinizden biri."

Ağzı açık kaldı. "Öğrencimle bu şekilde mi konuştun?"

"Evet."

Ona bakıyorum, beni daha fazla azarlaması için cesaretlendiriyorum. Şu anda Sam'le kavga etmek istemiyorum ama edeceğim. Bu çok kolay olurdu.

Ama o yemi yutmadı. Bunun yerine, odayı geçti ve kanepede yanıma oturdu. Elime uzandı ve bir anda içimdeki tüm öfke boşaldı. Ve geriye kalan tek şey üzüntü. Ve boşluk.

Bebeğimizi doğuramayacağımıza inanamıyorum. Bunu istemiştim. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlası.

İronik bir şekilde, ben direnirken çocuk sahibi olmamız için bizi zorlayan ilk kişi Sam'di. Çocuk istemediğimden değil, kesinlikle istiyordum ama en azından otuz dört yaşıma gelmeden, kariyerim sağlam bir zemine oturmadan olmazdı. Denise anneliğin Stewart'taki beklentilerime ne yapacağını uzun uzun anlatmıştı ve bu bende bir iz bırakmıştı. Beklemek istedim. *Otuz beş,* dedim Sam'*e*

evlendiğimizde. *Belki otuz dört, işlerin nasıl gittiğine bağlı.*

Sam bu konuda farklı düşünüyordu. Kendi babası o doğduğunda kırk yaşındaydı ve o lisedeyken aniden kalp krizinden ölmüştü. Babası onun liseden ya da üniversiteden mezun olduğunu görememiş, profesör olduğunu görememiş, düğününde bulunamamıştı. Fiziksel olarak babasından çok daha iyi durumda olmasına rağmen, Sam "yaşlı bir baba" olmaktan ve çocuklarının hayatlarının büyük bir bölümünü kaçırmaktan korkuyordu.

"Çocuklarım daha okuldayken ölmek istemiyorum," dedi sesi titreyerek.

Evlendikten hemen sonra, bebek sahibi olmayı denememiz için bizi nazikçe zorlamaya başladı. O zamanlar sadece yirmi yedi yaşındaydım ve bu bana inanılmaz geliyordu. Ama Sam otuzuna geldiğinde, yalvarışları daha ısrarlı hale geldi. Sonra Shelley ve Rick denemeye karar verdiler, ben de sonunda pes ettim.

Doğum kontrol haplarımı ilk bıraktığımda gergin ve heyecanlıydım. Sam ile gebe kalmanın bir ya da iki aydan daha uzun sürmesini umduğum konusunda şakalaştık. Yine de ilk gebelik testim negatif çıktığında şaşırdım. Yirmi dokuz yaşında sağlıklı bir kadın olarak, her zaman tek bir hapı bile kaçırdığım anda hamile kalacağımı varsaymıştım. Yine de bu bir ertelemeydi - yaklaşan anneliğin sorumluluğu hakkında endişelenmeden fazladan bir ay. Sam ve ben buna gülüp geçtik, bu şekilde denerken daha fazla eğlenebileceğimizi söyledik.

Altı ay sonra, artık gülmüyorduk.

Sam spermlerini kontrol ettirmeye gitti. Çocukları gayet iyiydi ve nispeten genç yaşımız nedeniyle kadın doğum uzmanım çok endişelenmeden altı ay daha denemeye devam etmemizi önerdi. Bu altı ay geçti, Shelley ilk çocuğunu doğurdu ve benim hala pozitif bir gebelik testim yoktu. Daha fazla araştırma yapmanın zamanı gelmişti.

İşte o zaman her şey yokuş aşağı gitti.

Doktorum bana muhtemelen rahmimde ve özellikle de fallop tüplerimde derin yaralar bırakan bir tür enfeksiyon geçirdiğimi söyledi. Bana doğal yollardan hamile kalmanın imkansız olduğunu söyledi. "Misafirperver olmayan rahmim" nedeniyle bunun bile başarı şansının düşük olduğu konusunda uyarılmama rağmen doğrudan IVF'ye gittik. Sam bana verdi hormon enjeksiyonları evde için

yumurta üretimini teşvik etti, ancak yumurtalarımı aldıklarında onların da "kalitesiz" olduğu görüldü.

Kendimi bir kadın olarak mutlak bir başarısızlık gibi hissediyordum. Rahmim hasarlıydı, yumurtalarımın kalitesi düşüktü ve tüm tüp bebek denemelerimiz pahalı felaketlerdi. "Normal" kocam, beni suçlamadığına dair defalarca yemin etmesine rağmen, benim sayemde istediği çocuğa sahip olamadığı için suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Bu arada, patronum Denise, doğurganlık uzmanıyla randevulara aceleyle gitme ihtiyacım ya da tek başarılı hamileliğim üç kısa hafta sonra kendini iptal ettiğinde yeniden planlamak zorunda kaldığım toplantı konusunda tamamen anlayışsızdı.

Bir süre, gebe kalmaya çalışmayı takıntı haline getirdim. Beni işimde çok başarılı kılan aynı yoğunlukla bu işe daldım. Bir süreliğine vegan oldum. "Doğurganlık çayı" denen ve tadı sehpamızın tozu gibi olan bir şey içtim. Ülkedeki tüm infertilite forumlarını ziyaret ettim ve dil konusunda uzmanlaştım: TTC gebe kalmaya çalışmak" anlamına geliyordu, "Üç yıldır TTC yapıyorum ama şansım yaver gitmedi" gibi. AF "Flo Teyze" demekti - başka bir başarısızlık anlamına gelen korkunç aylık kan. DPT, bir embriyo rahmime transfer edildikten sonra "transferden sonraki günler" anlamına geliyordu - bir sonraki POAS ("çubuğa işemek") yapabileceğim zamana kadar bir geri sayım.

Ve sonra ne zaman kuruldaki bir kadın hamileliğini açıklasa, hepimiz onu tebrik ederdik, ama asla ben olmayacağıma dair içimde kötü bir his olurdu.

Bana kalsaydı, yoksulluk çekene kadar tüp bebek tedavisine devam edebilirdim ama evlat edinme fikrini ortaya atan Sam oldu. *Yine de bizim çocuğumuz olacak,* dedi. Forumlardaki diğer kadınlardan yanlış giden evlat edinmelerle ilgili korku hikayeleri duyduğum için direndim, ancak Sam ben pes edene kadar tekrar zorladı. Haklıydı, anne baba olmak istiyorduk ve bu bizim tek seçeneğimizdi.

Evlat edinme sürecine girdiğimizde ihtiyatlı bir iyimserliğe kapıldım. Sanki sonsuza dek çocuk sahibi olmak istemişim gibi geliyordu; yakında gerçekleşecek olması bir hayalin gerçeğe dönüşmesiydi. Ne yazık ki evlat edinme sürecinde hiçbir şey hızlı olmadı. Bir ajansa dikkatlice karar verdikten sonra, evlat edinme sürecinin tam vücut boşluğu araştırması olan bir homestudy'yi tamamlamamız gerekiyordu - ajansın sosyal hizmet uzmanı bizi defalarca ziyaret etti ve bize şimdiye kadar verilmiş olan her yasal belgeyi istedi.

Ömür boyu. Bana ve Sam'e bakıp iyi ebeveynler olacağımızı nasıl fark edemediklerini anlamıyordum ama sanırım bazı kurallar var.

Onayımızın ardından, bizi eşleştirecek bir çocuk arayışı başladı. Sam daha büyük çocuklara da sıcak bakıyordu ama ben yeni doğmuş bir bebek istemekte kararlıydım. Gebe kalmaya çalıştığım onca yıl boyunca küçücük bir bebeğin hayalini kurmuştum ve bundan vazgeçemiyordum. Bazen bu konuda kendimi suçlu hissediyordum, çünkü eve ihtiyacı olan daha büyük çocuklar olduğunu biliyordum, bu yüzden ikinci evlat edinmemizin (ve eğer o noktaya gelirsek muhtemelen üçüncü evlat edinmemizin) daha büyük bir çocuk olmasına karar verdik. Ama yeni doğmuş bir bebek sahibi olmayı deneyimlemek istedim. Sadece bir kez. Ve Janelle sonunda hayallerimizi gerçekleştirene kadar birçok hamile kadın tarafından reddedilmek bize bir yıla mal oldu.

Yani, neredeyse.

Ve şimdi, çok kısa bir süre için her şeye sahip olduktan sonra, yine hiçbir şeyimiz yok.

"Şimdi ne olacak?" Kocama fısıldadım.

Sam başını kanepeye yaslıyor, gözleri donuk bir şekilde tavana bakıyor. Bazen kendi mutsuzluğuma o kadar kapılıyorum ki, bunun benim için olduğu kadar onun için de önemli olduğunu unutuyorum. Benden bile önce bir çocuk istiyordu. Bu onu öldürüyor, bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

"Bence daha büyük bir çocuk evlat edinmeyi düşünmeliyiz," diyor sonunda. Nefesimi içime çekiyorum. "Sam..."

"Biliyorum," diyor sıkıca. "Yeni doğmuş bir bebek beklediğini biliyorum. I *biliyorum*. Ama Abby, dışarıda bir eve ihtiyacı olan o kadar çok genç çocuk var ki."

Neredeyse dizimi kıracak olan minik beşiğe bakıyorum. Üzerinde küçük pembe çiçekler olan sarı kurdeleyle süslenmiş. Dün, hâlâ anne baba olacağımıza inandığımız günlerde, beşiğin içine küçük bir kıyafet yerleştirmiştim. Elim kadar mavi bir tulum ve minik sarı çoraplar. O küçük çoraplardan birini avucuma koyduğumu ve ne kadar küçük olduğuna hayret hatırlıyorum. Bir *insanın* ayağı nasıl olur da o küçük çoraba sığacak kadar küçük olabilirdi? Çorabı nazikçe öptüm, yakında küçük oğlumun minik ayağını ısıtacağını biliyordum.

Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama gönlümde yeni doğmuş bir bebek yatıyor. Bir bebeği kucağıma alma -küçük bir ayağı o küçük çorabın içine sokma- hayalimden vazgeçmeye hazır hissetmiyorum.

"Tüm yeni doğan eşyalarını aldık," diye belirtiyorum. "Kıyafetler... beşik... beşik... araba koltuğu."

"Yani?" Bana bakmak için başını çeviriyor. "Yeni eşyalar alabiliriz. Bunlar sadece *eşya* Abby."

Evet, sadece eşyalar. Ve beni tereddütte bırakan şeyler değil. Bu.

"Herkes istiyor yeni doğanlar," o diyor. "Ama ve Çocuklar içinde ve Yetimhaneler... Aileye çok ihtiyaçları var. Bunu yapmak istiyorum Abby. Yeni doğmuş bir bebeği beklemekten bıktım. Sadece bize ihtiyacı olan bir çocuğun ebeveyni olmak istiyorum."

O haklı tabii ki. Çocuk sahibi olmak istediğim günlerdeki aptal fantezilerimden kurtulmalıyım. Sam çocuk istiyorsa beni April gibi biri için terk edebileceği de aklımdan çıkmıyor. *Onun spermi normal*. Sorun bende.

Ama o bunu asla yapmaz.

"Tamam," dedim. "Hadi yapalım."

Bölüm 4

Ertesi sabah işe gitmenin en kötü yanı diğer insanları görmek. Sihirli bir şekilde ofisime ışınlanabilseydim ve kimseyle konuşmak zorunda kalmasaydım, çok daha mutlu olurdum.

Metro istasyonundan ofis binasına iki dakikalık bir yürüyüş mesafesindeyim ve bu süre zarfında bebek arabası iten yaklaşık beş bin kadının yanından geçiyorum. Bu erken saatte dışarıda ne yaptıklarını bilmiyorum. Bakmamaya çalışıyorum ama bakmamak çok zor. Bebeklerden biri bir ya da iki aylıktan daha büyük olamaz; küçücük gözleri kapalı ve minicik elleri kırmızı yumruklar halinde sıkılmış, hâlâ cenin görünümünde. Şapkası başından düştü ve uzanıp tekrar takmak istiyorum. Eğer o benim bebeğim olsaydı, şapkasının düşmesine ya da küçük kafasının bir an bile üşümesine asla izin vermezdim. Şapka görevimi asla ihmal etmezdim.

Evren neden bebeğimi benden alsın ki?

Ofise girdiğimde tüm oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Eğer müzik çalıyor olsaydı, cırtlak bir sesle dururdu. Koşarak ofisime gitmeye çalışırken tüm gözler üzerimde. Keşke o özel günü kullansaydım dedirtmeye yetiyor.

Neredeyse güvenli bir yere varmıştım ki Shelley ile çarpıştım. Ofisten iki kadınla birlikte duruyordu. Son beş yıl içinde üçünün de bebek partilerine katılmıştım ve hiçbiri trajediyle sonuçlanmamıştı.

"İyi misin, Abby?" Shelley bana sordu.

"İyiyim." Gülümsemeye zorluyorum. "Ben

de iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Ve ciddiyim. Kısmen iyiyim. Sam ve ben dün gece ajanstaki sosyal hizmet görevlisiyle irtibata geçtik ve onlara evlat edinme seçeneklerimizi genişletmek istediğimizi söyledik. Sam oturup kendimize acımanın bir anlamı olmadığını, evlat edinmek için başka bir çocuk bulma sürecine başlarsak daha iyi hissedeceğimizi düşündü. Bunu söylerken kulağa aptalca geliyordu ama haklı olduğu ortaya çıktı.

Kendimi daha iyi hissettiğimden değil, ama kalbimdeki o bıçak gibi ağrı daha çok hafif bir sızı gibi geliyor.

Yine de Shelley bana sarılıyor, diğer iki kadın da öyle, ikisini de çok az tanıyor olmama rağmen.

Shelley bana "Bir gün bebeğine kavuşacaksın" diye söz veriyor.

Gözlerinden kaçıyorum. Patronluk taslayan moral konuşmaları yapacak havada değilim. "Evet." "Dürüst olmak gerekirse, kendini şanslı saymalısın," dedi Jan adında bir kadın.

bana diyor ki. "Çocuklar işten başka bir şey değil. Yani, şu anda istediğin zaman yemeğe çıkabilirsin ve bebek bakıcısı tutmayı düşünmene bile gerek yok."

Diğer kadın Sidney, "Bebeğiniz olduğunda *hiç* uyumazsınız," diyor. "Bir yıl boyunca zombi gibi dolaşıyorsun. Aslında şunu beş yıl yapalım!"

"Şunu on sekiz yap!" Jan gülüyor.

Sidney bana göz kırpıyor. "çocuklarımı alabilirsin Abby."

Bu yorumların beni ne kadar etkilediğini anlayabilen Shelley'ye bakıyorum. Denise Holt ortaya çıkmasaydı, bu iyi niyetli kadınlar beni orada ne kadar tutarlardı, evlat edinme işleminin altımdan çekilip alınmasından dolayı ne kadar şanslı olduğumu söylerlerdi, Tanrı bilir. Christian Louboutin ayakkabılarının topukları her adımda yere gürültüyle vuruyor.

Denise Holt bize doğru yürüyor, mavi gözlerinde en ufak bir sempati izi yok. Acaba evlat edinme işinin benim için suya düşmesinden memnun mu? Ama bir bakıma, onun sert bakışları için minnettarım. En azından bir kişi bana her zamanki gibi davranıyor.

"Abigail," diyor sertçe, ince kollarını göğsünde kavuşturarak. "İzin kullanabileceğin konusunda seni bilgilendirmiştim. Ama eğer işte olacaksan, lütfen tüm personeli rahatsız etme."

"Abby üzgün!" Jan öyle diyor. "Onu neşelendirmeye çalışıyorduk."

"Aslında gerek yok," diyorum hemen. "Ben tamamen iyiyim. Kusura bakma Denise. Ben sadece... ofisimde olacağım."

Denise sağ olsun, daha fazla sempatik bakış ya da kucaklaşma olmadan kaçabiliyorum. Ofisime girip kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Sonunda güvenli sığınağımdayım.

Ofisimin tüm köşesinin bebek partisinden gelen hediyelerle dolu olması dışında.

En azından bana bebek bezi pastası vermeyecek kadar sağduyuluydular. Ama neden her biri farklı tonlarda pastel ambalaj kağıtlarıyla kaplı bu dev hediye yığınına bakmak istediğimi düşünsünler ki? Açmak zorunda değilim.

minik kıyafetler, önlükler ve çıngıraklarla dolu olduğunu bilmelerini istiyorum. Almayacağımız bir bebek için.

Hediyeyi yığının en üstünden aldım. Üzerinde küçük oyuncak ayılar, beyzbol sopaları ve basketbol topları olan mavi bir kâğıda sarılmış ve arasına da "IT'S A BOY" yazılmış. Karta bakıyorum ve kırık kalçasından ikinci bir ameliyat geçirdiği için dünkü duşa gelemeyen eski asistanım Gertie'den geldiğini görüyorum. Eminim kutunun içinde kalbimi kıracak minik ve sevimli bir şey vardır.

O zamanlar hediye göndermesinin çok hoş bir davranış olduğunu düşünmüştüm; şimdi ise keşke hiç zahmet etmeseydi diyorum. Keşke hiçbiri zahmet etmeseydi.

Şimdi de *bebek bezlerini* nasıl satacağımı bulmalıyım. Harika.

Ergonomik deri koltuğuma yerleşiyorum. Kendi ofisime kavuştuğum gün çok heyecanlanmıştım; lüks koltuk pastanın üzerindeki krema gibiydi. Ya şimdi? Artık bir önemi yok. Janelle fikrini değiştirse her şeyden vazgeçerdim.

Telefonumdaki mesajları kontrol ederken bu düşünceleri bir kenara bırakmaya çalışıyorum. Annem dün gece ofis hattımı aradı, ben cep telefonumdan sesli mesaja gönderdikten sonra. Her zaman Çarşamba geceleri arar - kitap kulübü gecesi ile balo salonu dansı gecesi arasında. Ama onunla konuşmaya dayanamadım. Annem rahatlatıcı bir tip değildir ve hiçbir zaman evlat edinme taraftarı olmadı. Ona göre Sam ve ben gebe , çocuksuz kalmamız daha iyiydi. *Başkasının çocuğu, başkasının sorunları.* Bana nasıl daha iyi durumda olduğumu anlatmasını istemedim.

Mesajlarımın çoğunu gözden geçirmeyi bitirmiştim ve Monica elinde bir fincan kahveyle ofise girdiğinde kendimi normale biraz daha yakın hissediyordum. Kaşlarının arasında herkeste olan o derin kırışıklık vardı. Akıl hastanesine yatmama beş dakika kaldığını düşünüyor olmalılar.

Kahve fincanını dikkatlice masama bırakırken "Nasılsın?" diye soruyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Ama şu hediyeleri ofisimden çıkarabilir misin?"

"Oh!" Hediye yığınına bakmak için etrafında dönüyor. "Bunun için üzgünüm! Onlarla ne yapacağımdan emin değildim. Kimse hediyesini geri almak istemedi, ben de..."

" değil." Gülümsemeye zorluyorum. "Ben sadece... onlara bakmak istemiyorum."

"Elbette. Onları hemen buradan çıkaracağım."

Biraz kahvenin bana iyi geleceğini düşünerek kupaya uzandım. Ama sonra bunun Shelley'nin geçen hafta bana erken bebek partisi hediyesi olarak aldığı kupa olduğunu fark ediyorum. Üzerinde "Anne Yakıtı" yazan kupa. Ve ağrı tekrar şiddetlenerek bıçak gibi saplanıyor.

Monica kupaya baktığımı fark ediyor ve gözleri açılıyor. Elini ağzının üzerine kapattı. "Aman Tanrım, çok özür dilerim!"

" yok," diye .

"Hayır, değil." Fincanı masamdan çekip aldı, yanakları pembeleşti. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. *Fark etmedim* bile. Tam bir aptalım."

Dudağını öyle sert ısırıyor ki, kan akacak diye korkuyorum. Bu onun hatası değil. Kontrol etmeden bir düzine kupamdan birini aldı. O şeyi dün kırmalıydım.

"Sorun değil," diyorum tekrar, her ne kadar son altmış saniyede ruh halim oldukça kötüleşmiş olsa da. "Ben iyiyim. Ama... lütfen kupadan kurtul."

"Tabii ki." Monica'nın kaşları birbirine çatıldı. "Eve gitmen gerekirse eminim herkes anlayışla karşılar."

"Hayır, burada olmayı tercih ederim."

"Eğer istersen, o günkü programını sana e-posta ile gönderdim." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yapacak çok şey var."

Abartmıyor. Cuddles yeni kampanya için onay verdiğine göre yapmam gereken bir sürü iş var. Öğle yemeği molası verme şansım yok - muhtemelen Monica'dan bu hafta üçüncü kez Chopt'tan ikimize de salata almasını isteyeceğim ve ofisimde birlikte yiyeceğiz.

Genellikle yoğun günleri severim. Üretken olmayı ve müşterilerimi etkilediğimi hissetmeyi seviyorum. Ama bugün, herhangi bir coşku toplamak zor. "Hayatımda başka bir şey varmış gibi değil," diye mırıldanıyorum.

"Abby..." Monica gözlerini kaçırır. "Olanlar için çok üzgünüm."

Başımı salladım. "Hayat bu."

Asistanım siyah topuklu ayakkabılarının arasında gergin bir şekilde kayıyor, koyu renk gözleri odanın içinde geziniyor. Tanrım, bana onun yaşındaki halimi o kadar çok hatırlatıyor ki. O zamanlar çok genç ve memnun etmeye hevesliydim - Denise'i mutlu etmek için kendimi paralıyor, sonra da ona duyarsız bir fincanda kahve getirdiğimde kendimi dövüyordum. (Kupanın üzerindeki herhangi bir şey Denise Holt'u üzebilirdi.) Bir yanım hayatımın o kısmını geride bıraktığım için gerçekten rahatladı.

Ve bir yanım genç, kaygısız Monica'yı o kadar kıskanıyor ki Tükür.

"Yine de evlat edinmeye çalışıyor olmanız çok harika," diyor. "Orada Dışarıda eve ihtiyacı olan çok fazla çocuk var. Sizin için doğru olanı bulacağınızı biliyorum. Sana ihtiyacı olan bir çocuğu yanına almak varken neden dünyaya daha fazla çocuk getiresin ki, değil mi?"

"Doğru," diyorum. Tereddüt ediyorum, acaba biri bu dedikoduyu Monica'yla paylaştı mı ya da ona ipucu vermeli miyim diye düşünüyorum. Neyse ne. "Gerçek şu ki, Sam ve ben kendi çocuğumuza sahip olmayı denedik, ama... yapamadık."

"Oh." Nefesini içine çekiyor. "Fark etmemiştim. Tüp bebek denediniz mi? Kuzenim de öyle yapmıştı."

Başımı sallıyorum, tüm acı dolu hikayeyi anlatmak istemiyorum. "Bu... işe yaramadı."

"Bu korkunç..."

Sanki daha az umursamıyormuşum gibi omuz silkiyorum. Sanki her negatif hamilelik testinde ağlamamışım gibi.

"Hamileliğini senin yerine sonlandırabilecek kadınlar yok mu?" diye soruyor. "Bir kız kardeşin diğerinin hamileliğini taşıdığını duymuştum. Bunu yapamaz mısın?"

Başımı salladım. "Bu göreve uygun bir kız kardeşim yok."

"Evet, ama... peki ya başka biri?"

Taşıyıcı annelik kısa bir süre için düşündüğüm bir şeydi. Bu fikri veto eden Sam'di.

"Birinden bunu istemek çok fazla... Yani yumurtalarını ve rahimlerini kullanacağız, yani sırf bundan vazgeçmek için kendi çocuklarına hamile kalmalarını isteyeceğiz." Boğazımı temizliyorum. "Artık evlat edinme konusunda gerçekten heyecanlıyız. Bunu geride bıraktık."

Hayır, asla yeni doğmuş bir bebeğim olmayacak. Ama Sam haklı, önemli olan bu değil. Biz ebeveyn olmak istiyoruz. Evimize alacağımız her çocuğu seveceğimi biliyorum.

"Her neyse." Bilgisayarıma geri dönüyorum. "Saat ondaki toplantı için hazırlanmama izin ver. Hazırlıksız olmak istemiyorum. Sana gönderdiğim maketin fotokopileri sende var mı?"

"Evet, on beş kopya."

"Projektör hazır mı?"

"Evet ve sunumunuz dolu."

Kendime günün ilk gerçek gülümsemesine izin veriyorum. Monica inanılmaz. Dürüst olmak gerekirse, onun yaşındayken olduğumdan biraz daha iyi bile olabilir. O Verimlilik Kraliçesi. Yemin ederim, bu kızın yanından hiçbir şey geçemez. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

Sam'e sahip olduğum için şanslıyım. Ve bu işe.

Hayatımda iyi olan çok şey var. Ve yakında bir çocuğumuz da olacak.

"Sen en iyisisin Monica," diyorum.

"Oh, ve sana taze bir fincan kahve getireyim!"

Neredeyse ona unutmasını, kahveyi lanet olası "Anne Yakıtı" kupasından içeceğimi söyleyecektim. Ama hayır. Yeni bir kupa istiyorum. Dün kaybettiğim her şeyi hatırlatan hiçbir şeye bakmak istemiyorum. Tüm o kucaklamalar, geğirmeler, uykusuz geceler, diş çıkarmalar, ilk kelimeler, ilk adımlar, anaokulu ve...

Bunu daha fazla düşünemem.

Monica, içinden buhar çıkan taze beyaz bir kupayla döndüğünde yüzünde komik bir ifade vardı. Kupayı masama bırakıp doğruldu ama gitmedi. Sadece orada duruyor.

Sıcak kahveden temkinli bir yudum alırken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Tam da benim her zaman içtiğim gibi yapmıştı; acı ve sade. "Evet?"

Dudağını çiğniyor. "Ben yapardım."

"Neyi yapardın?"

"Vekilin ol."

Kahveden boğulmaya başladım. Çok dramatik. Ağzımdan fırlayan kahve parçaları önümdeki beyaz kâğıtları . İyi ki biftek yemiyordum, çünkü Monica muhtemelen bana Heimlich yapmak zorunda kalacaktı. Ki bunu ustalıkla yapacağından eminim.

"Ne... ne?" Sonunda başardım.

Solgun yanakları kızardı. "Özür dilerim, ben sadece... Düşünüyordum da... Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz."

"Monica." Kendimden utanarak masamın üzerindeki kahve tükürüğümü siliyorum. "Teklif etmen çok hoş ama benim için böyle bir şey yapman *gerçekten* uygunsuz olur. Yani, birlikte *çalışıyoruz*."

Yumruklarını sıkıyor ve şu anda benim onun yaşındaki halime o kadar benziyor ki, sanki bir zaman makinesine bakıyor gibi oluyorum. "Dinle," diyor, "okula geri dönmek ve yüksek lisans yapmak istiyordum.

grafik sanatı, çünkü gerçekten istediğim şey yaratıcı yönetmen olmak. Bu her zaman benim hayalimdi."

Kaşımı kaldırıyorum. "Peki ya metin yazarlığı?"

"Hoşuma gidiyor ama grafik sanatı her zaman sevdiğim şey olmuştur."

Nedense bu beni şaşırtmadı. Monica bazı reklamlarımız için eskizler yaptı ve sanatsal bir yeteneği olduğu açık. "Peki neden yüksek lisansını gece yapmıyorsun?"

"Pahalı ve zaten üniversite borcu içindeyim." Başını sallıyor. "Ve buradaki programın nasıl olduğunu *biliyorsun*. İkisine birden asla vakit ayıramam."

İyi bir noktaya değindi.

"Anlamıyor musun, Abby?" Gözleri parlıyor. "Bu mükemmel bir şey! Sana istediğin bebeği verebilirim, sen de yüksek lisans yapmama yardım edebilirsin ki bu da senin gibi güven fonu ve her şeyi olan biri için devede kulak kalır. Bu bir kazan-kazan."

Teknik olarak Monica'nın söylediği her şey mantıklı. Ama gerçekte, bu delilik.

"Bunu yapmak istemezsin Monica," diyorum. "Ne teklif ettiğini bir düşün. Bu, tüm niyet ve amaçlar için senin bebeğin olacak. Kendi bebeğinden vazgeçmeye razı mısın?"

"Anne olmaya hazır değilim." Gözleri uzaklara dalıyor. "Bir çocuğa bağlanmadan önce hayatımda yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Ama sen harika bir anne olursun Abby. Herhangi bir bebek senin gibi bir anneye sahip olduğu için şanslı olacaktır."

"Tanrım." Gözlerimi ovuşturdum. "İyi niyetli olduğunu biliyorum ama... bu kötü bir fikir.

Birlikte çalışıyoruz..."

"Ben olsam bırakırdım."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Göstermeye başladığım anda," diyor. "Tuhaf bir duruma dönüşmemesi için gideceğim. Tabii kiramı karşılayabilirseniz."

"Ama ben senin yaratıcı yönetmen olmak istediğini sanıyordum..."

"Doğru." Başını sallıyor. "Ama burada olmak zorunda değil. Yüksek lisans derecem ve sizden alacağım güçlü bir tavsiye mektubuyla başka bir ajansta iyi bir iş bulabileceğime eminim."

Hayır. Bu delilik. Bunu düşünmeyeceğim. Sam ve ben evlat . Bu potansiyel olarak ne kadar harika olsa da, berbat bir fikir.

"Ve birbirimize ," diye ekliyor. "Bebek tıpkı sana benzeyecek." "Bu umurumda değil."

"musun?"

Ağırlığımın altında yüksek sesle gıcırdayan koltuğumda kayıyorum. "Bunu enine boyuna düşünmediğini hissediyorum. Sadece benim için üzüldüğün için teklif ediyorsun."

"Hayır," diyor kararlılıkla. "Teklif ediyorum çünkü sorun çözmeyi seviyorum. Ben de ikimizin de hayallerine kavuşması için bir yol buldum."

O haklı. Bu, hayalini kurduğum yeni doğmuş bebeği almanın bir yolu olabilir. Sonsuza dek yok olduğunu sandığım bir rüya.

Gerçekten bunu düşünüyor muyum? Tanrım, bunu gerçekten düşündüğüme inanamıyorum.

"Bir avukat tarafından hazırlanmış bir sözleşmeye ihtiyacımız olacak," diyorum dikkatlice. "Ve tüm tıbbi geçmişinize erişmem gerekecek. Bu senin için sorun olur mu?"

Gözleri parlıyor. "Tabii ki. İhtiyacınız olan her şeye erişebilirsiniz."

Fincanımdaki sade kahveyi döndürüyorum. "Sam'le konuşmam gereken bir konu var. o."

Monica bana dişlerini gösteriyor. Harika dişleri var. Beyaz ve düz. Ortodontistte çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Sormam uygunsuz olur mu?

Evet. Evet olurdu.

Bölüm 5

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Asla olmaz. Aklını mı kaçırdın sen?"

Sam, Monica'nın bizim için vekil olması fikrine pek hevesli görünmüyor.

Bu konuyu mümkün olan en iyi şekilde açtım. Ona en sevdiği yemeği pişirdim - tavada kızarmış tavuk ve yanında kremalı ıspanak. Dün geceki halimi göz önünde bulundurunca yemek karşısında şok olmuş gibiydi. Ama bunu gelecekteki evlat edinme olasılığımıza duyduğum heyecana bağladığını anlayabiliyordum ve onu düzeltmedim. Sonra Monica'nın teklifinden bahsetmek için tabağını temizlemesini ve karnının doymasını bekledim.

"Bunu düşünmeyecek misin bile?" Ben de öyle dedim.

Sam gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Bana bir köprüden atlamak isteyip istemediğimi sorsan ve ben de hayır desem, bunu düşünmem gerekip gerekmediğini sorar mıydın?"

"Melodramatik olmayı bırak."

"Melodramatik mi? Aklı başında olan bir tek ben varım."

Başlangıçtaki çekincelerime rağmen, son on saat içinde Monica'nın fikrine ısınmaya başladım. Düşündükçe bunun dualarımızın cevabı olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Monica'yla tanışmıştın," diyorum. "O gerçekten harika biri. Yumurta bağışlamak için daha iyi bir insan düşünemiyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Monica hangisiydi? Çilli sarışın olan mı?" "Hayır, siyah saçları ve siyah gözleri var. O... uh, o aslında biraz benim gibi."

"Bilmiyorum." Başını sallıyor. "Onunla tanışıp tanışmadığımı hatırlamıyorum. Yine de fark etmez. Bu berbat bir fikir."

"Bana iyi bir sebep söyle."

"Bir!" Sam patladı, kulakları kıpkırmızı oldu. Her şeye rağmen Sam'in kızgınken seksi göründüğünü düşünmeden edemiyorum. Öğrencilerinin sürekli burayı aramasına şaşmamalı. "Sana beş iyi neden vereceğim."

"Peki. Bana beş neden söyle."

"Bir." Bir parmağını kaldırıyor - neyse ki ortadaki değil. "Bebeğinizi taşıyan kadınla çalışmak garip olmaz mı?"

"Kendini gösterdikten sonra bırakacağını söyledi."

Beni görmezden geliyor. "Lisansüstü okul için iki ödeme pek ucuz sayılmaz." "Evlat edinmekten daha ucuz. Ve bunu karşılayabiliriz."

"Bunu karşılayabilirsiniz."

"Bunu karşılayabiliriz."

Gözlerini deviriyor ama daha fazla yorum yapmıyor. "Üç," diye devam ediyor, "ya fikrini değiştirirse?"

"Bu standart bir evlat edinme sözleşmesi olmayacak," diye belirtiyorum. "Yani, senin spermini kullanacak, dolayısıyla bebek üzerinde yasal bir hakkın olacak."

Kulaklarındaki kızıllık boynunu istila ediyor. "Evet, bu da başka bir şey. Kendi spermimi kullanma fikrine pek sıcak bakmıyorum."

"Onunla seks yapmak zorunda ki..." "Oh, öyle mi?"

"Bak," dedim, "istediğin bu değil miydi? Biyolojik bir çocuk sahibi olmak?"

Gözlerini kaçırıyor. "*Senden* biyolojik bir çocuğum olsun istedim Abby. Bu... çok *garip*. Bunu yapmak istemiyorum."

"Benden biyolojik bir çocuk sahibi *olamazsın*." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Çünkü ben *kusurluyum*."

"Kes şunu. Sen kusurlu değilsin."

"*Öyleyim*." Gözyaşlarımı geri kırpıyorum. "Yani biyolojik bir çocuk istiyorsan, bunun gerçekleşmesinin tek yolu bu."

"Tanrım." Sam elini saçları dikleşene kadar saçlarında gezdirir. "Bu kötü bir fikir. Evlat edinecektik. Plana sadık kalalım."

"Daha fazla hayal kırıklığına tahammül edemem Sam." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı. "Monica... o harika bir kız. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacak, bunu *biliyorum*."

Hâlâ başını sallıyor. "Abby..."

"Bebeğimizi bir yıl içinde doğurabiliriz. Ajansla asla bundan daha az olmayacak."

Bu söylediğim ilk şey Sam'i etkiledi. Yeniden "yaşlı bir baba" olmayı düşünüyor. Başladığımızda otuz yaşında olmasına rağmen, şimdi kırkına sadece birkaç yıl kaldı. Hoşuna gitse de gitmese de "yaşlı bir baba" olacak. Asıl soru *kaç* yaşında olacağı?

"Bilmiyorum Abby," diye iç geçiriyor. Tabaklarımızı bulaşık makinesine götürmek için masadan alıyor. Bunu her gece sormadan yapıyor.

"Hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"En azından Monica'yla tanışacak mısın?" Ona yalvarıyorum. "Onu dinler misin?" Tereddüt ediyor. Ve o anda onu yakaladığımı anladım.

Bölüm 6

Monica bir iş görüşmesindeymiş gibi görünüyor. Gri bir takım elbise ceketi ve ona uygun bir etek giymiş, gömleği o kadar beyaz ki pırıl pırıl parlıyor. Makyaj yapmış ama o kadar ustaca uygulanmış ki yüzü çıplak görünüyor. Koyu renk saçları sıkı bir topuzla başının arkasında toplanmış. Parmakları restoranın masasında birbirine o kadar sıkı kenetlenmiş ki solgunlaşmışlar.

Sam ise bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi görünüyor. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek giymiş ve yeşil bir kravat takmış. Önündeki sarı hukuk defterine bakarken gözlükleri burnundan aşağı kayıyor. Görünüşe göre yemek boyunca not tutacak. Monica'yı rahatlatmak için çok fazla.

Tüm hayatım buna bağlı olmasaydı her şey komik olurdu.

Bu Sam'in ta kendisi. Her şeyi *çok* ciddiye alıyor. Sinir bozucu olduğu zamanlar dışında çok sevimli, şu an olduğu gibi. Aslında bu bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlatıyor. Stewart Reklamcılık'ta hala Denise'in kişisel asistanıydım ve Sam'in matematik bölümünde yüksek lisans öğrencisi olduğu üniversite için bir kampanya hazırlıyorduk. Benim görevim tüm bölümlerdeki mezun öğrencilerle görüşmek ve reklam materyallerinde kullanabileceğimiz önemli noktaları .

Çoğunlukla eğlenceliydi. Sanat mezunu öğrenci bana sınıf arkadaşları tarafından yapılan bazı inanılmaz resimler gösterdi. Kimya mezunu öğrenci bana laboratuvarda bir deney gösterdi. Ve İngilizce mezunu öğrenci beni kampüsün her yerine götürdü, sonra da ofisinde bana bir sigara ikram etti.

Sam ofisindeki toplantımıza gömlek giymiş ve kravat takmış olarak geldi. Sonraki yarım saatini bana matematik öğreterek geçirdi. Diferansiyel denklemlerin seri çözümleri hakkında bir şeyler -kim bilir? Gömleği ve kravatıyla inanılmaz derecede sevimli olmasaydı tamamen uyuyakalırdım. Beyaz tahtasındaki Yunan sembollerinden oluşan bir satırı gösterip ısrarla "Bu senin broşürüne girmeli" dediğini hala hatırlıyorum.

"Evet," dedim ve gibi yaptım. "Kesinlikle."

Daha ilk anda ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. "Çok teşekkür ederim Bay Adler. Bu gerçekten... çok yardımcı oldu."

Ve sonra, el sıkıştığımızda, tokalaşmanın beklediğimden daha uzun sürdüğünü fark ettim. Nazik kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarına gergin bir gülümseme dokundu. "Yani, uh... birlikte bir akşam yemeği yemek ilgini çekmez mi?"

Tereddüt ettim. Esrar içtikten sonra eli ayağına dolaşan İngilizce yüksek lisans öğrencisini zaten geri çevirmiştim. Ama kocaman bir sakalı vardı ve BO gibi kokuyordu. Sam güzel kokuyordu. İstisnasız her gün sürdüğü tıraş losyonunu hâlâ seviyorum.

"Diferansiyel denklemlerin nasıl çözüleceğini açıklamayı bitirmem gerekiyor," diye ekledi.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Seninle yemeğe geleceğim ama gecenin geri kalanında bir daha diferansiyel denklemler hakkında konuşmayacağına söz vermelisin. Ya da başka herhangi bir denklemden."

Korku içinde göğsünü sıkmasını ve "Ama başka ne konuşabiliriz ki?" diye haykırmasını bekledim. Ama onun yerine gülümsedi ve "Anlaştık" dedi.

Anlaşıldığı üzere, o gece konuşacak çok şeyimiz vardı. O kadar çok ki gece yarısını geçene kadar lokantadan ayrılmadık. O kadar ki Sam eğilip beni ilk kez öptüğünde ben cümlenin ortasındaydım.

Ve şimdi burada, on yıldan fazla bir süre sonra, çocuğumuzu dokuz ay boyunca karnında taşıyacak bir kadınla görüşüyoruz. Bunu tahmin edemezdim.

Sam bunu yapmaktan heyecan duymadığını açıkça belirtti. Ama Monica'yla buluşup bunu tartışmayı kabul etti. Eğer şartlardan memnun kalırsa, o zaman... şey, herhangi bir söz vermeyecektir. Sam bazen çok inatçı olabiliyor.

Daha önce hiç gitmediğimiz bir İtalyan restoranını seçtik, çünkü her zaman gittiğimiz yerlerden birindeki personelin bir kadından rahmini bize kiralamasını istediğimizi duymasını istemiyorum. Küçük, karanlık bir restoran ve Sam masamızdaki mumun ışığında not defterine aldığı notları görebilmek için gözlerini kısıyor.

"Bu biraz garip, biliyorum," diyorum buzları eritmek için. "Ama birbirimizi daha iyi tanımamızın hepimiz için harika olacağını düşünüyorum."

"Hı hı, kesinlikle." Sam kalemiyle yasal deftere vuruyor. "Monica, Manhattan'da mı yaşıyorsun?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet. Şehir merkezinde bir oda arkadaşımla yaşıyorum." "Peki oda arkadaşının adı ne?"

"Chelsea Williams."

Yazıyor, sonra ona oda arkadaşının telefon numarasını söyletiyor, o da not alıyor. Kalemi elinden almak istiyorum.

"Sam," diye mırıldandım. "Kaba davranıyorsun."

"Hayır, sorun değil," diyor Monica çabucak. "Yani, bunun sizin için gerçekten önemli bir karar olduğunu biliyorum. Bilmek istediğiniz her şey için açık bir kitap gibiyim."

Beyaz bluzunun üst düğmesini çekiştiriyor. Gömleğinin düğmelerini boğazına kadar iliklemiş, gerçi bunu sık sık yaptığını fark ediyorum. Monica çirkin bir kız değil ama iş yerinde cinselliğini sergilemek konusunda isteksiz görünüyor. Genellikle diz altına kadar inen pantolon ya da etekler giyiyor. Altında bir yerlerde göğüsleri olduğunu tahmin ediyorum ama bunu asla bilemezsiniz. Bu onun saygı duyduğum bir yönü. Pek çok kız istediklerini elde etmek için biraz deri göstermeye isteklidir, ama Monica bu yoldan gitmez. Dürüstlüğü var.

Bir garson içki siparişlerimizi almak için bize yaklaştı. Ben bir bardak kırmızı alıyorum, çünkü lanet olsun, buna ihtiyacım var. Sam suyla yetiniyor, sonra garson Monica'ya dönüyor: "Peki ya siz bayan?"

Menüye bakıyor. Ona telepatik mesajlar göndermeye çalışıyorum: *Alkol sipariş etme. Sakın! Sakın!*

"Su benim için de iyi, teşekkürler," diyor.

Sam de onaylarcasına başını sallar. Kendisi de içmediğinden değil ama bu gece Monica'nın bir aziz olması gerekiyor.

"Aileniz hakkında birkaç soru sormamın sakıncası var mı?" Garson içkilerimizi getirmeye gittiğinde Sam soruyor.

"Tabii ki hayır," diyor Monica. "Dediğim gibi, ben açık bir kitap gibiyim. Bu işin yürümesini gerçekten istiyorum."

Kalemini masaya bırakıyor ve masanın karşısından ona bakıyor. "Neden?"

Birkaç kez göz kırpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Abby'ye saygı duyduğunuzu ve onun bir bebek sahibi olmasını istediğinizi anlıyorum," diyor, "ama söylememde sakınca yoksa, bunu yapmaya çok hevesli görünüyorsunuz.

olur. Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Masanın altında kocamın bacağını tekmeliyorum. "Sam..."

"Hayır, bence bu adil bir soru." Bakışlarını Monica'nın yüzünden ayırmıyor. "Değil mi, Monica?"

Gözleri kısa bir süre bana doğru kaydı, sonra başını salladı. "Evet, bu adil bir soru."

Garson içkilerimizi bırakmak için tam o anda geldi. Sam ve Monica için su, benim için şarap. Büyük bir yudum alıyorum.

"Dr. Adler, Abby bana matematik profesörü olduğunuzu söyledi,"

diyor Monica. Tereddüt eder, sonra başını sallar.

"Yani matematiği çok sevdiğini varsayıyorum,"

diye ekliyor. "Evet," diye kabul ediyor.

. Bu yetersiz bir ifade.

"Diyelim ki üniversiteyi bitirdiniz ve matematik öğrenmek için okula devam etmenize izin verilmedi." Suyundan bir yudum alıyor. "Ve daha fazla matematik öğrenmek için okula gitmenin maliyeti, makul bir süre içinde biriktirmeyi umabileceğinizden daha fazlaydı. Sonra ne oldu?"

"Kredi alırdım."

"Peki ya kredi ödemeleriniz *zaten* kiranızdan fazlaysa?" Sam bir an sessiz kalır. "Her zaman bir yolu vardır."

"Doğru." Gözleri onunkilerle buluşuyor. "Her zaman bir yol vardır."

Ona kaşlarını çatıyor. Su bardağındaki pipeti eline alıyor ve bardağın etrafındaki buz küplerini karıştırıyor. Bir dakikalık sessizlikten sonra kalemini tekrar eline alıyor. "Peki en son ne zaman fiziksel muayeneden geçtiniz?"

Kendi kendime gülümsüyorum. Monica farkında olmayabilir ama onu etkilemişti. Bebeğimize kavuşmaya çok yaklaştık.

Bölüm 7

"Bir ile on arasında bir puan verirsen," diyor Shelley, "Denise'den ne kadar nefret ediyorsun?" "On iki," diyorum.

"Bunun birden kadar bir ölçek olduğunu hatırlatmak isterim." "Yüz."

"Bu sorunun parametrelerini ciddiye almadığınızı hissediyorum."

Garsona sipariş vermeye hazır olduğumuzu işaret ediyorum. Bugün öğle yemeğinde fazla kalamayız çünkü Denise bizi çıkarken gördü. Ve dikkatle nereye gittiğimizi sordu. Shelley "öğle yemeğine" diye cevap verdiğinde şaşkınlıkla baktı. "Şaşkın" kelimesini daha önce kullandım mı bilmiyorum ama Denise'in yüzündeki ifade, ona öğle yemeğinden ayrılacağımızı söylediğimizde

Öğle yemeğini yemek için tesisler "dehşet" kelimesinin mükemmel bir kişileştirmesiydi.

Garson elinde koyu kırmızı sıvıyla dolu bir şarap kadehiyle masamıza yaklaşıyor ve kadehi önüme koyuyor. Gözlerimi devirmek için içimden gelen bir dürtüyü bastırıyorum - kötü servis, toleransımın düşük olduğu bir şeydir.

"Bunu ben sipariş etmedim," diye garsonumuza bilgi verdim.

"Biliyorum." Başını barın olduğu yöne doğru salladı. "Şuradaki beyefendi size bir bardak pinot noir getirmemi istedi."

Sarı saçlı bir adamın kadehini kaldırıp bize doğru göz kırptığı bara bakıyorum. Kendini beğenmiş bir gülümsemesi var ve gri bir takım elbise giyiyor. Brooks Brothers, oldukça eminim.

Shelley kıkırdıyor. "Görünüşe göre başka bir talibin var Abby."

Bardağı kendimden uzağa itiyorum. "Muhtemelen senin içindir."

"Hayır," diye ısrar ediyor garson, bebek yüzlü genç bir adam. "Adam, beyaz elbiseli siyah saçlı kadın için olduğunu söyledi. Yemekten sonra ona katılacağınızı umduğunu söyledi."

Shelley daha sert güler. "bir talibin olduğunu söylemiştim."

Bardağı kendimden daha sert bir şekilde uzaklaştırırken yanaklarım yanıyor. "Benim de bir kocam var. Lütfen içkiyi kaldırın."

Shelley, gerçekten umursadığından emin olduğum garsona, "Ve kocası çok seksi," diye bilgi veriyor.

Bu karşılaşma ne kadar garip olsa da, kendime olan saygımı artırmadığını söyleyemem. Bazen Sam'in yaşlandıkça daha çekici olduğunu düşünüyorum.

Kendi görünüşüm kaybolurken yaşlandım. Bana eskisi kadar asılmıyorlar. Meksika restoranında yakışıklı bir yabancının beni odanın öbür ucunda görüp çekici bulduğunu bilmek güzel.

Garsona buradayken siparişimizi aldırmadığım için lanet okuyarak saatime bakıyorum. Shelley kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Saat kaçta dönmen gereken toplantı var?"

"Saat bir buçukta. Ama değil. Monica her şeyi ." Shelley onaylarcasına başını sallar. "Güzel. Gerçekten çok becerikli."

"Aslında, o harika biri. Ondan gerçekten hoşlanıyorum." "Ben de."

"Ondan çok hoşlanıyorum," diyorum en iyi arkadaşımın yüzüne bakarak, "Sam'le bebek sahibi olabilmemiz için taşıyıcı anne olmasını istiyorum."

Shelley gülüyor. Şaka yaptığımı sanıyor. Başarısız evlat edinme girişiminden sonra ona Sam'le daha büyük bir çocuk deneyeceğimizi söyledim. Kulağa şaka gibi geliyor. Ve itiraf etmeliyim ki, kelimeler ağzımdan çıkarken bile komik geliyordu. Kim asistanından karnında kendisi için bir fetüs taşımasını ister ki? Geçen ay, asistanlarımızın bizim için *çamaşır yıkamasına* izin verilmediğine dair bir not aldık.

Boğazımı temizliyorum. "Bu bir şaka değildi." "Evet, doğru," diye kıs kıs gülüyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Shelley'nin ağzı açık kalır. "Bekle. Sen ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Başını sallayarak bana . "Ben... Ben anlamıyorum..."

Kısaca, şu ana kadar olan her şeyi özetliyorum. Monica'nın teklifi. Sözleşmemizin şartları. Sam'in isteksiz bir şekilde "düşünelim" demesi.

"Sam'in bunu kabul ettiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Shelley. "Bundan daha mantıklı olduğunu sanırdım."

"Yani hiç mantıklı olmadığımı mı düşünüyorsun?" "Kesinlikle hayır!"

Yüzüm yanıyor. Shelley anlamıyor. İkimiz de buraya asistan olarak başladığımızda bekârdık ve bundan mutluyduk. Sonra ben Sam'i, o da Rick'i buldu ve her şey değişti. Sam beni bebek denemeye ikna ettikten sonra Shelley de denemeye başladı. Birlikte oynayabilmeleri için aynı yaşta olmalarını şaka yollu konuşurduk. Shelley benden önce hamile kaldığında

Kızının benim çocuğuma ablalık yapması için şakalaştık. Sonra tekrar hamile kaldı ve bana yumurtalarımın işe yaramadığı söylendi.

Shelley ve ben hala çok iyi arkadaş olsak da, benim yanımda çocukları hakkında konuşmaktan titizlikle kaçınır. İşten, kocalarımızdan, son çıkan filmlerden konuşuruz ama çocuklardan asla. Ta ki bu evlat edinme vaadi gerçekleşene kadar. Shelley bunu ne kadar istediğimi biliyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

"," diyorum sonunda.

Shelley bir iç çeker ve diyet kolasından bir yudum alır. "Bunu istediğini biliyorum Abby. Anlıyorum. Ama... bunun neden kötü bir fikir olduğunu gerçekten anlamıyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Sam'in spermini kullanıyorsun,
değil mi?" "Uh, evet."

"Yani," diyor, "sizden on yaş küçük olan bu güzel asistan kocanızın çocuğuna hamile kalacak. Ve bu sizi rahatsız etmiyor mu?"

"Bizim çocuğumuz olacak. Sam'in ve benim."

"Tabii Monica fikrini değiştirip bunu istediğine karar vermezse." Bana sert bir bakış attı. "Ve sonra Sam nafaka için kancaya takılır. Ya da daha kötüsü."

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "Fikrini değiştirmesine izin verilirse sözleşmeyi imzalamayız."

"Bunu yapabilir
misin?" "Tabii,
neden olmasın?"

Shelley başını sallayıp duruyor. Bunu onaylamadığını biliyorum ama yine de destek olmasını isterdim. Onun iki bebeği var. Şimdi benim sıram.

"Bana bakmayı kes," diyorum. "Bu kötü bir fikir *değil*."

"Beni dinle, Abby." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu sana elimden gelen en iyi şekilde açıklamaya çalışacağım." Duraksıyor. "Eminim Sam'in kadınların çekici bulduğu bazı fiziksel özelliklere sahip olduğunu fark etmişsindir."

Evet, şaka yapmıyorum. Matematik bölümü birkaç yıl önce daha fazla kız öğrenci çekmeye çalışırken, en büyük fikirleri broşürlerine Sam'in bir fotoğrafını koymak ve onun profesörlerinden biri olduğunu belirtmekti. Sam broşürü buldu.

Her şey şaşırtıcı, ama o bunu kabul etti. Ve işin çılgın kısmı.
işe yaradı. Onun sayesinde kadın başvuruları üç katına çıktı.

Ve o sadece göz alıcı da değil. Öğrencilerinden aldığı bazı eleştirileri okudum ve belli ki onun konuya olan hevesini en az daha yüzeysel nitelikleri kadar çekici buluyorlar. Birinci sınıflara kalkülüs öğretirken de yüksek lisans derslerinde olduğu kadar heyecanlanıyor. Ve bunu gösteriyor. Bir öğrenci, "*Bana matematik öğretmek için Dr. Adler kadar heyecanlı bir profesörüm olmamıştı*" diye yazmış. Sonra poposundan bahsetmiş ya da bahsetmemiş olabilirler.

Dürüst olmak gerekirse, kocamın çok güzel bir var.

"Farkındayım," diyorum.

"Monica'nın fark ettiğini düşünmüyor

musun?" İrkildim. "O öyle biri değil."

" bir *kadın*, değil mi? Eğer lezbiyen değilse, fark edilmiştir. Güven bana."

"Yani?"

"Yani." Shelley bana bir bakış attı. "Peki ya onu istediğine karar verirse?"

"Shelley..."

"Beni dinle." Bir parmağını kaldırıyor. "Niyetinin iyi olduğunu varsayalım..."

"Öyleler."

Gözlerini deviriyor. "Tamam, bunu ona vereceğiz. Ama bu doğru olsa bile, hamileliğinin birkaç ayında nasıl hissedeceğini bir düşünün. İşte orada, hormonları coşmuş, rahminde parazit büyüyor, şişmanlıyor- ve Sam'in bu bebeğin babası olduğunu biliyor. Aralarında *kan* bağı var. Ve tabii ki onun ne kadar harika bir adam olduğunu, bulaşık, çamaşır yıkadığını ve mükemmel öpüştüğünü görecek..."

Bunların hiçbirine itiraz edemem. Sam bulaşıkları ve çamaşırları yıkar. Ve o mükemmel öpüşür.

"Sam'e güveniyorum," diyorum inatla. "Ve Monica'ya güveniyorum."

"Sam iyi. O hile yapmaz. Ama Monica'yı ne kadar iyi tanıyorsun?" "Çok iyi," diye ısrar ediyorum. "Neredeyse altı aydır benim asistanım." "Doğru. Yani onu altı aydır tanıyorsun. Bu da çok uzun bir süre sayılmaz." "Ona güveniyorum." Ona ilk kez güvendiğimde hissettiğim o güzel duyguyu açıklamak zor.

Monica'nın karşısına oturdum. Onda kendimden ne kadar çok şey gördüğümü ve onu kanatlarımın altına almak istediğimi. Monica'ya kendime güvendiğim kadar güveniyorum.

Shelley diyet kolasının kenarından bana bakıyor. Bir an düşünceliydi. "Biliyor musun, onu ofisinin kapısının dışında seni dinlerken gördüm."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

"Onu gördüm. Ofis kapınız kapalıyken dışarıda duruyor ve sanırım konuşmalarınızı duymaya çalışıyor."

"I..." Birden ağzım kurudu. Monica güvenilirdir, bunu biliyorum. Bu saçmalığı sözde en iyi arkadaşımdan duymama gerek yok. "Belki de kapıyı çalmadan önce meşgul olup olmadığımı kontrol ediyordu."

"Ama kapı çalmak bunun için değil mi? Birinin meşgul olup olmadığını anlamak için?"

Ona ters ters baktım. "Yani... ne? Monica'nın beni gözetlediğini mi söylüyorsun? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır!" Shelley'nin yanakları kızarır. "Bak, tek söylediğim Abby, dikkatli olman. Kimseye yüz güvenemezsin. Özellikle de böyle bir şey söz konusu olduğunda."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

O haklı. Bu yüzden bu işe atlamadan önce Monica'nın tüm referanslarını araştırmak niyetindeyim. Hata yapmayacağım. Shelley'nin ne dediği umurumda değil. Monica'yı *tanıyorum*. Ona güvenebilirim. Her şey yoluna girecek.

Bölüm 8

"Evet, ben Jean Johnson. Siz kimsiniz?"

"Merhaba." Cep telefonumu elimde öyle sıkı tutuyorum ki parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. "Benim adım Abigail Adler. Kızınız Monica..."

Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bile bilmiyorum. *Kızınız Monica kocamın onu hamile bırakıp bebeği bana vermesini kabul etti.* Bu şekilde söyleyince kulağa biraz garip geliyor.

Neyse ki Jean Johnson neden çok iyi biliyor. "Mrs. Adler! Evet, Monica bana her anlattı..." Ve sonra garip bir sessizlik oluyor.

Arka planda bir ıslık sesi duyuluyor. "Bunun için üzgünüm," diyor Bayan Johnson. Kulağa başka bir dönemin film yıldızıymış gibi gelen hoş, boğuk bir sesi var. "Birkaç dakika önce bir demlik çay koymuştum. Şimdi fırını kapatacağım. Bunun için üzgünüm, Bayan Adler."

"Abby," düzeltiyorum.

"Abby," diye tekrarlıyor. Diğer hattan, çay fincanına kaynar su dolduruluyormuş gibi bir ses geliyor. "Demek New York'ta Monica'yla çalışıyorsun, öyle mi?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum. "Ve sen de Indianapolis'te misin?" "Evet, oradayım. Doğma büyüme."

"Monica'nın taşınması zor olmuş olmalı."

"Evet, şey..." Burnunu çekiyor. "Çocuklar yapmak istediklerini yaparlar. Bunu bir gün öğreneceksiniz."

Ses tonunu analiz ettim ve bunun bir alay olup olmadığını anlamaya çalıştım. Öyle olduğunu sanmıyorum.

"Bilmeni isterim ki," diyorum sessizce, "Monica'nın benim için yaptığı şey... benim için dünyalara bedel."

Bir an sessiz kalır. "İşte Monica bu, her zaman insanlara yardım etmek ister."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Hatta bir hataya kadar." İç çekiyor. "Ne zaman biri ona sorunlarını anlatsa - insanların ona güvenmesini sağlayan açık bir yüzü var - onlar için bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak zorunda."

Göğsümde küçük bir sızı hissediyorum. Monica bana dünyada en çok istediğim şeyi veriyor ve ben burada onu araştırıyorum. Ama bu Sam'in katı şartı - tüm bilgilere sahip olmadığımız sürece bunu yapmayacak. Ben bu aramaları yaparken o da Monica'nın tıbbi kayıtlarını inceliyor. Özel bir dedektif tutmak istedi ama ben buna karşı çıktım.

"Ona tazminat ödeyeceğiz," diyorum çaresizce, avantaj elde ediyormuşuz gibi görünmemek için. "Onu grafik sanatlar alanında yüksek lisans okuluna göndereceğiz."

"Belki de. Ama ki, ona tek kuruş ödemeseniz bile bunu yapardı."

"Evet," diye katılıyorum. "Bence yapardı."

"Her neyse." Bayan Johnson iç geçirir. "Monica'm hakkında hangi bilgilere ihtiyacınız var?"

Sam'in neredeyse okunaksız el yazısıyla benim için karaladığı listeye bakıyorum. "Sanırım... Ailede herhangi bir ciddi hastalık olup olmadığını merak ediyordum."

"Annemde şeker hastalığı var," diyor düşünceli bir şekilde. "Ama hala yaşıyor. Monica'nın babası sağlıklı - hayır, biraz yüksek tansiyonu var. Monica her zaman bir at kadar sağlıklıydı."

"Herhangi..." Bir sonraki soruya baktım ve irkildim. "Herhangi bir akıl hastalığı geçmişiniz var mı?"

"Akıl hastalığı mı?" Bayan Johnson tekrarlar. "Delilik mi demek istiyorsunuz? Hayır, tabii ki değil! Buranın nasıl bir aile olduğunu sanıyorsunuz?"

"Ben, um..."

"Bakın, benim Monica'm iyi bir kızdır," diyor. "Okulda hep başarılıydı, herkese karşı hep nazikti. Size karşı dürüst olmalıyım Bayan Adler, Monica'ya bunu yapmamasını söyledim. Okula geri dönmesi için para toplamanın başka bir yolunu bulacağımızı söyledim. Ama o bunu yapmak istedi. Ve şimdi sanki... nasıl denir? Armut piş ağzıma düş."

Sam'in notlarını ikiye katlayıp masama doğru itiyorum. "Haklısınız Bayan Johnson. Bu kadar vaktinizi aldığım için özür dilerim."

Ona tekrar teşekkür ediyorum, ama telefonumu bırakırken aklımın bir köşesinde bir şey beni çekiştiriyor. Tam olarak doğru olmayan bir şey. Ama bu hiç mantıklı değil. Bayan Johnson son derece nazikti, özellikle de

Kızına evlenme teklif edeceğiz. Söylediği hiçbir şey kırmızı bayrak oluşturmadı.

Peki bir şeyleri kaçırdığıma dair içimi kemiren bu his nedir?

———

Yanımdaki masada yükseltici koltukta bir bebek var. Güzel sarı bukleleri olan sevimli küçük bir kız. Tepsisinin üzerine serpiştirilmiş bir avuç Cheerios var ve onları beceriksizce toplayıp ağzına tıkıştırıyor. Göğsümde büyüyen ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak onu izliyorum. Neredeyse bir bebeğim oluyordu. Çok yaklaşmıştım.

Küçük kız bana "Chee-wo," diye bilgi verdi.

Ona gülümsüyorum. Çocuklar neden bu kadar sevimli? Denise çocukları sevimli bulmaz. Bunun gibi küçük bir kıza bakıp omuzlarını silkebilir ve telefonuyla mesajlaşmaya devam edebilir.

Kız tekrar "Chee-wo!" diyor ve bu sefer tükürük damlayan tombul küçük eliyle bana bir Cheerio uzatıyor. Yemeğini paylaşıyor. Ne kadar nazik, cömert bir bebek. Annesi çok şanslı. kadar şanslı ki haberi bile yok. Kız arkadaşıyla çene çalıyor, kıymetli çocuğuna bakmıyor bile. Bu *hiç adil değil*.

Aman Tanrım. Sanırım .

"Abby?"

Gözlerimi kaldırıyorum. Önümde duran kız "iyi kız" havası veriyor. Güzel, yuvarlak bir yüzü var, sarı saçları başının arkasında yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Üzerinde aceleyle garsonluk üniformasının bir parçası olduğunu açıkladığı siyah kısa kollu bir bluz var. İyi fırçalanmış, temiz kesimli, Amerikalı bir kız havası var - çocuklarınıza bakması için işe alabileceğiniz türden bir kız.

"Chelsea?" diye sordum. Başını salladı.

Chelsea Williams, Monica'nın oda arkadaşı. İkisi son birkaç yıldır birlikte yaşıyorlar ve Monica'nın gerçekten de "tertemiz" olduğuna dair kocamı ikna etmek için ona geri dönmeden önce konuşacağım son kişi o. Ama Chelsea'nin yüzündeki yumuşak ve hoş gülümsemeden bu görüşmenin tam da düşündüğüm gibi geçeceğini anlıyorum.

"Lütfen oturun," diyorum Chelsea'ye.

Masada karşımdaki sandalyeye kayarak oturdu. "Geç kalmadım, değil mi?"

Başımı salladım. "Erkenciyim."

"Monica gibi." Chelsea gülüyor. "O her zaman erkencidir."

Asistanım hakkındaki bu gerçeği zaten biliyorum. Bir çalışanda dakikliğe önem veririm ve bu da Monica'nın beni etkilemeyi başarmasının bir başka yolu.

"Ne zamandır Monica ile yaşıyorsun?" Ona sordum.

"Üniversitede tanıştık." Chelsea önündeki menüyü açıyor. "O zaman iki yıl, şimdi de bir yıldır şehirde birlikte yaşıyoruz. Muhtemelen en iyi arkadaşımdır."

"Yani onu çok iyi tanıyorsunuz?"

Hevesle başını sallıyor. "Kesinlikle. Onun hakkında ne bilmek istersiniz?"

Bu sefer Sam'den hiç not almadım. Gerçekten, Monica hakkında bilmek istediğim tek bir şey var. Fikrini değiştirip bebeğini doğurmak için savaşacak mı?

Ama bunu doğrudan soramam.

"Sorumlusu o mu?" Ben soruyorum.

"Şey, evet!" Chelsea kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı, kirayı ödemeyi unuttuğumuz için yıllar önce evimizden atılırdık."

Tereddüt ediyorum. "Erkek arkadaşı var mı?"

"Şu anda değil." Bir kaşını kaldırıyor. "Sence erkek arkadaşın böyle bir şeyi kabul eder mi?"

"Muhtemelen hayır." "Peki o zaman."

Kahve fincanıma baktım. Sadece sade bir kahve aldım; kremasız, şekersiz. Üniversitedeyken kahveme çeyrek fincan kadar krema eklerdim ama Denise'in her gün sade içtiğini görünce değiştirdim. Şimdi tek içtiğim bu. Denise gibi ben de kahvesine krema koyan herkese saygımı kaybediyorum.

"Monica kendine iyi bakıyor mu?" Ben soruyorum.

Chelsea kaşlarını çatar. "Ne demek istiyorsun? Her gün duş alıyor falan."

"Yani, uyuşturucu kullanıyor mu ya da çok içiyor mu ya da...?"

Bu onu güldürdü. "Monica mı? Hayatta olmaz. O tam bir kare. Şoförlük falan gibi şeyler."

Tabii ki. Tahmin etmeliydim. Konuştuğum istisnasız herkes Monica Johnson'ın tertemiz olduğunu doğruladı. Bir azize olmaktan bir hale uzakta.

"Dinle," diyor Chelsea dudaklarındaki beyaz köpükleri silerken, "Monica'yla yaptığınız anlaşmanın gerçekten harika olduğunu düşündüğümü söylemek istiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet!" Şiddetle başını sallıyor. "Kendi çocuklarınız için çok yaşlı olmanız, harika ebeveynler olamayacağınız anlamına gelmez, değil mi?"

Kendi çocuğum olması için çok mu yaşlıyım? Otuz altı yaşındayım! Menopoza girmeme daha epey zaman var. Yumurtalıklarım olmasaydı, bu yaşta çocuk sahibi olmakta hiç zorlanmazdım.

Ama Chelsea 23 yaşında. Beni kaç yaşında sandığını düşünmekten nefret ediyorum. Sormayacağım bile. Neden bu toplantıyı daha iç karartıcı hale getirelim ki?

"Teşekkür ," diyorum.

Bana sırıtıyor. "Peki bunu yapacak mısın?" "Evet," diyorum

yavaşça. "Sanırım yapabiliriz."

Bölüm 9

İşten eve geldiğimde Sam beni yemekle karşılıyor.

Mutfaktan çıkıyor, yüzü ocağın sıcağından pembeleşmiş, kırmızı şarap tişörtünü boyamış ve her nasılsa saçında beyaz un lekeleri var. Yani ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kırmızı şaraplı bisküvi mi?

Mutfağa bakıyorum, içerideki dağınıklık karşısında irkiliyorum. En azından kendi başına temizleyeceğini biliyorum; kendi mutfağındaki felaketleri sormadan temizleyeceğine her zaman güvenebilirim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Olmaz," diyor. "Bütün gün çok çalıştın. Rahatlamanı ve lezzetli bir yemek yemeni istiyorum. Şarap ister misin?"

Tişörtündeki şarap lekelerine bakıyorum ve sırıtıyorum. "Kıyafetinden sıkıp çıkarayım mı?"

"Ho ho, çok komik."

Bana bir kadeh kırmızı şarap dolduruyor ki bu gerçekten de çok hoş, çünkü işte uzun bir gün geçirdim. Sam çalışma saatlerimden asla şikâyet etmez; her zaman karısının yüksek mevkide bir reklam yöneticisi olmasının harika olduğunu söyler. (Ben tam olarak bir yönetici değilim ama onu düzeltmiyorum.) Benim hakkımda övündüğüne kulak misafiri oldum, sanırım bunu kastediyor.

Birkaç dakika sonra mutfaktan elinde iki tabak yemekle çıktı. Bir tanesini önüme koydu. "Ta da!" dedi. "Pilavlı tavuk marsala."

Tabağımdaki tavuğa bakıyorum. Dudağımı çiğniyorum. "Tavuğun kırmızı olması mı gerekiyor?"

"Kırmızı şarap kullandım."

"Sadece... çok kırmızı."

Düşünceli bir şekilde kendi tavuğuna bakıyor. "Önemli olan nasıl göründüğü değil, değil mi? Tadının nasıl olduğudur."

Ben de bundan .

Tavuğun ucundan küçük bir parça keserken beni izliyor. En azından pişmiş gibi görünüyor. Gerçi dilimlememin ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, biraz fazla pişmiş olmasından endişeleniyorum.

"Bu sefer pembe değil," diye Sam. "Sayı." Ona

ince bir gülümseme gösteriyorum. "Harika."

Tamam, işte bir şey yok.

Hızlıca dua ediyorum ve tavuk parçasını ağzıma tıkıştırıyorum. Kırmızı şarap ve yanmış unun tavukla karışmış tadı damağıma saldırıyor. Sam hâlâ beni izliyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var. Lanet şeyi yutmak istiyorum ama o kadar çiğneniyor ki . Gecenin geri kalanında bu tavuğu çiğneyeceğim.

"Lezzetli," diyorum tavuk ısırıklarının arasında.

Bana kaşlarını çattı. "O zaman neden suratını öyle yapıyorsun?" "Surat yapmıyorum."

Sam bir an bana baktı. Sonunda bir parça tavuk kesip ağzına attı. İki saniye kadar ağzında tuttuktan sonra öksürmeye başlıyor ve bir peçeteye tükürüyor.

"Oh, !" diyor. "Bu *korkunç bir* şey! Neden bana söylemedin?"

Omuz silktim. "Sadece tekrar çiğ olmadığı için mutluydum."

Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Beğenmiş gibi yaptığın için teşekkür ederim." "Bana yedirmediğin için teşekkür ederim."

Beni öpmek için eğildi. "Hâlâ öğreniyor olmama anlayış gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Ve mutfağı temizlediğiniz için şimdiden teşekkür ederim."

Gülüyor ve beni tekrar öpüyor. Muhtemelen bunu sadece dudaktan bir öpücük olarak düşünmüştü ama bundan daha yoğun bir şeye dönüştü. Elini sırtıma koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor, ta ki ben karıncalanmaya başlayana kadar. Gerçekten çok iyi öpüşüyor. Çıktığımız zamanlarda, beni her öptüğünde dizlerimin bağı çözülürdü. Bunun klişe olduğunu biliyorum ama gerçekten öyleydi.

Bir süredir evli olduğumuz için her gün dizlerimin bağı çözülmüyor ama yine de öpüşmelerimizin ortalamadan çok daha seksi olduğunu düşünüyorum. Sam gelmeden önceki öpüşmelerimden bile daha iyiler.

"Zaten o kadar da aç değilim," diye kulağıma nefes veriyor. "Ben de öyle."

Sonra beni ayağa kaldırıyor ve ilk başta tökezleyerek yatak odasına doğru gidiyoruz ama sonra kanepeye kadar gidebildiğimiz ortaya çıkıyor.

Çocuk sahibi olmamanın güzel bir yanı da bu. Kanepede seks.

Ancak her şey bittiğinde ve biz yarı çıplak (tamam, çoğunlukla çıplak) kanepede sarmaş dolaş yatarken aklım Monica'nın teklifine gidiyor. I

listemdeki herkesle görüştüm ve Monica Johnson hakkında kesinlikle hiçbir şey bulamadım. Bunu yapmamak için hiçbir neden yok.

Sam siyah saçlarımın bir tutamıyla oynarken ben de onun çıplak göğsüne sokuluyorum. Sam birkaç yıl önce "sağlık sigortası primlerini düşürüyor" diye üniversitedeki spor salonuna üye oldu ama gerçekten de kullanmaya başladı. Neredeyse her gün koşmak için spor salonuna gidiyor ve sanırım haftada iki kez ağırlık çalışıyor. Kendine daha iyi bakma konusundaki kararlılığıyla gurur duyuyorum, ama aynı zamanda bu ağırlıkları kaldırmanın vücudunun üst kısmındaki kaslar için yaptıklarını da seviyorum.

"Saçlarını nasıl bu kadar yumuşak yapıyorsun?"

diye soruyor bana. "Yumuşak mı?"

"Evet. Aslında acayip yumuşak."

"Beğendiğine sevindim."

"Beğendiğimi söylemedim. Sadece fiziksel özellikleri hakkında yorum yapıyordum."

Koluna bir şaplak attım. Gülüyor ve beni kendine daha sıkı sarıyor. Belki yumurtalıklarım bana ihanet etti ama en azından aşkta şanslıydım. Dışarıda daha iyi bir adam yok.

"Seni seviyorum Abby," diye mırıldanıyor saçlarıma. Ben de ona sırıtıyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Sadece düşünüyordum da..." Yine saçlarımla oynuyor, kahverengi gözleri gözlerimde. "Bence yürümeye başlayan bir çocuk istemeliyiz."

Mood: öldürüldü.

Başımı göğsünden kaldırıp ona bakıyorum. "*Ne*?"

Kendini kanepeye bıraktı. "Bak Abby, taşıyıcı annelik konusunu düşüneceğimi söyledim ama... bu konuda rahat değilim. Evlat edinmek istiyorum."

Beş saniye içinde nasıl cinsel ilişki sonrası mutluluktan gözyaşlarına geçebiliyorum bilmiyorum ama bir şekilde bunu başarıyorum. Durduramıyorum. Sam'in bebek partime dalıp Janelle'in bizden vazgeçtiğini söylediği o günden sonra bir kenara ittiğim tüm acılar bana geri dönüyor. Sam beşiği dolaba tıkmış ve müstakbel çocuk odasının kapısını kapatmış olsa da acı hâlâ orada. Neredeyse doğuracağımız bebek. Çok yaklaşmıştık.

Ve şimdi hiç bu kadar uzak görünmemişti.

"Abby?" Sam gözyaşlarım karşısında açıkça şok olmuş bir halde kaşlarını kırıştırıyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Neden ağlıyorum?" Neden bana aptalca sorular soruyor? "Ağlıyorum çünkü..." Yüzümdeki tuzlu suyu siliyorum. "Bu bizim için asla gerçekleşmeyecek Sam. Bunu hissediyorum. Bir sonraki evlat edinme sonsuza kadar sürecek ve sonra bir şeyler ters gidecek ve... ve... çocuk sahibi olduğumuzda elli yaşında olacağız!"

Artık konuşamıyorum çünkü çok ağlıyorum. Sol burun deliğimden bir sümük baloncuğu çıkıyor ve onu silme zahmetine bile girmiyorum.

"Abby," diyor nazikçe, "bunu en az kadar istediğimi biliyorsun..."

"Belli ki bilmiyorsun." Ona ters ters bakıyorum. "Çünkü öyle olsaydı, çıkan bu fırsatı değerlendirmek isterdin. Seni 'rahatsız' ettiği için geri çevirmezdin."

Ellerine bakıyor. Muhtemelen bunu söylemem adil değildi. Sam'in baba olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Bunu o kadar çok istiyor ki bazen beni iki yumurtalığı çalışan bir kadın için terk etmediğine şaşırıyorum. Evet, o tür bir adam olmadığını biliyorum ama en azından bazen cazip geliyor olmalı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Ben sadece... sinirlendim. Kendini rahat hissetmediğin bir şeyi veto etme hakkına sahipsin." Şişmiş gözlerimi sildim ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Evlat edinmeyi tekrar deneyeceğiz. Sorun değil."

Sam hâlâ ellerine bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Sam?" "Sam?" diyorum.

Bana hemen cevap vermiyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bazen böyle sessizleşir ve genellikle matematikle ilgili bir şey düşündüğü için sessizleştiğini varsayarım. Şu an düşündüğü şey bu değil. Şey, sanırım olabilir. Ama muhtemelen düşünmüyordur.

"Bence Monica'yı taşıyıcı annemiz olarak kullanmalıyız," diyor sonunda. Nefesimi içime çekiyorum. "Sam, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Bilmediğimi biliyorum." Gözlerini kaldırıyor. "Ama haklısın. Bunu çok uzun zamandır istiyorduk. İkinci yatak odasının kapısını açamamaktan nefret ediyorum çünkü çok acı verici. Artık kendimi bok gibi hissetmeden bir bebek bezi reklamı bile izleyemiyorum - onları atmak zorunda kalmanın senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum." İç çekiyor. "Belki ideal değil ama ben baba olmak istiyorum. Ben de senin anne olmanı istiyorum. *Artık* hazırız."

Uzanıp elimi sıkıyor. O bana gülümserken ve göğsüm mutlulukla kabarırken, aklıma bir şey geliyor:

Bayan Johnson Indiana'da yaşıyor. Telefon numarası bir Indiana alan koduydu ve bana Indianapolis'te "doğup büyüdüğünü" söyledi.

Ben bir Red Sox taraftarı olarak büyüdüm, çocukken tüm maçlarına giderdim. Asla bir Yankees şapkası takamazdım. Eve gelmeme asla izin vermezlerdi!

Monica bebek partisinde ona bebek Yankees şapkası vermeye çalıştığımda böyle demişti. Ama Red Sox bir Boston takımı. Her Yankees taraftarı bunu bilir. Indiana'da kimsenin Yankees taraftarı olduğunuz için size *bu* kadar zorluk çıkaracağını sanmıyorum. Ama belki verirler. Oraya daha önce hiç gitmedim.

Peki Monica Indiana'lıysa neden sıkı bir Red Sox taraftarı? Hiç mantıklı değil.

Sam'e dönüyorum, az önce fark ettiğim şeyi ona söylemek üzereydim ama sonra çenemi kapatıyorum. Zaten çekinceleri var. Eğer ona Monica'nın bana yalan söylediğinden endişelendiğimi söylersem, bu her şeyi sonsuza dek bitirir. Belki de yanlış hatırlıyorum. Belki Red Sox'la ilgili o yorumu başka biri yapmıştır. Muhasebeden Lily olabilir mi?

Bu çok küçük bir şey. Önemli olamaz.

Bölüm 10

Üç Ay Sonra

Masamın üzerinde beş plastik kapta bebek maması var: elma, armut, şeftali, tatlı patates ve sonbahar sebzeli hindi.

Yakın zamanda Cuddles bebek maması pazarına girmeye karar verdi. Bebek mamalarını sergilemek ve satmak için geliştirdikleri web sitesi için metin yazmam gerekiyordu. Özellikle de akılda kalıcı bir slogan istiyorlar. Bebek mamaları konusunda çok az deneyimim olduğunu göz önünde bulundurarak, onlardan birkaç kap satın alabileceğimi ve bunun bana ilham vereceğini düşündüm.

Bebek mamasıyla ilgili önemli bir şey öğrendim:

Tadı berbat.

İnsanların bu saçmalığı çaresiz bebeklere yedirdiğine inanamıyorum. Elma ve armut iyiydi. Katlanılabilir. Şeftalili tart kulağa hoş geliyordu ama tadı çok tatlıydı. Tatlı patates öğürmeme neden oldu ama bir ısırık almayı başardım. Ama sonbahar sebzeli hindi... "Mide bulandırıcı" kelimesini çok sık kullanmam ama vay canına. Ağzıma attığım en kötü şey olabilirdi.

Bebek mamasıyla ilgili önemli bir şey daha öğrendim: Çok güçlü bir müshil ilacı.

Ve *kuru erikli* bebek mamasını denemedim bile.

Belki orada bir yerde bir slogan vardır. *Kucak Bebek Maması- ruh için olduğu kadar bağırsaklar için de iyidir.*

Belki de değildir.

Bir yumruk ofisimin kapısına vuruyor. Monica, siyah pantolon ve boğazına kadar düğmeli beyaz bluzundan oluşan mütevazı kıyafetiyle kapıda duruyor. Beni görünce gülümsedi.

Bir ay önce Monica'nın taşıyıcı annemiz olması için sözleşmemizi tamamladık. Sam avukatımızla birlikte sonsuza kadar bu sözleşmeyi inceledi ve şartlar çok katı. Monica'nın yüksek lisans eğitiminin tüm masraflarını biz karşılayacağız, ancak Monica gebe kaldığı anda bebek üzerindeki tüm haklarından vazgeçecek. Bundan sonra fikrini değiştirmesi için hiçbir seçenek yok. Şartların onu korkutacağından endişeliydim ama korkutmadı. Bir çırpıda imzaladı.

Birkaç hafta önce Sam doktora gitti ve sperminden bir örnek verdi. Monica'yı çok iyi tanıdığım için, kesinlikle doktordan geçmemiz gerekmiyordu - kendi başımıza bir örnek alıp ona verebilirdik. Ama o bu şekilde yapmakta ısrar etti.

Ve şimdi... bekliyoruz. Açıkçası, bu sadece ilk denememiz, bu yüzden hamilelik şansı çok büyük değil, ama yine de heyecanlıyım. Bu ay işe yaramazsa, gelecek ay ya da ondan sonraki ay işe yarayacaktır. Monica sadece yirmi üç yaşında ve doktoru sağlığının mükemmel olduğunu açıkladı, bu yüzden bunun işe yaramaması için hiçbir neden yok.

"Hiç bebek maması denedin mi?" Monica'ya sordum. Yüzünü buruşturdu. "Hayır, denemeli miyim?"

"Hayır. Kesinlikle yapmamalısın." Monica'nın kolunun altında çantasını tuttuğunu fark ediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Şey," diyor düşünceli bir şekilde, "."

"Sayılır mı?"

Elini çantasına sokuyor ve biraz karıştırıyor. Elini geri çektiğinde, şeffaf bir Ziploc poşet içinde beyaz plastik bir çubuk tutuyordu. Açıkça görebilmem için masamın üzerine bıraktı.

Çubukta iki mavi çizgi var. "Hamile misin?"

Nefes alıyorum.

Monica başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Yanlış pozitif yok." Monica hamile.

Sam'in spermi ilk denemede asistanımı hamile bıraktı. Yıllarca denedik ama başarılı olamadık. Kısırlığımızın sorumlusunun ben olduğumdan hiç şüphe etmemiştim, ancak kanıtların yüzüme böyle vurduğunu hiç görmemiştim.

İlk deneme. Hamile.

Bir saniyelik sessiz bir kendini küçümsemeden sonra, haberin etkisi beni vuruyor. Monica hamile. Yani dokuz aydan kısa bir süre içinde doğum yapacak. Anne olacağım. Bunca zaman bekledikten, denedikten ve diledikten sonra, sonunda bu benim için gerçekleşecek.

Buna inanamıyorum.

"Bu inanılmaz!" Haykırıyorum.

Mutlu bir şekilde başını sallıyor. "Bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim. Sanırım gerçekten doğurganım, ha?"

Sözleri karnıma hızlı bir yumruk gibi indi ama ben onu bir kenara ittim. Bunu benim için yapıyor - sadece her şeyin bu kadar çabuk olmasından heyecan duyuyor. "Sanırım öyle. Sam'e mesaj atacağım, tamam mı?"

"Tabii ki."

Parmaklarım bebek maması yüzünden yapış yapış olduğu için elbette parmak izimi tanımayan iPhone'umu çıkarıyorum. Doğum günüm olan parolamı giriyorum. Evet, biliyorum, pek güvenli değil. Ama kimsenin telefonumdan bilgi çalmayı planladığını sanmıyorum. İçindekilerin yarısı iş arkadaşlarımla olan mesajlaşmalarım. Çoğunlukla Shelley ve benim aramda, Denise hakkında şikayetler.

Sam'e hızlıca bir mesaj yazıyorum: *Monica hamile!*

Kelimeleri yazdıktan sonra iPhone hamile bir kadın emojisi öneriyor ve Sam'in rastgele emojileri pek sevmediğini bildiğim halde bunu ekliyorum. Oh neyse.

"Ne dedi?" Monica telefonumun ekranına bakmak için masamın üzerine rahatça eğilerek soruyor.

Sam'in cevabı bir saniye sonra geliyor: *Harika.*

Verdiği yanıtta bir parça alaycılık olduğunu düşünmemek elde değil. Sam bu sürecin tamamına katılmış olsa da, tüm yol boyunca belirgin bir şekilde isteksizdi. Sperm örneğini vermeye gittiğinde bana şöyle bir baktı ve "İşte gidiyorum." dedi. Sonra bekledi, sanki ona her şeyi unutmasını söyleyeceğimi umuyormuş gibiydi. Söylemedim.

"'Harika' dedi!" Ben de öyle dedim.

Monica ışınlanıyor. Ünlem işaretini benim koyduğumu bilmesine gerek yok.

Karnına bakıyorum, tahta gibi dümdüz. Belli olana kadar çalışacağı konusunda anlaşmıştık ama bu yakın zamanda olacak gibi görünmüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel!"

"Mide bulantısı
var mı?" "Hiç
olmadı."

"Yorgun
musun?"

"Sadece birazcık." Başparmağını ve işaret parmağını bir santimetre aralıklı tutuyor. "Ama çok kötü değil."

Yorgun ya da midesi bulanmış gibi görünmüyor. Aslında harika görünüyor. Sanki parlıyor.

"Doğum öncesi vitaminlerini alıyorsun, değil mi?"

diye sordum. Başını salladı.

"Günde iki tane," diye hatırlatıyorum ona. "Önerilen doz günde iki haptır."

Gülümsüyor. "Biliyorum."

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Ve soğuk etlerden kaçınmalısın. Ve suşi. Ve, şey... alkolün aşırıya kaçmamak kaydıyla iyi olması gerekiyor ama-"

"Merak etme Abby," diyor Monica o sakin sesiyle. "Hiç içmeyeceğim. Söz veriyorum."

Kapının çalındığını duyuyorum ve ben bir şey söyleyemeden Denise kapıda dikiliyor. İçeri dalmadan önce asla bir cevap beklemez. Bana bakıyor, dudaklarında gözle görülür bir gülümseme eksikliği var ama bu yeni bir şey değil. Monica'ya kısa süre bakıyor ama onu selamlamamayı bile tercih ediyor.

"Abigail," diyor. "Cuddles için henüz bir slogan bulamadın mı? Az önce onlardan bir telefon aldım."

"Um..."

Cuddles bebek mamasının tadı diğer önde gelen markalara göre yüzde elli daha az mide bulandırıcıdır.

"Henüz değil," diyorum.

Denise masamdaki bebek maması kaplarına bakıyor. Monica'nın hamilelik testinin hâlâ orada durduğunu çok geç fark ediyorum. Denise'in fark etmemesini umarak dirseğimi testin önüne koyuyorum. Shelley dışında kimseye Monica'yla olan anlaşmamdan bahsetmedim ve bahsetmeye de niyetim yok. Bundan iyi bir şey . Daha kendini göstermeden şirketten ayrılacak, yani bu onları ilgilendirmez.

"Yarın onlarla buluşacağız," diye hatırlatıyor Denise. "Umarım o zamana kadar bir şeyler bulursunuz."

"Kesinlikle."

Bana kaşlarını çattı. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Abigail. Bu önemli bir hesap."

Evet, bunun önemli bir hesap olduğunu *biliyorum*. Çocuk bezi kampanyasındaki başarıma rağmen, sadece yaptığın son şey kadar iyisin. Eğer bu işi batırırsam, biterim. Yoksa neden burada oturup bu iğrenç bebek mamasını yiyeyim ki?

"Merak etme," dedim. " çalışıyorum."

Denise ofisimden çıkarken derin bir nefes alıyorum. Ona on iki haftalık aile iznine ihtiyacım olduğunu söylemek zorunda kalacağım konuşmadan korkuyorum. Ama ne yapabilirim ki?

Vay canına, bu bebek olayı gerçekten . Bir bebeğim olacak.

Buna inanamıyorum.

Denise'in beni azarladığı süre boyunca başını öne eğen Monica'ya, "Bu toplantıya hazırlansam iyi olacak," diyorum. "Ama... bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama ne kadar söylesem az: teşekkür ederim. Bu... inanılmaz."

Bir sıra inci gibi beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyarım."

Önümdeki masanın üzerinde duran pozitif gebelik testine bakıyor. Ona uzanmaya başladı ama ben başımı salladım. "Bunu senin için atabilirim."

"Oh, *hayır*." Masamdan kaptığı gibi havaya kaldırıyor ve iki mavi çizgiye hayranlıkla bakıyor. "Onu saklamak istiyorum. Bilirsin, hatıra olarak."

Saklamak mı istiyor? Sanat okuluna bir bilet almak için yaşadığı hamilelikten bir hatıra mı istiyor? Bana mı öyle geliyor yoksa bu garip mi?

Hamilelik testini saklamak isteyecek biri varsa o da benim. Ve ben istemiyorum. Yani, üzerinde *idrar* var. Ama bunu büyütmek istemiyorum. Monica hamilelik testini dikkatlice çantasına geri koyarken tek kelime etmedim.

Bölüm 11

Bugün, Sam ve ben sekiz yıldır evliyiz.

Bu akşam kutlama için dışarı çıkıyoruz, şehir merkezinde gerçekten iyi paella yapan güzel bir İspanyol restoranına. Çoğu gece evde kalıp yemek pişiriyoruz ya da dışarıdan alıyoruz, çünkü her zaman çok meşgulüm, ama yıldönümümüzde her zaman dışarı çıkıyoruz.

Sam restorandan birkaç blok ötede park yeri bulur ki bu bir mucizedir. Kapalı bir otoparkta yer kiralamayı reddetmesinin en büyük avantajı, paralel park etme konusunda inanılmaz hale gelmesi. Highlander'ı o küçücük yere asla sığdıramayacağından eminim ama yapabileceğinde ısrar ediyor. Arabasını boşluğa sokmaya çalışırken, küçük bir yaya kalabalığı da onu izlemek için toplanıyor.

"Asla , dostum!" diye bir adam. "Beni izle!" Sam

de bağırır.

Sahneye çıktığında (sanki herhangi bir şüphe varmış gibi) bir alkış tufanı koptu. Bunu nasıl yaptığından hâlâ emin değilim. Aracın iki ucunda da birkaç santimden fazla boşluk yok. Sam her zaman ebedi hedefin aracın iki ucunda da sıfır boşluk olması olduğunu söyler.

İspanyol restoranına giden kısa mesafeyi yürürken Sam elime uzanıyor. Yürürken her zaman elimi tutar; bunu çıkarken de yapardı, sekiz yıllık evliliğin ardından şimdi de yapıyor. Bu çok hoş.

Elimi sıkarken "Evlendiğimiz için mutluyum," diyor. Ben de

gülüyorum. "Bildiğim iyi oldu."

sadece yıldönümümüz olduğu için söylemiyor; Sam'in evli olmaktan gerçekten memnun olduğu çok açık. Birlikte olduğumuz ilk birkaç yıl, doğurganlık meselesi raydan çıkmadan önce, bunu sürekli söylerdi. *Evlendiğimiz için çok mutluyum.* Ya da *"Bir karım olduğu için çok mutluyum!* Ya da bazen, *Tanrı'ya şükür sonunda evlendik.* Randevuları pek sevdiğini sanmıyorum. Yorucu olduğunu söylerdi.

Muhtemelen bu yüzden çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra evlendik. Shelley, Sam'le tanıştığım sıralarda kocası Rick'le çıkmaya başlamıştı ama Rick bağlılık konusunda her zaman titizdi. Sam ise tam tersiydi. Kısa sürede özel bir ilişkiye başladık.

Her cumartesi gecesi ve birkaç hafta içi gecesi de zımni randevu. Rick, Shelley'nin evinde diş fırçasını unutması üzerine çılgına dönerken, Sam -hiç istemeden- yatak odasında benim için bir çekmeceyi temizledi ve anahtarının bir kopyasını bana verdi ve kısa bir süre sonra, "Benim yanıma taşınsan daha kolay olmaz mı?" dedi. Shelley ve ben yirmili yaşlarımızın sonlarındaydık ve aklımızda evlilik vardı ve o kıskançlıktan ölüyordu.

Sonra birlikte yaşamaya başladığımızda, "Evlendiğimizde" diye başlayan yorumlar yapmaya başladı. Örneğin, "Evlendiğimizde vergilerimizi ortaklaşa ödeyebiliriz." Ya da "Evlendiğimizde iki yatak odalı bir daire almalıyız." Kabul ediyorum, bunlar süper romantik ifadeler değildi ("Evlendiğimizde Paris'te balayı yapmalıyız" veya "Evlendiğimizde Milano'da bir villa almalıyız" gibi) ama sonunda birlikte olacağımıza dair varsayımında tatlı bir şeyler vardı. Sonunda ben de "Evlendiğimizde" gibi cümleler kurmaya başladım.

Bir gün el ele Zales'in önünden geçiyorduk ve ben "Bana evlenme teklif ettiğinde Tiffany'den bir yüzük alsan iyi edersin" dedim.

Sam'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve kalbim sıkıştı. Evlilik hakkında o kadar çok açıklama yapıyordu ki, her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm. Bu tamamen onun hatasıydı!

Sonunda, tam garip bir özür kekeleyecekken, eğildi ve kulağıma mırıldandı, "Peki ya Kay's'tan aldıysam?"

Ona kaşlarımı çattım. "Ha?"

Tam o sırada elini cebine attı ve küçük mavi kutuyu çıkardı. Ağzım açık kaldı. Sadece bir buçuk yıldır çıkıyorduk ve birlikte yaşıyor olsak da bunu beklemiyordum. "Oh," diye nefes aldım. "Ben beklemiyordum..."

Bana göz kırptı. "Ben seni seviyorum. Neden

bekleyeyim ki?" Neden, gerçekten.

"Bekle, diz çökmeme izin ver," dedi. Ve sonra, sanki ilişki kılavuzunda okuduğu kız arkadaşına evlenme teklif etmek için uygun bir prosedürü izliyormuş gibi yaptı. Mavi kutuyu açtı ve yüzük... şey, yalan söylemeyeceğim. Küçücüktü. Sam doktorasını yeni bitirmişti ve doktora sonrası programında büyük paralar kazanmıyordu. Ama yine de. Mükemmeldi. "Benimle evlenir misin, Abby?"

Hayır dedim.

Şaka yapıyorum. Açıkçası, evet dedim. Hem de çok şiddetli bir evet. Çünkü aksi takdirde karı koca olarak dokuzuncu yılımıza girerken neden masada oturup paella yemeyi bekliyor olalım ki? Sam Adler ile evlenme kararımdan bir an bile pişmanlık duymadım.

Gerçi bazen onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Ama garsonumuzun büyük tenceredeki sıcak pilavı ve deniz ürünlerini önümüze koymasını izlerken Sam'in yüzünde pişmanlıktan eser yok. Yemeğimizden yükselen buharın üzerinden bana sırıtıyor.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye soruyor garson

kız. "Harika görünüyor," diyorum.

Kırmızı tırnaklı beyaz bir eli kocamın omzuna koydu, "Peki *sen* ne düşünüyorsun, *cariño*?"

Garsonumuz geldiğimizden beri Sam'le utanmadan flört ediyor. Bu tür şeyler hep olur, artık farkına bile varmıyorum. O da *hiç* fark etmiyor. Evlilik yüzüğünün ve *burada karısıyla birlikte* olmasının yeterince caydırıcı olacağını düşünürsünüz, ama görünüşe göre değil.

"Evet, iyi görünüyor," diyor ama gülümsemesi sadece bana yönelik. Kadınların onunla flört etmeye çalıştığını ve onun onları tamamen görmezden geldiğini görmek çok eğlenceli. Bu asla eskimeyecek.

Garson vazgeçti ve bizi paellamızla baş başa bıraktı. Gerçekten çok güzeldi. Bize bir servete mal oldu ama para hiçbir zaman endişelendiğim bir şey olmadı. Bankada duran güven fonumla bile her zaman kendi başıma hareket etme ihtiyacı hissettim, ancak maaşım ve Sam'inki arasında, bu birikim olmadan Manhattan'da yaşamak zor olurdu.

"Bu gerçekten çok güzel," diyorum ağzıma bir parça sosis atarken.

"Bilmiyorum," diyor Sam. "Sanırım geçen ay yaptığım paella da oldukça iyiydi."

Değildi. Gerçekten değildi. Sam yemek yapma konusunda hiç iyi değil.

"O teknik olarak paella değildi," diyorum. "İçinde sosis ve karides parçaları olan İspanyol pilavıydı."

"Evet, peki *bu* ne?" Tavadan biraz *socarrat* çıkarıyor. "Aynı şey. Sosisli ve karidesli pilav."

"Altta çıtırdayan kısım yok." "Tabii ki var."

Ona sırıtıyorum. "Alttan yakmakla aynı şey değil." "Sadece

birazcık yanmıştı."

"Siyahtı."

"Hmm. Sanırım kahverengiydi."

Gözlerimi deviriyorum. "Seninkine taze domates koymanı sevdiğimi söyleyeceğim. Domates tüm zamanların en sevdiğim sebzesidir."

Nefes nefese kaldı. "Abby! Domates sebze değildir! Onlar

meyve." "Yok artık."

"Yol," diyor sertçe. "İçinde tohumlar var. Bu da onu bir meyve yapar." Bana göz kırpıyor. "Bu *tuzlu* bir meyve."

"Bu kulağa doğru

gelmiyor." "Doğru. Güven

bana." Hayır... öyle mi?

Google'da aramak için telefonumu çıkardım ve... vay be, meğer domates gerçekten de bir meyveymiş. Vay be. "Buna inanamıyorum! Domates nasıl *meyve* olabilir?"

"Domatesin meyve olduğunu *bilmediğine* inanamıyorum."

"Evet, şey." Ayakkabısına masanın altından hafif bir tekme atıyorum, bu da onu gülümsetiyor. "Brad Pitt ve Jennifer Aniston'ın bile bilmiyordun."

"Yani son magazin haberlerini takip etmiyorum. Ne olmuş yani?"

"Bu yeni bir şey değil, boşanmaları on yıl önceydi! O zamandan beri Angelina Jolie ile evlendi, bir sürü bebek evlat *edindiler* ve sonra ayrıldılar! Sen tam bir evlilik geridesin."

"Brad Pitt'in aşk hayatı hakkında çok şey biliyorsun," diyor beni masanın altına geri iterken.

Sonra masanın altında ayak oyunu oynamaya başladık. Ayakkabımı çıkarıp pantolonunun paçasına sokuyorum, o da uzanıp çıplak baldırımı kavrıyor. Gözlerimiz masanın üzerinde buluşuyor ve bana verdiği gülümseme her yerimin karıncalanmasına neden oluyor. Shelley her zaman kocasının artık onu "heyecanlandırmadığından" bahseder ama ben bunu anlayamıyorum. Sam beni hala heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor. Bunun değişeceğini hayal bile edemiyorum. Hatta yaşlanmasını dört gözle bekliyorum çünkü gözlerinin etrafındaki çizgiler ve gümüş rengi saçlarıyla seksi olacağını düşünüyorum.

Yemeğimiz biter bitmez Sam hediyeleri değiş tokuş etmek istiyor. Bu konuda bir yetişkinin olması gerekenden çok daha heyecanlı. Onun hediyesini çantama koydum ve muhtemelen benim hediyem de onun ceketinin cebinde. Bu da küçük bir şey olduğu anlamına geliyor. Belki mücevher.

Umarım mücevherdir.

Ceketinden dikdörtgen bir kutu çıkarıyor ve masanın üzerinden bana doğru uzatıyor. Ona uzattığım kare kutuyu görünce gülümsüyor.

Kaldırıyor, ağırlığını değerlendiriyor.

"Bu elektronik gibi hissettirmiyor," diyor.

"Öyle değil."

"Bu... çorap mı?" Sırıtıyor. "Çorapları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Şaka yapıyor; Noel için ailemin evine gittiğimiz ve Sam'e verdikleri hediyenin bir çift süslü çorap olduğu bir zamana atıfta bulunuyor. Sanırım bu, annemin yaklaşan nikâhımız için heyecanlı olmadığını söylemenin pek de ince olmayan bir yoluydu. Bu beni çok utandırmıştı ama o komik olduğunu düşünmüştü. Hala onları giyiyor. Onlara Noel çorapları diyor.

"Evet, ama güzel çoraplar," diyorum. "Prada çorapları." "Ooh, Prada çorapları. Bunu görmeliyim."

Ambalaj kâğıdını yırtar ve kutunun kapağını çeker. İçinde ne olduğunu görünce gözleri açılır. "Bu... bir atlet mi?"

"Bu bir önlük!"

"Oh..." Önlüğü çıkarıp ışığa tutuyor. Önlük, negatif *i'nin* karekökü, ikinin üçüncü kuvveti, bir toplama sembolü ve pi sayısı gibi bir dizi matematiksel sembol içeriyor. Bunu asla bilemezdim ama web sitesi bana bunun "Biraz turta yedim" anlamına geldiğini söyledi.

"Doğru." Ona bakıyorum. "Harika, değil mi? Yaptığın tüm yemekler için... bilirsin işte, yemek pişirmek."

Onu yemek yapma konusunda cesaretlendirmek istediğimden falan değil. Ama onu vazgeçiremeyeceğime göre, dolabındaki her bir giysinin lekelenmemesi için ona bir önlük alabilirim.

"Evet, bu harika," diyor, ancak bunu kastettiğini söylemek zor. "Euclid'in Martha Stewart'la buluşması gibi olacağım."

"Nefret ediyorsun."

"Nefret etmiyorum."

"Belli ki biliyorsun."

"Hayır, sevmiyorum.

Ben *seviyorum*."

"Kesinlikle sevmiyorsun."

"Seviyorum!"

"Yalancı."

"Çok beğendim," diyor, "hemen şimdi giyeceğim, çünkü giymek için sabırsızlanıyorum."

"Tamam, ..."

"Hayır, izle..." Sonra ayağa kalkıyor ve tüm restoranın önünde önlüğün iplerini başına geçiriyor. Ben avucumun içine gülünceye kadar bağlamak için büyük bir şey yapıyor. İnsanlar bize bakmaya başlıyor ama umurumda değil. "Nasıl görünüyorum?"

"Cehennem kadar seksi."

"Bunu söylemeye gerek yok." Bana sırıttı. "Tamam, şimdi seninkini aç."

Mücevher olduğu belli olan kutunun kapağını çekiyorum. Sam bana pek mücevher almaz ama da iyi seçer. Bir erkek için.

Ama bu mücevher değil. Sapında elmaslar olan ve bıçağına "ABBY" adı kazınmış uzun gümüş bir nesne.

"Bu bir mektup açacağı," diyor. "Kağıt kesiklerinden şikayet etmeni dinlemekten bıktım."

Kağıt kesimlerinden çok şikayet ediyorum. "Çok güzel" diyorum ve bunda ciddiyim. Sapı kesinlikle enfes. Bir kolye istemezdim diyemem ama bu çok düşünceli. Sahip olmadığım ve ihtiyacım olan bir şey ve ne zaman işte kullansam Sam'i düşüneceğim. Bana hep çok düşünceli hediyeler alır.

"Beğenmene gerçekten sevindim," diyor. "Ellerinizin her yerinde kesikler varsa Cuddles çalışanlarını etkileyemezsiniz, değil mi?"

Kutusundan çıkarıp tasarımına hayran kaldım. Gerçekten çok güzel. Bıçak tepedeki ışığı yakalıyor ve ne kadar keskin olduğunu fark ediyorum. Artık mektupları açarken sorun yaşamamalıyım.

Bir saat sonra, el ele Toyota'ya doğru yürüyorduk. Önlüğünü çıkarmış, elbise gömleği ve pantolonuyla gerçekten yakışıklı görünüyor. O araba kullandığı için sadece bir kadeh şarap içti ama ben iki kadeh içtim ve bu beni çakırkeyif yapmaya yetti. Ne diyebilirim ki, ben hafif sıkletim. Bu yüzden el ele tutuşmak hızla onun koluna asılmama dönüşüyor ve sonra o da kolunu omuzlarıma doluyor, yürürken beni kendine çekiyor.

Kaldırımdaki bir çatlağa takılıp tökezliyorum, bu içtiğim içkiden çok yüksek topuklu ayakkabılarımın bir belirtisi ama Sam bunun çok komik olduğunu düşünüyor. "İki kadeh şarapla sarhoş mu oldun Abby?"

"*Hayır*."

"Öyle görünüyorsun."

"Dinleyin, Bayım." Onu kolundan tuttum. Ooh, güzel pazular. Teşekkürler, Spor Salonu Üyeliği. "Kibar ol."

Yürümeyi bırakıyoruz ve bir süre birbirimize bakıyoruz. Nefesindeki şarap ve paella kokusunu duyana kadar öne eğiliyor. Sol tarafımdan bir ses "Abby!" diye bağırmasa beni öpecekti neredeyse.

Lanet olsun.

Başımı yana çevirdim. Monica Johnson'dan başkasının bizden sadece birkaç metre ötede durmadığını görünce şok oldum. İş yerinin yakınında bile değiliz. Onun burada ne *işi* var?

"Merhaba Monica," diyorum Sam'den uzaklaşırken, o da tam anlamıyla hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Çantasını göğsüne bastırıp bize doğru yaklaşırken bizi böldüğünün farkında değilmiş gibi görünüyor. "İkinizi burada gördüğüme çok şaşırdım!"

Sam onu zar zor fark ediyor, önce saatine sonra da sokak lambasına bakıyor. En iyi koşullarda bile dünyanın en sosyal adamı değildir ama bu durumun onu ne kadar rahatsız ettiğini de gizlemez. Monica onun DNA'sının yarısını taşıyan bir çocuğa hamile. Garip bir durum.

"Bu bizim yıldönümümüz," diye açıkladım. "Biz de tam yemek yiyorduk."

"Oh, bu harika!" Ellerini birbirine kenetliyor. Hâlâ bu sabah iş yerinde giydiği bluzu giyiyor ve yardım edemem ama karnının daha fazla büyümemiş olmasına rağmen göğüslerinin kesinlikle büyüdüğünü fark ediyorum. Önceden oldukça sıradan göğüsleri vardı ama şimdi irileşmiş.

Fark edip etmediğini anlamak için Sam'e bakıyorum ama ellerini ceplerine sokmuş, Monica dışında her yere bakıyor. En azından telefonunu çıkarmamış.

"Neyin peşindesin?" Ben soruyorum.

"Sadece birkaç eski arkadaşla akşam yemeği." Omuz silkiyor. "Ve şimdi, bilirsin, Cuma gecesi bir taksi kapmaya çalışıyorum. Biraz bacak göstermenin işe yaradığını duymuştum ama işe yaramıyor."

"Oh." Sam'in Highlander'ının park ettiği sokağa bakıyorum. "İstersen seni eve bırakabiliriz."

Sam'in gözleri fal taşı gibi açılıyor ama neyse ki çenesini kapalı tutuyor. Bu kadın çocuğumuza hamile, gece geç saatlerde şehirde dolaşmasına izin verememem.

Monica'nın yanakları renklendi. "Sizi yolunuzdan alıkoymak istemem."

"Hayır, ısrar ediyoruz," diyorum. "Bizden o kadar uzakta yaşamıyorsunuz. Sorun olmaz." Onay için Sam'e bakıyorum ve o da isteksizce başını sallıyor.

Bu yüzden yıldönümümüzün gecesinde kocamla Manhattan sokaklarında öpüşmek yerine, eve dönmek üzere Toyota'ya geri döndük. Ki bu iyi bir şey. Sanırım.

Ama işin garip tarafı şu: Sam anahtarlığıyla arabanın kapılarını açtığında, Monica hemen ön koltuğa atlıyor. Onu arabaya aldığımızı düşünürsek, bu bana garip geldi. Ben Sam'in karısıyım. Yanında oturan kişi ben olmalıyım. Teknik olarak bu onun arabası çünkü onun adına ama ortak banka hesabımızdaki parayla aldı. Ve ben ondan çok daha fazla para kazandığım için, bu bir bakıma bu arabanın ondan çok benim olduğu anlamına geliyor. Her halükarda, *Monica'nınkinden* daha çok benim.

Nasıl ön koltuğa oturabilir?

Bir an için sinirlendim ama yapabileceğim bir şey yoktu. Arabayı Sam kullanıyor, bu yüzden arka koltuğa geçmekten başka çarem yok. Bunun küçük bir şey olduğunu biliyorum ama beni rahatsız ediyor. Önde oturan Sam ve Monica'ya baktığımda, bir çift olabilecekmiş gibi görünüyorlar. Üstelik kadın Sam'in çocuğuna hamile. Pek çok açıdan Monica ve Sam, Sam ve benden daha mantıklı. Evet, kız Sam'den on yaş daha genç ama ne olmuş yani? Erkekler her zaman kendilerinden çok daha genç kadınlarla evlenirler.

Burada kendimi üçüncü teker gibi hissetmeye başladım. Umarım Sam sürer. Hızlı.

Beş dakika kadar garip bir sessizlik içinde araba sürdük. Küçük şeylerde iyiyimdir. konuşuyorsunuz, ama bebeğinizi rahminde taşıyan kadınla ne tür bir konuşma yapıyorsunuz? *Bize vereceğiniz çocuk için bir isim düşündünüz mü?* Aklıma parlak bir şey gelmiyor. Bir sinemanın önünde kırmızı ışıkta durduğumuzda Monica haykırıyor: "Aman Tanrım! Yeni Quentin Tarantino filmi çıktı!"

Sam'in kaşları havaya kalktı. Quentin Tarantino onun en sevdiği yönetmenlerden biri ve bu hafta sonu filmi izlemek için planlar yaptık bile. "Quentin Tarantino'yu sever misin?"

"Uh huh." Hevesle başını sallıyor. "Benim favorim *Pulp Fiction*."

Pulp Fiction Sam'in en sevdiği Tarantino filmi. Abartmadan, muhtemelen on bin kez izlediğini söyleyebilirim ve bunlar sadece birlikte izlediğimiz zamanlar.

Homurdanıyor. "O film çıktığında muhtemelen sen daha doğmamıştın bile."

Bu noktada onunla çelişmemesi beni rahatsız ediyor. "Hala harika bir film. Samuel L. Jackson? Klasik." Sırıtıyor. "Paris'te peynirli çeyrek pounder'a ne dediklerini biliyor musun?"

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Peynirli bir Royale." "Doğru," diye kıkırdıyor. "Metrik sistem yüzünden."

Yolun geri kalanını *Pulp Fiction*'dan replikler söyleyerek geçiriyorlar. Ben de en az Sam kadar izledim, bu yüzden eğlenceye katılabilirdim ama arkada olduğum için zor oluyor. Sonunda Sam'in gülümsemesi gerçek oldu. Binanın yanındaki kaldırıma yanaştığında, eğlence sona erdiği için hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bu hafta sonu yeni Tarantino filmini izleyecek misin?" Monica soruyor.

"Evet," diyor Sam, sanki onay almak istercesine bana bakarak. Başımı sallıyorum.

Uzun bir sessizlik oluyor ve korkutucu bir an için Sam'in onu da davet edebileceğini düşünüyorum. Bu kötü bir şey olmazdı ama... şey, onun da gelmesini istemiyorum. Her neyse, teklif etmiyor ve Monica daha fazla tantana yapmadan arabadan iniyor.

Monica arabadan iner inmez kemerimi çözüyorum ve Sam'in yanındaki ön koltuğa oturuyorum. Bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Hareket etmene gerek yoktu," diyor.

"Şoförümmüşsün gibi arkada oturmak istemedim."

"Neden olmasın? Benim taksi şoförü, senin de havaalanından aldığım gizemli, güzel kadın olduğun şu rol yapma oyunlarından biri olabilir."

Gülüyorum. "İstediğin bu mu?"

"Aslında ben daha çok eve gitmek istiyorum, böylece... bilirsin işte, *kutlayın*."

"Bana uyar."

Sam arabayı çalıştırıyor ve Üçüncü Cadde'ye dönerek dairemize doğru ilerliyor. Ayın ışığında profiline bakıyorum. Artık tıraş olmuş,

Yani biz dışarı çıkmadan hemen önce tıraş oldu. Benim için.

"Hey," diyorum, "Monica'nın önde oturmasının tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor.

"Evet. Birazcık."

"Yani, o yolcuydu. Arkada oturması gerekirdi." "Evet, sanırım."

Sam bu konuda pek üzgün görünmüyor, bu yüzden belki de konuyu zorlamamak daha iyidir. Evet, garipti. Eminim Shelley de benimle aynı fikirdedir. Ama Sam böyle şeylerden rahatsız olmaz. Her neyse, Monica ile *Pulp Fiction* hakkında konuşurken çok eğlenmişe benziyor.

Birkaç dakika araba sürdükten sonra birkaç ay önce bir konferans masasında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum:

"Dün gece Netflix'te *Django Unchained*'i tekrar izledim," dedim. Masanın üzerinde kahve dizmekte olan Monica ürperdi ve şöyle dedi,

"Tanrım, Tarantino çok vahşi."

Güldüm. "Evet, ama kocam filmlerini çok sever. Özellikle de *Pulp Fiction*. O filmi sayamayacağım kadar çok izledik."

Monica'nın buna ne dediğini hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Filmi izlediğini mi söylemişti? Hatırlayamıyorum. Ama yine de. Tarantino'nun "çok vahşi" olduğunu söylemek, onun favorisi olduğunu söylemekten çok uzak.

Yine de bir şekilde, şimdi sadece en sevdiği film değil, aynı zamanda her satırını ezberlemiş durumda.

Dudağımı acıtacak kadar sert ısırıyorum. Sam hâlâ arabayı sürüyor, kendi kendine ıslık çalıyor. Bu gece iyi bir gece geçirdi - ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yok.

Muhtemelen mantıksız davranıyorum. Belki de Monica ile konuşmamızı yanlış hatırlıyorum. Evet, filmlerin şiddet içerdiğini söyledi ama onları sevmediğini söylemedi. Belki de bunu "Tarantino şiddete olan açlığımı tatmin eden tek yönetmen!" gibi övgü dolu bir şekilde söylüyordu. *Pulp Fiction*'ı izlemediğini de hiç söylemedi. Çoğu insan o filmi izlemiştir, çok popüler bir filmdir. Onun da dediği gibi bir klasik.

Hey, belki de konuşmamız ona filmlerini tekrar izlemesi için ilham vermiştir.

Bunu kesinlikle çok abartıyorum. Monica ön koltukta otursa ne olur? Kocamla aynı film zevkini paylaşıyorsa ne olmuş? Sam'le evli olan benim. Ve Monica'nın cömertliği sayesinde yakında anne baba olacağız. Neden bu kadar paranoyaklaştığımı bilmiyorum.

Bölüm 12

Bu Monica'nın pozitif gebelik testinden sonraki ilk kadın doğum randevusu.

Son adet dönemine göre, on haftalık, neredeyse on bir. Karnı hâlâ dümdüz ve göğüsleri kocaman. Hastane önlüğü giyiyor ama belden aşağısı çıplak. Onunla birlikte muayene odasına geldim ve üstünü değiştirirken dışarıda beklemeyi teklif ettim ama "önemli bir şey değil" diye ısrar etti.

O soyunurken arkamı döndüm ama elimde olmadan küçük bir bakış attım. Sonra da keşke bakmasaydım dedim. Monica'nın özellikle çekici olduğunu hiç düşünmemiştim ama o yirmi üç yaşında ve vücudu kesinlikle mükemmel. Benimki korkunç falan değil, ama onun her şeyi çok sıkı ve... dediğim gibi, mükemmel.

"Bu çok heyecan verici," Monica.

"Evet," diye katılıyorum. "Öyle."

Beyaz ellerini birbirine kenetliyor. "Telefonda bugün bebeğin kalbini duyabileceğimizi söylediler."

Bunu düşünmek bile gözlerimi yaşartıyor. Evet, Sam ve benim daha önce neredeyse bir bebeğimiz oluyordu ama Janelle ülkenin öbür ucunda yaşıyordu ve ben onunla hiçbir randevuya gidemedim. Hiç böyle bir şey yaşamadım.

Monica gerçekten harikaydı. Onu eve bıraktığımız o gece biraz garipti ama o zamandan beri çok tatlı. Beni her gün nasıl hissettiğiyle ilgili bilgilendirdi, bebek isimleri konusunda beyin fırtınası yapmama yardımcı oldu (Sam'in hemen veto ettiği isimler... Worthington'ın nesi var?) ve bu randevuya gelmemi teklif etti. Hiç istemezdim ama teklifi beni çok heyecanlandırdı. *O senin bebeğin, Abby. Orada olmalısın.*

Arabamızda ön koltukta oturması konusunda bu kadar önemsiz davrandığıma inanamıyorum. Bu kimin umurunda? Belki midesi bulanıyordu ve önde oturması gerekiyordu. Muhtemelen öyledir.

"Bu arada," diyorum Monica'ya, "Sam ve ben seni gelecek hafta akşam yemeğine davet etmek istiyoruz. Çarşamba akşamı boş musun?"

"Öyleyim." Parlıyor. "Bu harika olur. Teşekkürler!"

"Bu bizim için bir zevk. Ne de olsa sen bizim kahramanımızsın."

Bir elini nazikçe karnının üzerine koyuyor. "Sam'in bugün randevuya gelememesi çok kötü oldu."

Tamam, tam açıklama: Monica beni *ve* Sam'i bugünkü randevuya davet etti. Ben de ona gelmek isteyip istemediğini soracağımı söyledim ama bunu yapmadım. Eminim gelmek istemezdi. Hem Sam hem de ben buradayken çok garip olurdu. Bu daha kolay.

"Belki bir sonraki randevuya gelir," diyor. "Belki,"

diyorum belli belirsiz.

Ya da değil.

Dr. Selena Wong şiddetle tavsiye edildi, ancak Monica'nın hamile kalmayı başarmış olsaydım benim gibi yüksek riskli bir kadın doğum uzmanına ihtiyacı yoktu. Ama yine de Dr. Wong geniş gülümsemesi ve zeki gözleriyle odaya girdiğinde kendimi güvende hissediyorum. Ona anında güvenmemi sağlayan bir havası var.

"Merhaba." Monica'nın tokalaşması için elini uzattı. "Ben Dr. Wong. Siz Monica Johnson olmalısınız."

Monica başını sallar ve doktorun elini tutar.

Dr. Wong sonra bana döndü. "Ve siz... Monica'nın annesi misiniz?"

Aman Tanrım. Bunu bana söylemedi. Monica'nın *annesi* mi? Gerçekten mi? Evet, on üç yaş büyüğüm ama onun annesi olacak kadar büyük değilim... sanırım teknik olarak annesi *olabilirim*. Aramızda bir yaş fark yok ki. Ama bu ülkede insanlar genellikle on üç yaşında bebek sahibi olmadıkları için, bu son derece aşağılayıcı.

"Abby bebeği evlat edinecek," diye açıklıyor Monica, çünkü ben konuşamayacak kadar telaşlıyım. "Hamilelik için ona taşıyıcı annelik yapıyorum."

"Oh." Dr. Wong'un gözleri büyüdü. "Özür dilerim... Bir aile benzerliği gördüğümü sandım."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum. Bir aile benzerliği gördüyse, "kız kardeş" olduğunu tahmin edemez miydi?

Tamam, buna takılmayacağım.

"Abby'nin yumurtası mı?" diye soruyor

doktor.

Monica başını sallar. "Hayır, Abby'nin yumurtaları iyi değil. Benim yumurtalarımı ve kocasının spermlerini kullanacağız."

"Oh!" Dr. Wong bana muhtemelen hak ettiğim tuhaf bir bakış attı. Monica aslında kocamdan bir bebek sahibi oluyor. Bu benim yapacağım bir şey değil.

Anne olmak için bu kadar çaresiz olmasaydım bunu düşünebilirdim. "Bu harika."

Dr. Wong Monica'nın tıbbi geçmişini incelemeye devam eder, ki bu oldukça dikkat çekicidir. Hayatında soğuk algınlığından başka bir şey geçirmemiş. Tabii ben de hamile kalamayana kadar hep çok sağlıklı olduğumu düşünürdüm.

Sorulardan sonra, Monica umursamıyor gibi görünse de dışarı çıkmakta ısrar ettiğim bir pelvik muayene yapıyor. Sonra Dr. Wong beni odaya geri getirmek için dışarı çıktı.

"Doppler ile kalp atışlarını dinlemeye çalışacağız," diye açıklıyor. "Monica duymak isteyeceğini düşündü."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Evet, bu harika olur."

Monica pantolonunu tekrar giymiştir, böylece nether bölgelerini açığa çıkarmadan elbisesini kaldırabilir. Karnı tamamen düz. Neredeyse üç aylık hamile olup da bu kadar düz bir göbeğe sahip olmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. *Ben* ondan daha hamile görünüyorum.

Dr. Wong Doppler sondasına jel sürer ve Monica'nın karnına nazikçe yerleştirir. Monica titriyor ve kıkırdıyor. "Soğuk!"

"Bunun için üzgünüm." Dr. Wong ona gülümsüyor. "Tamam, şimdi kalp atışını bulabilecek miyiz bakalım. Henüz erken olduğunu unutmayın, bu yüzden duyamazsak paniğe kapılmayın derim. Durum buysa transvajinal muayene yaparız."

Ama sonra Dr. Wong kaydırıyor ve biz de duyuyoruz:

Whoosh, whoosh, whoosh, whoosh.

Gerçekten hızlı, ama fetüslerin kalplerinin yetişkin kalplerinden daha hızlı olduğunu duymuştum. Bana normal geliyor ama ben ne bilirim ki? Aslında, kulağa mükemmel geliyor.

Bu benim bebeğimin kalbi.

"Mükemmel." Dr. Wong bize gülümsüyor. "Dakikada yüz seksen atım, bu on hafta için normal. İkinci üç aylık dönemde biraz yavaşlayacak."

Boğazımda bir yumru hissediyorum ve gözlerim yaşarıyor. Birden Sam'i davet etmediğim için üzüldüm. Keşke burada olup bunu benimle duyabilseydi. Bebeğimiz.

Monica ağzı bir karış açık, karnına bakıyor. "Bu inanılmaz," diye nefes alıyor.

Ve sonra gözleri sulanmaya başlıyor. Gözyaşları düşmeden önce onları hızla siliyor ama kesinlikle ağlamanın eşiğinde. Ama neden ağlıyor?

"Bunun kaydını alabilir miyiz?" Monica sorar.

Bunun kaydını mı istiyor? Ne oluyor be?

Dr. Wong, "Telefonunuzla kaydedebilirsiniz" diyor.

Ve yapıyor da. Cep telefonunu çıkarıyor ve kalp atışlarının sesini gerekli olduğunu düşündüğümden çok daha uzun süre kaydediyor. Bir dakika kadar. Bir dakika kulağa çok uzun gelmiyor ama on saniyeden sonra biraz tekrara düşüyor, değil mi?

Bu bana ilk pozitif hamilelik testini aldığı zamanı ve çiş çubuğunu nasıl saklamak istediğini düşündürüyor. Acaba o çubuk hala onda mı? Gerçekten saklamış olamaz, değil mi?

"İlk Trimester Taraması yapmayı planlıyor musunuz?" Dr. Wong kayıt (nihayet) bittikten sonra soruyor. "Bu, kromozomal anormallik belirtileri aramak için bir kan testi ve bebeğin boynunun arkasındaki cildin altındaki sıvı olan ense saydamlığına bakmak için bir ultrason. Doğum kusurlarını taramada oldukça isabetlidir. Bunu birkaç hafta içinde yapabiliriz."

"Oh." Monica güler. "Şey, ben sadece yirmi üç yaşındayım. Bebeğin iyi olduğuna eminim. Abby'nin yumurtalarını kullanacak değiliz ya."

Teşekkürler.

"Risk daha düşük," diye kabul ediyor doktor, "ama sıfır değil. Testi tavsiye ederim. Ayrıca ultrasona girebiliyorsunuz, böylece bebeğinizi görebiliyorsunuz."

Monica'nın gözleri açılıyor. İlk başta bana ne düşündüğümü soracağını sanıyorum ama onun yerine ağzından "Evet, kulağa harika geliyor." cümlesi dökülüyor.

Bana sorması gerekirdi. Bu çocuğun annesi *ben* olacağım. Ama sanırım bebeği taşıyan o. Her neyse, bunu büyüt. Tarama testini yaptırmasını istiyorum, o yüzden müdahale etmeme gerek yok. Tam olarak yapmasını istediğim şeyi yapıyor.

Peki neden midemde kötü bir his var?

Bölüm 13

"Peki *o kadın* ?"

Annem inatla Monica'nın adını hatırlamayı reddediyor. Ondan sadece "o kadın" diye bahsediyor. Monica'nın taşıyıcı anne olarak kullanılmasına pek sıcak bakmadığını söylememe gerek yok. Sanırım sözleri şöyleydi: *Abby, sağduyunu tamamen mi kaybettin?* Ya da buna benzer bir şey.

"Harika gidiyor!" Telefonda zorlama olmadığını umduğum bir coşkuyla söylüyorum. "Hamilelik gerçekten çok iyi gidiyor. Ve her şey plana uygun gidiyor."

"Plan, genç ve güzel bir kadının kocanızın çocuğuna hamile olması."

"Evet," diyorum dişlerimin arasından. "*Bu*
plan." "Mmm."

Sağ elim yumruk şeklinde sıkılıyor. Annemle konuşurken hep böyle olur. "Bana yargılayıcı olmayacağını söylemiştin."

"Ben değilim! Sadece 'mmm' dedim. Bunu benim yargılayıcı olduğum şeklinde yorumlayan sensin. Genç ve güzel bir kadının kocanızın çocuğuna hamile olmasından dolayı güvensizlik duyuyor olmalısınız."

Yumruğum sıkılaşıyor. Bir gün annemle konuşurken duvara yumruk atıp elimi kıracağım. "Biliyorsun Sam ve ben kendi başımıza çocuk sahibi olamıyoruz ve evlat edinmeler de sürekli başarısızlıkla sonuçlanıyor. Tek yol bu."

"Evet, öyle diyorsun," diye mırıldanıyor. "Sam nasıl bu arada?" "O
iyi."

"Evet, eminim öyledir."

Tanıştıklarında annem Sam'den neredeyse anında hoşlanmamıştı. Yaklaşık üç aydır çıkıyorduk ve Sam, annem ve babamla tanışmak için Long Island'a gitmeyi hemen kabul etti ki bunun bana olan bağlılığının harika bir işareti olduğunu düşünmüştüm. Her şey hakkında sevimli bir şekilde gergindi - takım elbise giydi, kravat taktı ve hem çiçek hem *de* bir kutu çikolata satın aldı. Kravatının düğümünü mükemmel hale getirmek için aynanın karşısında on dakika geçirdi.

İşlerin ters gittiği anın ailemin hizmetçisi Imelda'nın kapıyı açtığı ve Sam'in onu annem sandığı an olduğunu söyleyebilirim. Imelda'nın koyu tenli bir Meksikalı olduğu ve benim tenimin de olabildiğince soluk olduğu düşünülürse, bunu nasıl karıştırdığına hâlâ şaşıyorum. Daha sonra bunu ona sorduğumda*, "Üzgünüm Abby, ben hizmetçilerin insanlara kapı açtığı bir evden gelmiyorum*" diye mırıldandı.

Ondan sonra her şey yokuş aşağı gitti. Sam, babamın tüm zamanların en sevdiği spor olduğunu öğrenmeden önce golfe "sıkıcı" dedi. Havuçları yemek masasına taşımayı teklif etti, sonra hepsini yere düşürdü. Finali, garaj yolundan çıkarken posta kutusuna çarpıp onu devirmek oldu. Annem ertesi gün telefonda bana *yakışıklı olduğu için şanslı olduğunu* söyledi.

Yine de sonunda ona ısındı. Sayılır. Çoğunlukla, onları sık sık bir araya gelmekten alıkoymaya çalışıyorum, herkesin memnun göründüğü bir strateji.

"Dinle," dedim. "Biliyorsun, Sam tüm bu olanlar boyunca harika davrandı. Her erkek her konuda bu kadar anlayışlı olamaz."

"Yani seni hamile bırakamadığında seni terk etmediği için heyecanlanmam mı gerekiyor?"

Bir huff çektim. "Söylediğim bu değil anne."

"Beni dinle Abby," diyor annem, sesi birden çok ciddileşiyor. "Hayat dersi - erkeklere güvenemezsin. Hiçbirine."

"Sam'e güvenebilirim."

"Özellikle Sam'e."

"Anne!"

"Peki," diye homurdanıyor. "Sam diğer erkeklerden daha az güvenilir değil. Mutlu musun?"

Pek sayılmaz. Ama konuyu uzatmayacağım.

"Tek söylediğim," diye devam ediyor, "onu *o kadınla* yalnız bırakmak istemezsiniz. O bir erkek ve kendine yardım edemeyecektir."

"Oh *Tanrım*."

"Erkekler böyledir işte."

"O bir *hayvan* değil," diye çıkıştım ona. "O düzgün bir insan. Fırsatını bulduğu için beni aldatacak değil. Bunu yapmaz."

" değil mi?"

"Hayır! Yapmaz!"

Ve ben buna inanıyorum. Gerçekten inanıyorum.

"Tamam, Sam bir aziz," diye annem. "Ama... tek söylediğim dikkatli ol, Abby. Kaderi kışkırtma."

Belki anneme Monica'yı bizimle yemeğe davet ettiğimizden bahsetmem. Onaylamayacağını hissediyorum.

Bölüm 14

"Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

Sam her zamanki antisosyal kişiliğini sergiliyor ve Monica'yı bu akşam yemeğe çağırdığı için yaygara koparıyor. Yaptığım lazanyayı fırına koymasını hatırlatmak için aradım ve o da bunu yapmak istemediğini söyleyip sızlanmaya başladı. Eminim bunun nafile olduğunu anlamıştır - istese de istemese de Monica geliyor.

"Evet, zorundayız" diyorum.

"Güzel kıyafetler giymek zorunda

mıyım?" "Evet."

"Güzel kıyafetler derken..." mi demek istiyorsunuz?

"Yani kapıyı eşofman ve kolu yırtık tişörtle açarsan seni öldürürüm."

"Tamam. Spor şortu o zaman. Anladım."

Telefona gözlerimi deviriyorum. "Şaka yaptığına inanacağım."

"Rahatla, Abby. Biz smokinimi giymiş lazanyayı fırına koyuyorum."

"Sam..."

"Bunu neden yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diye iç geçiriyor. "Yüksek lisansa gitmesi için para ödüyoruz. Şirketinizden ayrıldığında masraflarını biz karşılayacağız. Neden onunla *akşam yemeği yemek* zorundayız?"

"Kimseyle yemek yemeyi sevmiyorsun."

"*Seninle* yemek yemeyi seviyorum."

Evet, bu doğru. Ancak en yakın arkadaşları dışında çoğu sosyal etkileşimden kaçınıyor. Annesiyle akşam yemeği yemeyi sorun etmiyor, ancak ailemle yılda sadece birkaç kez bir araya geldiğimiz düzenlemeden heyecan duyuyor.

"Altıya çeyrek kala evde olurum, tamam mı?" Ona söyledim. "Sadece... lütfen iyi olmaya çalış."

"Denemeye çalışacağım."

Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Geçen gece onu eve bıraktığımızda Monica'yı yeterince sevmiş görünüyordu. İtiraf etmeliyim ki, küçük bir parçam onun bu kadar heyecanlı olmamasına seviniyor.

çocuğuna hamile olan 23 yaşındaki kızla yemek yiyor.

Masamın üzerinde Monica'nın bu sabah bana getirdiği ve açmaya fırsat bulamadığım birkaç mektup var. Sam'in bana aldığı ABBY mektup açacağımı kapıyorum ve ilk mektubu açıyorum. Ama mektubu açamadan mektup açacağı parmağıma batıyor ve parmağım hemen kanamaya başlıyor.

Vay be. Bu şey çok keskin. Mektupları açması gerekiyordu, ameliyat yapması değil.

"Abby?"

Yaralı parmağımdan başımı kaldırıyorum ve Monica'nın ofisimin kapısında durduğunu görüyorum. Üzerinde siyah bir pantolon ve boğazına kadar iliklenmiş şekilsiz beyaz bir bluzdan oluşan kıyafetlerinden biri daha var. Son bir hafta içinde orta kısmında küçük bir şişkinlik fark ettim, ama muhtemelen bel çevresi hala benden daha küçük.

"Selam." Bana gülümsüyor. "Bu gece için çok heyecanlıyım. Altı, değil mi?"

Parmağımdaki kan akışını hafifletmek için masamdan bir mendil aldım. "Bu doğru."

"Bir şey getiremeyeceğime emin misin?" "Sadece kendini."

Mutlu bir şekilde başını sallıyor. "Şimdi çıksam sorun olur mu? Önce eve gitmem gerek."

Saatime baktım, saat beşti. "Tabii, kulağa hoş geliyor! Altıda görüşürüz."

Ellerini birbirine çırpıyor. "Bu çok eğlenceli olacak! Sabırsızlanıyorum!"

Monica koridorda hızla ilerlerken kendi kendime gülümsüyorum. Her ne kadar Sam çok huysuz değil, güzel bir gece olacak. Onu davet ettiğime sevindim.

Parmağımın kanaması durmuş gibi görünüyor - sanırım dikişe ya da yara bandına bile ihtiyacım yok. Sonraki on beş dakikayı e-postaları yanıtlayarak geçirdim, sonra bilgisayarımı kapattım. Tam ofisimden çıkmak üzereydim ki Denise'e çarptım. Günün sonu olmasına rağmen Denise'in takım elbisesi sabahki gibi gıcır gıcır ve saçının bir teli bile yerinde değil. Bunu nasıl yapabiliyor? Her sabah kendine bir çeşit cila sıkıyor olmalı.

"Abigail." Soğuk, hesapçı mavi bana bakıyor. Eminim ben de hissettiğim kadar dağınık görünüyorumdur. "Cuddles için yeni web sitesi kopyasını bana hiç göndermedin."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, ben de öyle sanmıştım."

"Yapmadın." Bana kaşlarını çattı. "Şimdi görmek istiyorum. Basılı bir kopyasını, eğer yapabilirsen."

"Um..." Boşta duran bilgisayarıma bakıyorum. "Sabaha kadar bekleyebilir mi? Bir yerde olmalıyım..."

"Kesinlikle sabaha kadar bekleyemez." Kollarını göğsünde . "Cuddles'ın yöneticileriyle toplantımız yarın saat sekizde!"

Öyle mi?

Genelde bu toplantılara çok dikkat ederim ama son zamanlarda aklımda çok şey var. Yarın sabah bir toplantım olduğunu nasıl fark etmemişim?

"Her olabilir Abigail," diye iç geçiriyor Denise.

"Tamam." Bilgisayarı tekrar açmak için yanına gidiyorum. Saatime baktım, beş yirmi. Monica'yla akşam yemeğine dönmek için bolca zaman var. "Şunu senin için yazdırayım."

Bilgisayarın açılmasını beklerken telefonumu çantamdan çıkarıp takvimimi kontrol ediyorum. İşte toplantı: sabah sekizde, tıpkı Denise'in dediği gibi. Bunu nasıl kaçırdım?

Açılması ve Denise'in istediği belgeyi yüklemesi birkaç dakika sürüyor. Şakağımda bir damarın zonkladığını hissederken belgeyi yazıcıma gönderiyorum.

"Bu baskı değil," diye gözlemliyor Denise.

Lanet olsun. Yazıcının sorunlarını gidermeyi bilen Monica'ydı. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Tekrar yazdırmayı deniyorum ama hiçbir şey olmuyor. Denise'e özür dileyen bir bakış attım ve o sadece yüksek sesle iç çekti.

"Sana e-posta ile gönderebilir miyim?"

Tekrar iç geçirir. "Sanırım bu iyi."

Saatime tekrar bakıyorum, beş buçuk. Trafik çok kötü değilse taksiyle eve gitmem yirmi dakika sürer. Sorun olmaz. Tabii trafik berbat değilse. Ama öyle bile olsa, Sam ben eve gidene kadar Monica'yı eğlendirecek.

Denise masamın önünde duruyor, telefonu yüzüne doğru tutuyor. Ekrana dokunuyor, belli ki e-postalarımı açıyor. Nefesimi tutup yüzünü izliyorum.

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Yarınki toplantıda Cuddles'a sunacağın şey gerçekten bu mu?"

"Um..." Kuşkusuz, tam olarak bitmedi çünkü toplantının yarın sabah ilk iş olduğunu fark etmemiştim. Ama *o kadar* da kötü olduğunu düşünmedim. Yarın sabah erkenden gelip yapabileceğim birkaç son rötuşla...

"Bebek mamasının besin değerini vurgulayacağımızı sanıyordum," diyor.

"Ben yaptım."

"Ben göremiyorum."

"İşte burada." Ekrandan okudum: "Cuddles bebek maması yalnızca en sağlıklı ve en sağlıklı malzemelerle üretilmiştir."

"Evet, ama tek yer orası." Bana kaşlarını çattı. "*Vurgula* dedim. *Bir kez* bahsetmek vurgulamak değildir, Abigail."

"Yani... iki kez mi bahsetmeliyim?"

"Her yerde olmalı!" Yanakları pembeleşiyor. "Elma püresi, böcek ilacı kullanılmayan bir meyve bahçesinden toplanan elmalardan yapılmalı! Bezelye yulaf ezmesi doğal bir bezelye çiftliğinden toplanan bezelyelerden yapılmalı!"

Bezelye çiftliği mi? Bezelye çiftliği de ne?

"Bunu düzeltmelisin, Abigail."

"Yarın sabah ilk iş tamir edeceğim," diye söz veriyorum. "Sabahın köründe geleceğim."

"Kabul edilemez." Bana bir kaşını kaldırdı. "Yarın sabah saat işliyor olacak. Bugün için ayrılmadan önce bunun düzeltilmesi gerekiyor."

Harika. Keşke bunu birkaç saat önce bilseydim, sorun olmazdı. Yarın sabah toplantım olduğunu unuttuğuma inanamıyorum. Beynime neler oluyor böyle?

"Ofisimde olacağım," diyor Denise. "Lütfen tamamlar tamamlamaz bana daha uygun bir taslak gönderin, daha sonra başka değişiklikler yapılması gerekip gerekmediğini tartışırız."

Denise'e gözlerimle hançer atıyorum, ama ofisimden çıkarken zararsız bir şekilde sırtından sekiyor. Tamam. Bu taslağı on beş dakika içinde düzeltebilirim, sonra da bir taksiye atlayıp eve giderim. Geç kalacağım ama çok geç değil.

Sam'e mesaj attım: *Denise bana bir şey tamir ettiriyor. 15 dakika içinde gitmiş olurum.*

Sam neredeyse anında cevap verir: *Ne????? Yakında burada olacak! Kıçını eve geri götür!*

Zavallı Sam. Neredeyse çıldırdığını hayal edebiliyorum. Cevap yazıyorum: *Gerçekten üzgünüm. Yemeğe bensiz başla. Yakında dönerim. Söz veriyorum.*

Olsan iyi olur.

Ve o zaman, gerçekten yapacağıma inanıyordum.

———

İki saat sonra tökezleyerek eve geldiğimde sol şakağımda zonklayan bir baş ağrısı vardı. Toplantı için hazırladığım taslağı on beş dakika içinde düzeltip Denise'e gönderdim ama yine de kabul edilemezdi. Bir sonraki taslak da öyle. Bir noktada bana bıkkın bir bakış attı ve "Açıkçası Abigail, kendimi bir *stajyerle* konuşuyor gibi hissediyorum" dedi.

Belgeyi düzeltmesi beş dakika bile uzun sürseydi, yemin ederim onu ellerimle boğardım. Bebek sahibi olmaya çalışmadan önce bana hiç böyle davranmamıştı.

Anahtarlarımı almak için çantamı karıştırırken başımın yan tarafına bir buz kıracağı saplanıyormuş gibi hissediyorum. Ne zaman başım ağrısa, hep sol şakağımda oluyor. Neden oluyor bu? Bu bir tümör belirtisi mi? Tanrım, anahtarlarım nerede? Sam bu kadar geç kaldığım için beni öldürecek.

Ve sonra duydum:

Kahkahalar. Dairenin içinden geliyor.

Parmaklarım anahtarlığıma temas ediyor. Çekip çıkarıyorum ve kapıyı açtığımda Sam ve Monica'nın oturma odasında birlikte oturduklarını görüyorum. Sehpanın üzerinde iki boş tabak var, bu da oturma odasında yemek yedikleri anlamına geliyor ki Sam bundan nefret ettiğimi biliyor çünkü çiçek desenli kanepenin lekelenmesinden endişeleniyorum. Masanın üzerinde yarısı dolu bir şişe beyaz şarap var ve Sam'in yüzünde içkiyi biraz fazla kaçırdığında hep takındığı o kızarmış ifade var.

Ve Monica.

Monica'yı tanıdığım süre boyunca onu hep biraz sade biri olarak düşündüm. Bazı güzel özellikleri var, ama makyaj yapmıyor ve koro kızı gibi giyiniyor, bu da onu oldukça ortalama gösteriyor. Ama bu gece çok farklı görünüyor. Koyu renk gözlerini ortaya çıkaran bir rimel, simsiyah saçlarını tamamlayan koyu kırmızı bir ruj ve artık etkileyici olan göğüs dekoltesini ortaya çıkaran dekolte bir bluz giymiş.

Monica sadece çekici değil, gerçekten *seksi*. Dürüst olmak gerekirse, benden çok daha çekici. Özellikle şu anda, ben

On iki saatlik iş günümün yorgunluğu ve buruşukluğuyla.

"Abby!" Sam, muhtemelen çok uzun süre onlara baktığımı fark edince haykırıyor. "Evdesin!"

Kanepeden kalkıyor ve bana doğru sendeleyerek geliyor, neredeyse halıya takılıyordu. Aman Tanrım, ne kadar içti acaba? Yüzüme ıslak, özensiz bir öpücük kondurdu. "Seni özledik. Lazanya artıkları mutfakta."

İlk başta, bana biraz getireceğini düşünüyorum, ama bunun yerine Monica'nın yanındaki kanepeye geri dönüyor ve bir plop ile geri düşüyor.

"Sarhoş musun?" Yarısı boş şarap şişesine bakarak ona soruyorum. Sam nadiren bir kadehten fazla içer, yani bu onu sınırın üzerine çıkarmak için yeter de artar bile. Ve muhtemelen Monica şişeyi bitirmesine yardım etmiyordu.

"Hayır!" Birkaç kez göz kırpıyor ve burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Burada sadece eğleniyoruz. Değil mi, Mon?"

"Abby." Monica bana gülümsüyor. Ne kadar çok makyaj yaptığını hâlâ anlayamıyorum. "Sam'in ne kadar komik olduğunu söylememiştin."

Yapmadım, çünkü komik *değil.* Bazen öyle. Ama kesinlikle ortalamadan daha fazla değil. Yorum yapmaya değecek bir şey yok. Tek söyleyebileceğim "Oh,".

"Bana bir sürü matematik fıkrası anlatıyor," diyor. "Onlar *gerçekten* komik."

Tamam, Sam'in matematik şakalarını duydum ve hiç komik değiller. Komik olan tek şey inanılmaz derecede *komik* olmamaları. Bir şey o kadar kötüdür ki iyidir gibi mi? Gerçi matematik şakaları dönüp dolaşıp yine komik olmamaya başlamış olabilir.

Sam bana, "Monica üniversitede matematik okumuş," diye bilgi verdi. "Bu inanılmaz değil mi?"

Evet. İnanılmaz.

Ona sırıtıyor. "Başka şakan var mı Sammy?"

Sammy mi? Ona *Sammy* mi diyor? Görünüşe göre o da kıza *Mon* diyor. Ne zamandan beri birbirlerine lakap takıyorlar? Ne zamandır ofisteydim?

Sam çenesini kaşıyarak bir süre düşünür. "Um... tavuk neden Mobius şeridini geçti?" Kız cevap vermeyince, "Aynı tarafa için" der.

Monica, Mobius şeritleriyle ilgili bir espriye herkesin haklı olarak gülmesi gerekenden daha yüksek sesle güler. Ve gülerken onun kolunu kavrıyor. "Aman Tanrım, *çok* komiksin."

Sam onlara boş boş baktığımı fark etti. "Abby, Mobius şeridi sürekli bir kenarı olan bir yüzeydir-"

" değil," diyorum çabucak. "Bana açıklamana gerek yok."

Garip bir sessizlik olur. Monica'nın gözleri etrafta dolaşır ve sonunda sehpanın üzerindeki iki tabağa . Onlara uzanıyor. "Bunları mutfağa götüreyim."

Sam onu kenara iterken, "Hey, hayatta olmaz," diyor. "Sen bizim misafirimizsin ve ayrıca hamilesin. Bırak da bununla ben ilgileneyim."

Ona söylediğim gibi bir beyefendi gibi . Keşke kesip .

Tabakları mutfağa getirirken daha kararlı görünüyor. Monica onu takip etmek için koltuktan kalkıyor ama ben onun önüne geçiyorum. "Hey, Monica," diyorum. "Yarın sabah sekizde bir toplantı olduğunu biliyor muydun?"

"Uh huh." Başını sallıyor. "Takvimde yazıyor. Cuddles'ın adamları, değil mi?" Kahretsin, Monica bile toplantıyı biliyordu. Neyim var benim böyle? "Bu bana şunu hatırlattı," diyor. "Önümüzdeki birkaç saat için izin almam gerekecek.

ultrason ve kan testlerini yapmak için bir hafta. Sorun olur mu?"

Sam tabakları bulaşık makinesine bıraktı ve başını kaldırdı. "Ultrason mu?"

Monica bir kaşını kaldırdı. "Abby sana söylemedi mi? Gelecek hafta ultrasona gireceğim."

Kaşlarını çatıyor. "Bir sorun mu var?"

"Hiç de değil!" Göğsünü sıkıyor. "Olsaydı sana söylerdim. Bu herkesin sahip olduğu bir şey. Ama bu bebeği görmek için bir şans. Gelmek ister misin?"

"Uh..." Sam önce bana, sonra Monica'ya bakıyor. Karnına bakıyor gibi görünüyor ama göğüslerine de bakıyor olabilir. Onu suçlayamam, çünkü şu anda oldukça muhteşemler. "Evet, elbette isterdim. Bu inanılmaz olurdu."

Parlıyor. "Hey, geçen haftaki randevumda kalp atışlarını kaydettim. Dinlemek ister misin?"

Kuvvetle başını sallıyor. "Evet, kesinlikle."

Monica ve Sam oturma odasına dönüp birlikte kanepeye oturuyorlar, ben de koltuğa geçiyorum. Telefonunu çıkardı ve

Geçen hafta çektiği kayıt. Sonra "Oynat "a basıyor.

Whoosh! Whoosh! Whoosh! Whoosh!

Gözleri açıldı. "Kalp atışı bu mu?" Kadın

başını sallıyor.

Sam'den bunu beklemezdim, çünkü duygusal bir adam değildir, ama gözleri benim ve Monica'nın muayene odasında olduğu gibi buğulanmaya başladı. Her şeyi dinliyor, sonra ikinci kez çaldırıyor.

"Bu inanılmaz," diye nefes alıyor.

Ona sırıtıyor. "O bizim bebeğimiz."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. *Bizim* bebeğimiz. Hayır, o *bizim* bebeğimiz değil. Onun içindeki bu cenin *benim* bebeğim. Benim ve Sam'in. Beni de dahil etmek için genel bir "bizim" kullansa bile, bu yine de yanlış. Bu onun bebeği *değil.* Bir kontratımız var. Onun nesi var böyle?

Ve neden kocama bu kadar yakın oturuyor? Bu çok büyük bir kanepe. Bütün kanepeye yayılmış durumda ama her nasılsa kocama o kadar yakın ki dizleri neredeyse birbirine değecek.

Bu kızın evimden gitmesini istiyorum.

"Her neyse," diyorum. "Buraya daha erken gelemediğim için çok üzgünüm Monica, ama seninle birlikte olmak harikaydı."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," diyor. "Lazanya gerçekten çok lezzetliydi, Abby."

Onun sözüne zorundayım. İştahımı kaybettim.

"Benimki kadar iyi değil ama," diyor Sam sırıtarak.

Gözleri açılıyor. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Uh..." Çarpık bir gülümseme sunuyor. "Ben... öğreniyorum."

Ellerini birbirine vuruyor. "Bir ara senin yaptığın bir şeyi denemek isterim."

"Elbette," diyor. "Kulağa harika geliyor."

Harika, şimdi de *başka bir* yemek mi hazırlıyorlar? Onu bir an önce buradan çıkarmalıyım. Kendini içeri taşımadan önce.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden Sam ayağa kalktı. "Eh, geç oldu. Gitseniz iyi olur."

Omuzlarım gevşedi. Onu gönderiyor. Tanrı'ya şükür. Ama "Seni eve bırakayım" diye eklemeden önce kutlama yapma şansım bile olmadı.

Geçen gece onu arabasına yaklaştırmak istemedi, ama şimdi görünüşe göre onu eve *sarhoş götürmek* istiyor. Daha önce bir kadehten fazla içmişken araba sürmeye çalıştığını hiç görmemiştim. *Asla*. Kız onun beynine ne yaptı?

"Arabaya binmiyorsun," diyorum dişlerimin arasından. "Sınırı çoktan aştın Sam."

Sam ne yapmak üzere olduğunu anlayınca kulakları kızarır. "Evet, Abby haklı," diye mırıldandı. "Araba kullanmamalıyım. Sana bir taksi çağırayım."

"Teşekkür ederim." Monica kanepenin ucundan çantasını alır. "Ve Sammy, ultrason randevusunun saatini sana mesaj atacağım, tamam mı?"

Ona bir başparmak işareti yapıyor ve tek düşünebildiğim*, "Ne zaman telefon numaralarını değiştirdiler?" oluyor.*

Ve ayrıca, *neden ona Sammy deyip duruyor?*

Derin bir nefes alıyorum. Sakinleşmem gerek. Bayan Oxford yüzünden işe geç kalmam Monica'nın suçu değil. Sam'in çok içmesi ve aptal gibi davranması Monica'nın suçu değil. Düşündüğümden daha çekici olması da Monica'nın suçu değil. Sam'in tohumuna hamile olması da onun suçu değil.

Bu sonuncusu tamamen benim hatam.

Tanrım, her şeyin normale dönmesi için bu hamileliğin bitmesini bekleyemiyorum.

Bölüm 15

Eğer dünyada adalet olsaydı, Sam ertesi sabah akşamdan kalma olurdu. Ama belki de düşündüğüm kadar çok içmemiştir, çünkü iyi görünüyor. Aslında o kadar iyi ki, onu banyoda yüzünü tıraş ederken ıslık çalarken yakaladım.

Neden bu kadar mutlu?

Kravatını takarken ona bunu söylüyorum ve o da şaşırarak birkaç kez göz kırpıyor. "Ah, bilmiyorum. Güzel bir sabah."

"Akşamdan kalma olabileceğini düşündüm."

Gözlerini deviriyor. "Sana o içmediğimi söylemiştim."

"İçmiş gibi davranıyordun."

Buna cevap vermiyor ama ayakkabılarını giyerken yine ıslık çalmaya başlıyor. Sam'in daha önce ıslık çaldığını hiç görmemiştim ama Monica'yla geçirdiği bir akşamdan sonra birdenbire çaydanlık gibi oldu. İlk çıktığımız zamanlarda da böyle ıslık çalıyor muydu?

"Sence Monica güzel mi?" kaçırdım. "Güzel mi?"

"Evet."

"Hayatta olmaz." Eğri büğrü gülümsüyor. "Hiç de güzel değil. Tam tersi. Ona bakmak gerçekten korkunç. Kaba olmak istemedim ama bütün gece gözlerimi böyle sıkmak zorunda kaldım." Bir gösteri için gözlerini kıstı. "Umarım fark etmemiştir."

"Haha, çok komik."

"Kadınlar hakkında pek bir şey bilmem ama karınız size başka bir kadının güzel olup olmadığını sorduğunda tek bir doğru cevap olduğunu biliyorum."

Yeterince adil. "Dün gece onunla gerçekten iyi vakit geçiriyor gibiydin."

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Abby, dün akşam onu yemeğe davet etmek isteyen sendin. Ve iki saat geç gelen de sendin. Bana 'uslu' olacağıma dair söz verdirdin. O geldi ve ben ona iyi davrandım, şimdi de başım belada mı?"

"İyi ve *güzel* var."

"Seviştiğimiz falan yoktu Abby. Sadece konuşuyorduk."

Aslında bazı mantıklı noktalara değiniyor. Peki neden göğsümdeki o gergin, berbat histen kurtulamıyorum?

"Sana Sammy dedi," dedim. "Ne olmuş yani?"

"Biraz... tanıdık geldi. Ayrıca Sammy diye çağrılmaktan nefret ediyorsun." "Nefret etmiyorum."

"Bana nefret ettiğini söylemiştin."

Anahtarlarını şifonyerin üzerinden çeker. "Tamam, nefret ediyorum. Nefret ediyorum, ondan da nefret ediyorum ve onu bir daha buraya davet etmeni istemiyorum. Tamam mı? Mutlu musun?"

Gözlerimi indiriyorum. Bir yanım saçmaladığımın farkında ama elimde değil. Doğru olmayan bir şeyler var. "Ultrason randevusuna gidecek misin?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Evet, öyleyim." Dudağımı ısırıyorum.

"Bak, bu Monica'yla ilgili değil," diyor. "Bebeği görmek istiyorum. O benim de bebeğim ve gitmeme izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum." Bana kaşlarını çattı. "*Bana* diğer randevudan *hiç bahsetmediğin* gerçeği hakkında hiçbir şey söylemedim ama şu andan itibaren gitmek istiyorum."

Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Ve haklı. Orada olmayı en az benim kadar hak ediyor. Ya da itiraf etmeliyim ki, benden daha fazla. Bu bebeği evlat edineceğim ama bu *onun* biyolojik çocuğu. Ve bunu onunla paylaşmak istiyorum çünkü onu seviyorum. Keşke orada olmak zorunda olmasaydı.

Tabii ki, bebek tam anlamıyla onun içinde olduğu için bu imkansız.

"Abby." Sesi yumuşar. "Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama Olmak. Senin de söylediğin gibi, hep istediğimiz şey buydu. Mutlu olmalısın."

Nazik sözleri yardımcı oluyor ama tamamen değil. Derin bir nefes alıyorum ve mutsuzluğumun tam kaynağını bulmaya çalışıyorum.

"Bebeğimiz olduğunu söyledi."

Sam kaşlarını kırıştırır. "Ne?"

"Monica bebek hakkında konuşurken böyle demişti. Ona 'bebeğimiz' diyordu."

"Doğru. O bizim bebeğimiz."

"Evet, ama 'bizim' derken senin ve benim anlamında söylemedi. 'Bizim' derken, muhtemelen onunkini kastetti."

Başını sallıyor. "Peki ne diyorsun?"

"Diyorum ki, ya bebeği doğurmak isterse?"

"Sözleşmemiz bunun için değil mi? Onu mahkemeye verebiliriz."

Ya o da seni *tutmak istiyorsa?*

Sam bu şekilde düşünmüyor bile. Monica'nın büyüsüne kapılmaktan endişelenmiyor. Kalp atışlarını dinlerken yüzündeki ifadeyi görmeseydim ben de endişelenmezdim. Çocuğu *onun* rahminde. Bu onun kafasını karıştırıyor olmalı.

"Buraya gel, Abby." Sam kollarını uzatıyor ve ben de başımı omzuna yaslayarak kollarına atılıyorum. Her şeye rağmen onun kollarında olmak beni sıcak ve güvende hissettiriyor. "O endişelenme. Her şey ."

Onu kaybedersem ne yaparım bilmiyorum.

Bölüm 16

Monica'nın bugün saat ikide ultrasonu var.

Kan aldırması ve başka şeyler de gerekti, o yüzden izin aldı. Sam de geliyor tabii ki ama üçümüz de ayrı ayrı geleceğiz ve sonra buluşacağız. Garip bir durum ama bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Ultrason için orada olmak istiyorum, özellikle de Sam orada olacaksa.

Zamanında orada olabilmek için öğle yemeğimi masamda yiyorum. Saat bir buçukta çantamı alıp kapıya yöneliyorum. Ama yemin ederim, Denise'in ofisimde ne zaman çıkmaya çalıştığımı bilen kameraları olmalı, çünkü asansöre ulaşamadan bana yol veriyor.

"Abigail." Buz mavisi gözlerini bana dikiyor. Burada tek bir bakışıyla kendimi berbat hissetmeme neden olabilecek tek kişi o. "Nereye gidiyorsun? *Gitmiyorsun*, değil mi?"

"Ben..." Yutkunuyorum. "Doktor randevum var. Yakında döneceğim."

Bu gece saat kadar burada olacağım. Bunu biliyorum.

"Hasta mısın?" Denise kelimeleri küçümseyerek söylüyor.

"Hayır." Başka tarafa bakıyorum. "Sadece bir randevu."

Bu yeterince belirsiz. Monica'yla yaptığım anlaşmayı anlamasına imkan yok. Birkaç hafta içinde Monica istifa edecek, daha kendini göstermeye başlamadan. Denise neyin peşinde olduğumuzu öğrenirse... bunu düşünmek bile istemiyorum. Bu hiç iyi olmaz.

Tanrıya şükür, Denise bu açıklamayı kabul etmiş görünüyor. Her halükarda, gitmemi fiziksel olarak engellemiyor. Bu ultrasona gitmemi engellemek için yapması gereken şey bu.

"Bu arada," diyor Denise. "Geri döndüğünde, yazışmalarını takip etmeni istiyorum. Cuddles sana bir e-posta gönderdiğinde, bir saat içinde olmasa bile yirmi dört saat içinde cevap vermeni bekliyorum."

"İstiyorum." Duvardaki saate bakıyorum, bir buçuk.

"Bana birkaç e-postalarının cevapsız kaldığını söylediler."

Ne? Bu doğru olamaz. Tüm e-postalarıma cevap verme konusunda takıntılıyımdır. Birini kaçırmak mümkün. Ama birkaç tane?

Doktorun muayenehanesindeyken spam klasörümü kontrol etmem gerekecek.

"Ben hallederim," diye Denise'i temin ettikten sonra asansöre gitmek için yanından geçip gidiyorum. Onun yüzünden başka bir şey kaçırmıyorum. Geçen hafta kaçırdığım yemek için hâlâ üzgünüm.

Binanın önünden hemen bir taksi çeviriyorum ve rekor bir sürede hastaneye varıyorum. Saat ikiye on dakika var, yani boş zamanım var.

Anne-fetal tıbbın bekleme alanı, hamileliğin çeşitli aşamalarında olan birkaç kadınla dolu. Geçmişte böyle bir grup hamile kadın görmek beni kıskançlıktan çatlatırdı. Muhtemelen eve gider ve her şeyin ne kadar adaletsiz olduğunu düşünerek yastığıma sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlardım. Ama artık sorun yok. Ben de bunun bir parçasıyım.

Monica ve Sam ortalıkta yoktu, sanırım ilk gelen bendim. Beklemek için plastik sandalyelerden birine yerleştim. Resepsiyonist bana tuhaf tuhaf baktı. "Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Gülümsüyorum ama çarpık hissediyorum. "... Burada biriyle buluşacağım." Kadın bana bir kaşını kaldırdı. "Biriyle mi buluşacaksın?"

"Evet, o benim..." Tanrım, bunu bir yabancıya açıklamak istemiyorum. "Monica Johnson."

"Oh!" Resepsiyon görevlisinin yüzü tanıdık bir şekilde gülümseyerek rahatlıyor. "Evet, işi bitmek üzere."

Neredeyse... bitti mi?

Bunu düşünmek için bir dakikam bile olmadan Sam ve Monica arka taraftan fırladılar. Kadının elinde bir dizi siyah-beyaz resim var ve adam kulaktan kulağa sırıtıyor. Ağzım açık kaldı. Ne.. Ne? Cehennem mi?

"Abby!" Sam bana el sallıyor. "Kaçırdın ama fotoğraflarımız var."

Yerimden fırladım ve onlara doğru koştum. Bu bekleme odasında kendimi kaybetmek istemiyorum ama çok öfkeliyim. Nasıl kaçırdım? Zamanında geldim! *Erken* geldim! Burada neler oluyor böyle?

"Nasıl ?" Ona tısladım. "Randevu saat ikide!" "Hayır," diyor Sam sabırla. "Randevu birdeydi."

Artık gülümsemeyen Monica'ya bakıyorum. "Bana saat ikide olduğunu söylemiştin," diyorum.

Kaşlarını çattı. "Sana bir tane söyledim, Abby." "Bana *iki tane* söyledin." Lanet olsun.

Başını iki yana sallar. "Sana bir tane söylediğimi biliyorum. Takvimine koymuşsun, gördüm."

Saçmalık. Çantama uzandım ve telefonumu çıkardım. Takvimi açtım ve...

Monica Ultrason - 13:00.

Aman Tanrım, nasıl yanlış anladım? Bütün gün kafamda saat ikide olduğu vardı. Bunu gerçekten berbat etmeyi başardım mı? Neyim var benim böyle?

"Neden bana mesaj atmadın?" Sam'e bunun benim değil de başka birinin suçu olmasını umutsuzca istediğimi söylüyorum.

Çaresizce omuz silkiyor. "Son zamanlarda şu Cuddles bebek maması işiyle çok meşguldün. Seni rahatsız etmek istemedim. Gelemeyeceğini düşündüm." Gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyorum. Ultrasonu kaçırdığıma inanamıyorum. Orada olmayı o kadar istiyordum ki. En kötüsü de Sam ve Monica'nın zerre kadar umursamıyor gibi görünmesi. Monica'nın umursamasını beklemezdim.

Ama Sam de bu konuda o kadar kötü hissetmiyor gibi görünüyor.

"Her şeyin iyi göründüğünü söylediler," diye ekliyor Sam.

Sanırım önemli olan tek şey bu. Bu ultrasonun amacı bebeğin iyi olduğundan emin olmaktı, eğlence amaçlı değil. "Şey, bu iyi."

Bir dizi resmi havaya kaldırıyor. "Görmek ister misiniz?"

Resimleri elinden kaptım. Onları görünce öfkem biraz azalıyor. Resimler çoğunlukla siyah, ama beyaz renkte bebeğin yüzünün ana hatları var - minik bir burun, minik bir çene ve bebeğin kafatasının kıvrımı.

Sam bana sırıtıyor. "Harika, değil mi?"

"Can..." Onlara baktım. "Bu bizde kalabilir mi?"

Sam ve Monica birbirlerine bakarlar. "O benim aslında," diyor. "Ama ikinci bir kopyasını basıyorlar. Sadece yazıcıyla ilgili bir sorun yaşadılar."

"Oh." Aklımdan geçeni söylemiyorum, eğer sadece bir kopya varsa neden *Monica'*da kalıyor? Sonuçta bu *bizim* bebeğimiz. "Bizim" derken benim ve Sam'in.

Ben daha heyecanlanamadan resepsiyon görevlisi "Bayan Johnson?" diye seslendi.

Monica bize gülümsüyor ve kadının elinde başka bir resim seti olan resepsiyon masasına doğru yürüyor. Onları Monica'ya uzatıyor. "İşte kocanız için fazladan bir kopya."

"Teşekkür ederim," diyor Monica.

"Keyfini çıkarın! Ve tebrikler, siz ikiniz!"

Harika. Bu kadın Sam'den Monica'nın kocası olarak bahsetti ve kimse onu düzeltme ihtiyacı hissetmedi. Sam hakkında söyleyebileceğim en iyi şey, bebeğin görüntülerine bakıyor ve gerçekten dikkat etmiyor. Muhtemelen resepsiyonistin ona Monica'nın kocası dediğini duymamıştır. Ama yine de.

Monica ikimize de kocaman gülümsüyor. Yine ruj sürmüş. Son zamanlarda daha çok makyaj yapıyor ve daha az rahibe gibi giyiniyor. Bugün göğüslerine yapışan dekolteli siyah bir bluz giyiyor. Ve tabii ki, hala çok az görünüyor.

"Bunu kutlamalıyız," diyor. "Kahveye ne dersin?" "İşe
dönmem gerek," diye mırıldanıyorum.

Reddetmeme şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Peki ya sen Sammy?"

Hayır. Kocama bensiz kahve içmeye çıkma teklif etmedi. Bu gerçekten olmadı. *Ve neden hala ona Sammy diyor?*

"Um," diyor Sam, bana doğru bakarak, "aslında benim de işe dönmem gerekiyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bugünlük işinin bittiğini söylediğini sanıyordum?"

"Dersler bitti." Beceriksizce gülümsüyor. "Ama bilirsin işte, araştırmam var."

"Gerçekten mi? Ne tür bir araştırma?" diye soruyor gerçek bir ilgiyle.

Sam, birisi ona araştırması hakkında soru sorduğunda her zaman yaptığı gibi neşeleniyor, ki bu sosyal ortamlarda çok sık olmuyor. "Rastgele integral matrisler, surjectivity ve cokernel'in evrenselliği üzerine çalışıyorum."

Düşünceli görünüyor. Bunu gerçekten anladı mı? "Peki özellikle kokernal hakkında ne biliyorsun?"

"Pekala," diyor, "çekirdeğin belirli bir sonlu abelian gruba izomorfik olma olasılığına bakıyorum."

"Peki ya döngüsel olduğunda?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet! O da
var."

"Vay canına, kulağa büyüleyici geliyor," diyor. "Bu konuda daha fazla şey duymak *isterim*."

Sam yine bana bakıyor. Onunla bu konuda daha fazla konuşmak için can attığını söyleyebilirim ama beni üzmek istemiyor. "Abby," diyor, "bunu yapmak istediğine emin misin?

hızlı bir kahve için vaktin yok mu?"

Boğazımdaki o yumru geri geldi. "Hayır, istemiyorum. Ama gerçekten gitmek istiyorsan, Sam, bu sana kalmış."

"Oh." İkimizin arasına bakıyor, ne yapacağından emin değil. Ne yapması gerektiği çok açık değil mi? Kendisine kahve teklif eden yirmi üç yaşındaki çekici kadına "hayır" demesi gerekiyordu! Her aptal bunu bilir! Ona da söylemek isterdim ama Monica'nın onu muhtemelen tamamen masum bir kahveyi geri çevirmeye zorladığımı görmesini istemiyorum.

Muhtemelen.

"Belki sadece yirmi dakika kadar," diyor Sam. "Sonra gerçekten işe dönmem gerekiyor."

"Harika!" Monica ona gülümsüyor. "Mükemmel bir yer biliyorum."

Birlikte lobiye çıkıyoruz, sonra ben bir taksi çağırırken Sam ve Monica birlikte kafeye . Onları caddede birlikte yürürken izliyorum, benden gittikçe uzaklaşıyorlar. Birbirlerine çok yakın duruyor gibiler. Birlikte yürüdüğünüz birinden en az bir adım uzakta durmanız gerektiğine dair bir kural yok mu? Yoksa bunu tamamen ben mi uydurdum?

, kendimi delirtmeyi bırakmalıyım. Sam'e güveniyorum. Ve hepsi bu kadar.

Bölüm 17

Bu yemekten sonra işe dönmek zorunda olmasaydım, şu anda kesinlikle sarhoş olurdum.

Öyle bile olsa, fena halde baştan çıktım. Shelley ve ben öğle yemeği için sokağın aşağısındaki Meksika lokantasına kaçmayı başardık ve burası *en iyi* margaritalara sahip. Ama Denise'le zaten ince bir buzun üzerinde kayıyorum, elimden gelenin en azını yapmayı göze alamam. Ayrıca nefesimde alkol kokusu alırsa, bu hiç iyi olmaz.

"Pek iyi görünmüyorsun Abby," diyor Shelley. "Alınmak yok."

Shelley "alınma" sözlerinin kraliçesidir. Oyun şu: Çok saldırgan bir şey söylüyorsunuz, sonra da "alınmayın" diye ekleyerek hafifletiyorsunuz (ama gerçekten değil). Örneğin, "Alınma ama bu elbise seni SeaWorld'de balıklara atlayacakmışsın gibi gösteriyor." Ya da "Alınma ama Monica'nın annesi olacak kadar yaşlı görünüyorsun." Ama bu sefer alınmak zor.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum. Diyet kolama bakıyorum, sihirli bir şekilde margaritaya dönüşmesini diliyorum.

"Ama ben işlerin iyi gittiğini sanıyordum." Shelley ortak kasemizden bir cips aldı. "Monica ilk denemesinde hamile kaldı ve sen de ultrasonun normal olduğunu söyledin. Yani... iyi mi?"

Dudağımı çiğniyorum. Shelley'ye endişelerimin hiçbirini dile getirmedim, bunun nedeni kısmen onunla yüz yüze konuşacak boş bir anımın olmaması ve bunun kısa mesaj için biraz fazla ağır olmasıydı, ama aynı zamanda "Sana söylemiştim" diyeceğini de biliyordum. Ve şu anda bir "ben demiştim "e ihtiyacım yok.

Ama öte yandan, bu konuyu biriyle konuşmam gerekiyor.

"Son zamanlarda işler garipleşti," diye itiraf ediyorum.

"Ne garip?"

"Gibi..." Çok aç olmasam da bir cipsi salsa sosunda gezdiriyorum. "Sam ve Monica... arkadaş oldular."

Shelley bir kaşını kaldırdı. "Arkadaşça mı?"

Ve bir anda tüm hikaye ortaya dökülüverdi. Monica'yı gezdirdiğimiz ve onun ön koltuğu çaldığı gece. Geç kaldığım akşam yemeğinde Monica ve Sam matematik şakalarıyla birbirlerine çok bağlandılar. Monica'nın

"Sammy." Kaçırdığım ultrason, ardından ikisinin kahve içmesi.

"Sadece yirmi dakikalığına gideceğini söyledi," diyorum, "ama ona mesaj attım ve iki saat boyunca bana geri dönmedi. Yani."

"Vay canına," diye nefes alıyor Shelley. "Bu çok yoğun."

"Ve son zamanlarda nasıl daha fazla makyaj yaptığını ve daha baştan çıkarıcı giyindiğini fark etmedin mi?" Ekliyorum. "Eskiden hep kilisedeymiş gibi giyinirdi, ama şimdi... bilirsin işte, *seksi* görünüyor."

"Monica gerçekten çekici," diye kabul ediyor. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür. Ve tam Sam'in tipi."

Kaşlarımı çattım. "Onun *tipi* mi?"

Eğri büğrü gülümsüyor. "Şey, sana benziyor. Bu yüzden onun tipi olduğunu varsayıyorum."

İyi bir noktaya değindin. Sam'in bir "tipi" olduğunu hiç düşünmedim, çünkü nadiren başka kadınlar hakkında yorum yapar veya eski kız arkadaşlarından bahseder. Benden önce çıktığı kadınların fotoğraflarını bile hiç görmedim. Ama tanıştıktan hemen sonra bana çıkma teklif etti, onu hemen bana çeken bir şey olmalı.

Ve evet, Monica bana benziyor. Daha genç olması dışında. Ve daha kıvrımlı. Ve onun çocuğuna hamile.

"Ayrıca," diyorum, "birbirlerine mesaj

atıyorlar." "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bu sabah ekranında ondan gelen bir mesaj gördüm."

"Ne yazıyordu?"

"Um." Bir dakika düşündüm. "Sanırım ona beğendiği bir matematik ödevini gönderdiği için teşekkür ediyordu."

"Bu oldukça masum."

"Ama nasıl oldu da birden bire matematiğe merak sardı?" Diyet kolamdaki buzu kayıtsızca karıştırıyorum. "Kreatif direktör olmak için grafik sanatlar okuluna gitmek istiyordu ama şimdi nasıl olduysa matrisler ve kokerneller hakkında her şeyi biliyor."

"Sam'in *matematik* hakkında konuşurken tutkuya kapılacağını sanmıyorum." Homurdanıyor. "Aslında sözümü geri alıyorum. Belki de öyle olur."

"Haha."

"Bilmiyorum, Abby." Omuz silkiyor. "Metinler oldukça masum gibi görünüyor. Ama emin değilsen..."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Sam'in telefonunun şifresi sende var mı?"

Ağzım açık kaldı. "Kocamı gözetlemeyeceğim!" "Bu casusluk

değil. Gözetlemek."

Sam'in telefonunun kodu bende. Ama onunla şey yapmaya niyetim yok. "Bunu yapmayacağım, Shelley."

"O zaman bunun ne kadar masum olduğunu gerçekten , değil

mi?" Bu konuşmanın gittiği yönden hoşlanmıyorum.

"Yani, gerçekten, Monica aslında yanlış bir şey yapmadı, değil mi?" Bir cipsin üzerinde sefilce geviş getiriyorum. "Ne de olsa ultrason saatini karıştırmam benim hatam."

"Belki. Belki de değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Peki," diyor düşünceli bir şekilde, "Monica'nın senin takvimine erişimi yok mu? Sana yanlış saati söyleyip, takvimine girmeni bekleyip, sonra da doğru saatle değiştiremez mi, böylece geldiğinde aptal gibi görünmez misin?"

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten bunu yapacağını düşünüyorsun?"

Shelley omuz silkiyor. "Belki. Belki de yapmaz."

Bir de sabah Cuddles'dakilerle yapmam gereken ama haberim olmayan bir toplantı var. Monica'nın bundan sorumlu olması mümkün mü?

"Bilemiyorum Shel," diyorum. "Bu biraz fazla şeytani. Monica'nın bunu yaptığını hayal bile edemiyorum." Duraksadım. "Sen düşünebiliyor musun?"

Ben nefesimi tutarken o birkaç saniye sessiz kaldı. Sonunda, "Sanırım değil." dedi.

Nefesimi bıraktım. Böyle düşünmemesine sevindim çünkü Monica'nın takvimime erişimini elinden almam mümkün değil. O benim asistanım, işinin büyük bir kısmı takvimimin güncel ve doğru olmasını sağlamak. Ona güvenmek zorundayım.

Ve güveniyorum. Ona güveniyorum.

Ama belki telefonumun şifresini değiştiririm. Doğum günüm pek güvenli değil.

"Ama yine de," diyor. "Bu herkes için duygusal bir durum. Monica hamile, bu yüzden tüm hormonları var. Ve sonra Sam-o bir çocuk istiyordu

Uzun zamandır bir bebeği ve şimdi onun çocuğuna hamile olan bir kadın var ama karısı değil. Bu onun kafasını karıştırıyor olmalı."

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Evlat edinmeliydik. Bu bir hataydı."

Shelley sessiz.

İç çekiyorum. "Devam et.

Söyle." "Neyi söyleyeyim?"

"Biliyor musun?"

"Ne?"

"Bana öyle dediğini söyle. Daha başlamadan önce bunun bir hata olduğunu söylemiştin."

"Kedinin sürüklediği bir şey gibi görünürken 'Ben sana söylemiştim' demeyeceğim." Başını sallıyor. "Benim ne tür bir arkadaş olduğumu düşünüyorsun?"

Kedinin sürüklediği bir şeye benzediğimi söyleyen türden mi? Boş ver.

"Her neyse," diyorum, "Monica yakında işten ayrılacak, bu yüzden bebek doğana kadar onu muhtemelen pek görmeyeceğim. Sadece randevularda. Beş aydan kısa bir süre sonra da bebeğimiz olacak."

Sırıtıyor. "Ve söz veriyorum, bu sefer bebek partisi yok."

"Lütfen hayır," diyorum. "Daha kötü bir şey

düşünemiyorum." Ama bu doğru değil. Daha kötü bir şey

hayal *edebilirim*.

———

Sam kanepede karşımda oturmuş, sessizce bilgisayarında çalışıyor. Bu bizim yaptığımız bir şey; oturma odasında yan yana oturup ikimiz de çalışıyoruz. Bazen bir saat ya da daha uzun süre tek kelime etmiyoruz ama bu yine de kendimi ona yakın hissetmemi sağlıyor. Özellikle de ben bacaklarımı kanepeye uzattığımda, o da elini baldırıma koyup dalgınca okşadığında. Ve ne zaman ona baksam gülümsüyor.

Sam'in telefonu bir mesajla çalarak sessizliği bozar. Telefonu eline alır ve ekrana bakıp sırıtır.

"Sana kim mesaj atıyor?" Elimden geldiğince rahat bir

şekilde soruyorum. "Monica."

Tabii ki. Monica hayatımıza girmeden önce Sam sadece benden ve işten mesaj alırdı. Şimdi yeni mesaj arkadaşı o.

Beni dürttü. "Bebeğin cinsiyetini öğrendi."

"Oh." Dizüstü bilgisayarımı kucağımdan kaydırıyorum. "Öğrenmek için doğuma kadar beklemeye karar verdiğimizi sanıyordum."

Kaşlarını çattı. "mı?"

"Evet! Yaptık!"

"Uh..." Önce telefonuna, sonra bana baktı. "Yani... zaten bir şekilde... bana söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Sana o mu *söyledi*?"

" öğrenmek için beklediğimizi fark etmemiştim!"

Başımı salladım. "Sürpriz olmasını istediğimi biliyordun."

"Bunu bilmiyordum." Konuşurken telefonuna bir şeyler yazıyor, bu inanılmaz derecede rahatsız edici. Ona ne diyor? Karısının kaltaklık yaptığını mı? "Bebeğin neye benzediğini görmek yeterli bir sürpriz olacak, sence de öyle değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Monica'nın ona boşboğazlık ettiği gerçeğini değiştirmek için çok geç. Ayrıca, neden bana değil de *ona* mesaj atsın ki? Birlikte çalıştığı kişi *benim*. Onu ondan önce tanıyordum. Bütün bunlar benim yüzümden oluyor.

"Peki ne oldu?" Sonunda sordum.

"Bilmek istemediğini sanıyordum."

Sinirli bir huff çektim. "Eğer *sen* biliyorsan, ben de bilmek

istiyorum." "Emin misin?"

"Evet!"

Eğri büğrü sırıtıyor. "Bir oğlan."

"Oh."

"Bir oğlumuz olacak!" Kahverengi gözleri kocaman ve heyecanlı. "Bu inanılmaz değil mi?"

Coşkusu bulaşıcı. Monica'nın sırrı ifşa etmesine üzülüyordum ama o haklı, önemli olan sağlıklı bir bebeğimizin olması. Sağlıklı bir erkek bebek! Bu gerçekten oluyor. Yakında anne baba olacağız.

"Seni çok seviyorum Abby." Sam bilgisayarını sehpanın üzerine bırakıyor ve üzerime tırmanıyor. Vücudum karıncalanmaya başlayana kadar boynumu öpüyor. "Karım olduğun için çok mutluyum."

Kendi kendime gülümsüyorum ve kocamın dudaklarının vücudumda yarattığı harika hisse teslim oluyorum. Sam'in telefonuna gelmeye devam eden mesajların vızıltısını duymazdan gelmeye çalışıyorum.

Bölüm 18

Bugün Cuddles ile büyük toplantımız var ve o kadar gerginim ki .

Cuddles ile son görüşmemizde gergindim ama bir da heyecanlıydım. Kampanyamın inanılmaz olduğunu biliyordum ve kendime yüzde yüz güveniyordum. Bugün o güvenin hiçbirini hissetmiyorum. Tek umudum numara yapabilmem.

Nedense son zamanlarda pek kendimde değilim. İki ay önce kaçırdığım o yemek gecesinden beri hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorum. Hafta başında, takvimimde olmasına rağmen önemli bir toplantıyı tamamen kaçırdım. Bebek fotoğraflarından oluşan bir klasörün tamamını kaybettim ve Cuddles'tan onları bana tekrar fakslamasını istemek zorunda kaldım. Denise, Cuddles'ın e-postalarına yanıt vermediğim için iki ayrı olayda beni azarlamak için gelmek zorunda kaldı. Ayrıca, yediğim muzlu pudingli bebek maması yüzünden şiddetli bir şekilde hastalandım.

Bu toplantı için bir hafta daha kullanabilirdim ama bu olmayacak. İster beğen ister beğenme bugün.

Monica konferans salonundaki projektöre bağlı dizüstü bilgisayara sunumumu yükledi. Monica'nın son zamanlarda bir rock yıldızı olduğunu söylemeliyim. Son zamanlarda ne kadar dağınık olduğumu göz önüne alırsak, boşluğu doldurmak için harika bir iş çıkarıyor. Pazartesi günkü toplantıyı kaçırdığımdan beri, sabahları masama bırakmak üzere günlük seyahat programlarının çıktısını almaya başladı, gelen kutumdaki önemli e-postaların altını çiziyor ve toplantıdaki Cuddles yöneticileri için gurme bir öğle yemeği ayarladı.

Evet, Sam'le hâlâ arkadaş. Bir daha kahve içmek için bir araya gelmediklerine yemin ediyor ama ben hala cep telefonunda onun mesajlarını görüyorum. Ayrıca, son kadın doğum randevusu kesinlikle kaçırmamam gereken bir toplantıya denk geldi, bu yüzden Sam ona tek başına eşlik etti. O randevudan sonra ne kadar mutlu göründüğünün beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Bu bebekle ilgili, Monica'yla ilgili değil.

Jed Cofield ve yardakçıları geldiğinde konferans odasında oturmuş, tırnaklarımı kemirirken kahve içiyordum. Birkaç e-postasına cevap vermediğim için Cofield'ın bana soğuk davranacağından endişeleniyorum ama o

bana doğru geliyor ve elimi sıkıyor. Gerçi elimi gereğinden fazla tutmadığını da fark ettim.

"Seni tekrar görmek güzel Abby," diyor. Bana dişlerini gösteriyor. "Bugün beni yine büyüleyeceğini umuyorum."

Gülümsemesine karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum. "Doğal olarak."

Kendine güven. Kendinden emin davran.

Genellikle bunu kendime söylememe bile gerek kalmıyor. Denise'in derslerini takip ederek tam bir özgüven imajı yansıtmak otomatik hale geldi. Bir konuda yanıldığımdan şüphelenmeye başladığımda bile omuzlarımı dik tutarak ilerliyorum ve bunun ne kadar etkili olduğunu bilseniz şaşırırsınız. Ama bugün bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Cofield, "Herkese her zaman Abby Adler'ın en iyisi olduğunu söylerim. Ürününüzü satmak istiyorsanız, aradığınız kişi o."

"Minnettarım Jed," diyorum.

Ve kendimden emin bir şekilde gülümsüyorum. Kendimden emin olmalıyım, mükemmel bir geçmişim var. Kendimden şüphe etmem için bir sebep yok.

Denise odaya girene kadar kendime olan güvenim bir daha sarsılmadı. Bana doğru ilerliyor, buz mavisi gözleri zorlukla bastırılmış bir küçümsemeyle bana bakıyor. Son zamanlarda yaptığım her bir hataya şahit olmuştu ve hiç etkilenmemişti.

"Abigail," diyor. "Gerekirse uzmanlığımı sunmak için arkada olacağım."

Alt metin acı verici bir şekilde açıktır: *Sen işleri berbat edersen diye ben odada kalacağım.*

Odaya giren son kişi, elinde bir tabak gurme sandviç taşıyan Monica'dır. Gerçekten çok güzel bacaklarını gösteren siyah bir etekle eşleştirilmiş canlı kırmızı bir bluz giyiyor. Göğüsleri ve bacakları arasında, odadaki her kırmızı kanlı erkek ona bakmak için dönüyor. Cofield'ın ağzı açık kaldı. Acaba Sam burada olsaydı, o da bakıyor olurdu.

Monica şu anda altı aya yakın hamile, ancak yaratıcı kıyafet eşleştirmeleriyle bunu gizlemeyi başarıyor. Örneğin, kırmızı bluzu göğüslerini sarıyor ama orta kısmı bol. Sanırım birkaç hafta içinde artık hiç gizleyemeyecek. Bu da ne kadar acı verici olsa da Monica'dan vazgeçmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. İşyerindeki hiç kimse anlaşmamızı bilmemeli.

Herkes oturduğunda ve bir sandviç seçtiğinde sunumuma başlayabilirim. Ürün bilgileri ve bebek fotoğraflarıyla birlikte, bebek mamalarını sergileyecekleri bir web sitesinin metnini yazdık ve tasarladık. Aylardır üzerinde gidip geliyoruz ve şimdi onlara neredeyse son halini gösteriyorum. Dün gece geç saatlerde bile, Monica ve ben en iyisini bulmak için sloganların bir listesini gözden geçiriyorduk.

"Açıkçası gerçek web sitesi interaktif olacak ve bu konuda teknik ekibimizle birlikte çalışıyoruz," diyorum, "ama size sadece nasıl görünmesini beklediğimizi göstermek istedim."

Odadaki herkese ekranda gösterdiğim görüntüye bakmaları için bir şans veriyorum. Son zamanlarda yaşadığım sorunlara rağmen bu web sitesi üzerinde çok çalıştım. Umarım bunu takdir ederler.

İlk konuşan Jed Cofield oldu. Coşkulu bir şeyler söyleyeceğini umuyordum ama onun yerine kaşlarını çattı. "Abby?"

"Evet?"

"Konuştuğumuz şey bu değildi."

Odadaki tüm gözler bir anda bana çevrildi. *Konuştuğumuz şey bu değildi.* Bununla ne demek istedi? Bana söylediği her şeyi kesinlikle dahil ettim. Nasıl böyle bir şey söyleyebilir?

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

Cofield başını sallar. "Bunlar kullanmayı konuştuğumuz bebekler değildi. Hatırlayın, daha çeşitli bir seçkiye ihtiyacımız olduğunu söylemiştim. Ayrıca, yürümeye başlayan çocuk mamalarının en üstte, birinci aşama mamaların ise en altta olmasını istediğimi söylemiştim."

O haklı. Bütün bunları bana söyledi. Ben de değişiklikleri yaptım. Ancak tepemdeki ekrana baktığımda görüntünün bunların hiçbirini yansıtmadığını fark ettim. Görüntüdeki ilk bebeğin kızıl saçları havaya kalkmış bir çocuk olduğunu görüyorum; Cofield'ın özellikle "çirkin bebek" dediğini hatırlıyorum çünkü onun herhangi bir bebeğe çirkin demesinden rahatsız oluyordum. Ama işte Cofield'ın "çirkin bebeği" gözümün içine bakıyor.

Aman Tanrım, sunumuma *eski* resimleri mi koydum? Oh,

hayır.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ne aptalca bir hata. Ve Cuddles yöneticilerinin önünde büyük bir sunum yapmadan önce iki kez kontrol etmemek... Benim neyim *var*? Aklımı kaybediyor olmalıyım.

"Um..." Ayaklarımın arasında kayıyorum, bunu büyük bir hata değilmiş gibi nasıl oynayacağımı anlamaya çalışıyorum. Bir yolu var mı emin değilim. "Pekâlâ, bunlar yeni tasarımımızın ne kadar iyi olduğunu gösterebilmek için kullandığım ilk görseller."

"Tamam..." Cofield diyor ki.

Ve şimdi herkes onlara yeni tasarımı göstermemi bekliyor.

"Yüklemek için birkaç saniyeye ihtiyacım var," diyorum. "Kusura bakmayın."

Kimseyi kandıramıyorum. Monica doğru görüntüleri yüklememe yardım etmek için odanın önüne gelmek zorunda kaldı ve tam bir karmaşa. Ben toplantıyı kurtarmaya çalışırken Cuddles çalışanlarını yatıştırmak için elinden geleni yapan Denise'den yayılan öfkeyi hissedebiliyorum.

Yirmi dakika sürdü ama sonunda ekranda doğru görüntüyü elde ettim. Tamam, iyi - biraz aksaklık oldu, ama önemli olan, ürünleri için harika bir web sitem var. Önemli olan tek şey bu.

"Bilmiyorum, Abby..." Cofield diyor ki.

Tanrım, şimdi ne olacak?

"Evet?" Mümkün olduğunca sakin bir şekilde söylüyorum.

"Bu sloganı sevmiyorum." Başını sallıyor. "Kucak Bebek Maması- hiçbir şey bebeğinizin karnından daha önemli değildir."

"Bunun nesi yanlış?" Berbat olması dışında. Daha iyi bir şey bulamadım.

"Hantal," diyor.

"Hantal mı?"

"Dilimden düşmeyen bir şey istiyorum," diyor. "Anlıyor musun?"

Denise odanın öbür ucundan bana ters ters bakıyor. Bilgisayarıma kaydettiğim slogan listesini hatırlamaya çalışarak beynimi yokluyorum.
Daha çok sevebilecekleri başkaları da var. Keşke hatırlayabilseydim.

"Peki," diyor Monica birden, "Cuddles Bebek Mamasına ne dersiniz - çünkü bebeğiniz en iyisini hak ediyor."

Slogan bir şeyler . Dün geceki reddedilenler listesinden.

Cofield dönüp kendisine kahve servisi yapan ve projektöre yardım eden kadına bakıyor. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirir. "Aslında bu hoşuma gitti."

Monica ışınlanıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet!" Kuvvetle başını sallıyor. "Temiz, basit... ve ebeveynleri bebek mamalarımız için biraz daha fazla ödeme yapmaya zorluyor." Sırıtmak için eğiliyor

Denise. "Bu kız tam bir cevher."

Monica çabucak, "Şey, bundan kendime pay ," dedi. "Abby'nin listesindeydi. Bu fikri ortaya atan gerçekten de oydu."

Cofield, "Evet ama bunun bizim için doğru olduğunu bilen sizdiniz," diyor. "Bu savaşın yarısıdır."

"Çok doğru." Denise asistanıma sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorsun, Monica Stewart'ta yükselen yıldızlarımızdan biri."

O... öyle mi?

Toplantı kurtarıldı ama ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Cofield'ın sunumuma bayılması gerekiyordu. Ama nasıl olduysa Monica *benim* sloganımla dikkatleri üzerine çekti. Toplantı sona erdiğinde, Cuddles'taki insanlar sanki yetkili oymuş gibi *onunla* sohbet ediyorlardı. Bu arada Denise kolumdan öyle bir tuttu ki sanki kolumu yuvasından çıkaracakmış gibi hissettim.

"*O da* neydi Abigail?" diye kulağıma tıslıyor ki Cuddles'takiler bizi duyamasın. "Neredeyse batırıyordun. *Uyuşturucu* falan mı aldın?"

"Dürüst bir hataydı," diye mırıldanıyorum.

Buz mavisi gözleri benimkilerle buluşuyor. "İnsanlar dürüst hatalar yüzünden kovuluyor." "Her şey yolunda gitti."

"Evet, *asistanınız* sayesinde." Denise başını sallar. "Son zamanlarda sana neler oluyor bilmiyorum Abigail. Belki de özel hayatında bir şeyler vardır." Bu yetersiz bir ifade. "Ama bunu tersine çevirmelisin. Çabuk."

"Bir daha olmayacak."

"Hayır. Olmayacak."

Denise bana buz gibi son bir bakış attıktan sonra Cofield'la konuşmak üzere topuklarının üzerinde dönüyor, yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. Denise'in bana en son ne zaman böyle gülümsediğini hatırlamıyorum. Bugün işleri batıranın ben olduğum konusunda haklı ama işleri kolaylaştırdığı da söylenemez.

Monica kahveleri toplamak için odanın arkasına gidiyor ve ben de ona katılıyorum. İşler böyle gitmeye devam ederse, yakında tek sorumluluğum bu toplantılara kahve getirmek olacak.

Hayır. Bu doğru değil. Önce ben kovulurum.

Monica masadaki kahve lekesini silerken, "Umarım az konuşarak yersiz bir şey yapmamışımdır," diyor.

"Tabii ki hayır." Gülümsemeye zorladım. "Toplantıyı kurtardın." O da gülümsüyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette," diyorum ona, bunu söylemek beni öldürse de.

"Monica!" Denise ona sesleniyor. Cofield ve Cuddles'taki diğer adamların yanında durmaktadır. "Buraya gel ve bir dakikalığına bize katıl!"

"Uh..." Monica su sızdıran cezveye ve etrafa saçılmış fincanlara baktı. "Şunu temizlememe izin verin."

"Saçmalık," diyor Denise. "Abigail ortalığı temizleyecek. Sizinle konuşmak istiyoruz."

Ben kahveyi toparlarken asistanımın yöneticilerle konuşmaya gidişini şaşkınlıkla izliyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Toplantı sırasında beni kurtardığı için Monica'ya minnettar olmuştum ama şimdi keşke beni öylece bıraksaydı diyorum.

Bölüm 19

Uyuyamıyorum.

Okumayı denedim. Kindle'ıma üç ayrı kitap indirdim ama hiçbiri dikkatimi çekmedi. İki kez işedim. YouTube'da birkaç video izledim, ancak ekran başında geçirilen zamanın uyku için kötü olduğunu duydum ve kapattım.

İşte o zaman yataktan kalktım ve volta atmaya başladım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu Sam'i uykudan uyandırır. Yatakta doğruluyor, gözlerini ovuşturuyor ve esniyor. Yatağın yanındaki lambayı yakıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Abby, saat sabahın ikisi."

"Uyuyamıyorum."

"Evet, bunu anladım."

Dört yıl önce iş yerinde yaşadığım stresli bir dönem vardı ve bu dönem tam da kısırlık sorunlarımızın zirveye ulaştığı döneme denk geliyordu. O zaman da uyumakta çok zorlanıyordum. Sabahın ikisinde kalkıp yatak odamızda volta atıyordum.

Sam'in hakkını vermeliyim, bu konuda harikaydı. Benimle birlikte kalkardı ve ikimiz birlikte mutfakta oturur, konuşur ve ılık süt içerdik. Yeni doğmuş bir bebeğe harika bir baba olacağını bu şekilde anladım. Bana süt yapmak için gecenin bir yarısı kalkmayı umursamazdı. Ve bir şekilde, bu durumu daha da kötüleştirdi. Çünkü sadece kendim için değil, onun için de bir çocuk istiyordum.

"Bugün işte bir toplantıyı berbat ettim," diyorum yatağın kenarına tünerken. "Gerçekten önemli bir toplantıydı. Yanlış resimleri koydum. Tam bir felaketti."

"Ah." Sam tekrar gözlerini ovuşturur. "Yani... ne? Şimdi işsiz misin?"

"*Hayır*."

"O zaman yine doğru olanı yaparsın. Her zaman

yaparsın." "Ya yapmazsam?"

Omuz silkiyor. "Yakında bir bebeğimiz olacak. İstersen evde kalabilirsin."

"Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun! Bulunduğum yere gelmek için gerçekten çok çalıştım!" Ellerimi kalçalarıma koydum. "Her neyse, yeterince kazanmıyorsun

Kendi paranla. tüketmeye başlamamız gerekecek." "Geçinmemize yetecek kadar kazanıyorum."

"Pek sayılmaz."

Bana bir bakış attı. Sam ondan iki kat fazla kazanıyor olmama ya da evimize para yatırmak için benim güven fonumu kullanmak zorunda kalmamıza nadiren içerliyor gibi görünüyor. Ama bazen bunun onu belli ettiğinden daha fazla rahatsız ettiğini hissediyorum.

Her halükarda, bu beni daha iyi hissettirmiyor. Kalbim göğsümde küt küt atarken küçük yatak odamızda volta atıyorum. Neden düşüncelerimi bastıramıyorum? Neyim var benim böyle?

"Uyku hapların yok mu senin?" Sam diyor ki. "Daha önce uyumakta güçlük çektiğin zamanlardan kalma mı?"

"Belki..." Sanırım hala ecza dolabındalar. "Ama onlar dört yıllık. Muhtemelen son kullanma tarihleri geçmiştir."

Esniyor. "Belki yarın başka bir reçete almak için doktorunuzu aramalısınız."

"Uyumak için haplara bel bağlamak istemiyorum."

"Evet, geceyi volta atarak geçirmek istiyorsun." Haklı.

"Tamam, yarın doktorumu arayacağım."

Sam tekrar gözlerini ovuşturuyor. Şu anda çok seksi görünüyor, siyah saçları dağınık, çenesindeki kirli sakal - ayrıca üstsüz uyuyor. İşte bu.

Beni rahatlatacak *bir* şey düşünebiliyorum.

"Hey." Tekrar yatağa tırmandım ama bu sefer Sam'in yanına. "Dalga geçmek ister misin...?"

"Uh..."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Cevap evet değil mi?

Biraz rahatsız görünüyor. "Yani, evet, tabii ki istiyorum. Ama... şey, yarın sabah sekizde dersim var ve..."

Aman Tanrım, Sam beni ekiyor mu? O beni hiç ekmedi! Bunca yıllık flört ve evlilik hayatımızda seks isteğimi hiç reddetmedi. Asla. Geçmişte bu beni suçlu hissettirdi çünkü onun istediği ve benim (ironik bir şekilde) erken bir buluşma yüzünden onu geri çevirdiğim zamanlar oldu. Ama Sam her zaman evet der. Erken bir dersi olduğunda bile, her zaman seks için uykuyu takas etmeye istekliydi. *Her zaman*.

Neden artık ilgilenmiyor? Telefonuna düzenli olarak gelen mesajlarla bir ilgisi var mı?

"Tamam, peki," diyorum üzerinden yuvarlanırken.

"Her neyse." "Özür dilerim Abby."

Şimdi de beni için özür diliyor. Beni daha kötü hissettirecek bir şey varsa, o da budur.

"Bunun için endişelenme,"

diyorum. "Yarın gece," diye söz

veriyor. "Evet."

Bir an bana bakıyor, sonra başını sallıyor ve ışığı kapatıyor. Tekrar uyumaya çalışarak yuvarlanıyor ve birkaç dakika sonra yumuşak horlama sesi odayı dolduruyor.

Sam'in telefonu fişe takılı ve pencere kenarında duruyor. Şifresini ezbere biliyorum. Oraya gidip mesajlarını kontrol etmek çok kolay olurdu. Monica'yla son birkaç haftadır neler görmek. Ama bu onun güvenine büyük bir ihanet olurdu.

Bunu

yapamazdım.

Yoksa yapabilir

miydim?

Sam karısıyla seks yapmakla ilgilenmiyor. Bu hayatında başka bir kadın olduğunun işareti değil mi? Burada kesinlikle olası bir nedenim var.

Ama bunu Sam'e yapamam. Ona güveniyorum. Beni aldatmazdı. Beni aldatmaz. *yapmazdım*.

Sonunda uykuya daldığımda hâlâ onun cep telefonuna .

Bölüm 20

Monica'nın bugün bir kadın doğum randevusu var ve ben de buna gidiyorum. Her nasılsa her randevusunu benim ayarlayamadığım saatlere ayarlamayı başarıyor. Ama bu randevu sabah ilk iş ve Sam'le birlikte oraya gidiyoruz, sırf saati gizemli bir şekilde yanlış hatırlamadığımdan emin olmak için.

Sam, Dr. Wong'un ofisine giderken "Bugün gelebilmene sevindim," diyor. "Son iki randevunun programınıza uymaması çok kötü oldu."

"Evet," diye mırıldandım. "Monica'nın takvimime erişememesi çok kötü. Oh, bekle."

Bana yan gözle bakıyor. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bunun biraz tesadüf olduğunu söylüyorum, hepsi bu."

Kırmızı ışıkta durur. "Monica'nın randevularını bilerek senin gelemeyeceğin saatlere ayarladığını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Ama ağır bir şekilde ima ediyorum. "Yine de tüm randevuları ayarlayabilmen harika."

"Benim programım seninkinden biraz daha esnek."

Bu doğru, yine de bir şey planlamadan önce ona sorduğunu hissediyorum. Nedense Monica randevulara Sam'in gelmesini istiyor. Son randevusuna bile Sam götürdü ve işteyken Sam'in arabasını küçük bir yere park ederek ne kadar harika bir iş çıkardığını anlata anlata bitiremedi. O da bunu yemiş olmalı.

"Sana sürekli ne hakkında mesaj atıyor ki?" Ona soruyorum.

Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itiyor. "Çoğunlukla matematik."

"*Matematik* mi?"

"Evet." Kuvvetle başını sallıyor. "Biliyor musun, Monica gerçekten işini biliyor -Bunun için bir beyni var. Grafik sanatı için okula geri dönmeye kararlı olduğunu biliyorum ama ben onu matematik diploması almaya ikna etmeye çalışıyorum. Bunu yapabilir."

"Peki o bu konuda ne diyor?"

"Bunu düşünüyor." Bir adam Sam'in önünü kesiyor ve Sam içinden küfrediyor ama korna çalmıyor. "Programımıza başvurmak istiyor, ama bunun garip olabileceğini düşündüm çünkü... bilirsin işte."

"Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

Sam iç geçirir. "Bak, artık Monica hakkında konuşmayalım. Tamam mı?"

"Elbette. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Bana sırıtıyor. "Bebek isimlerine ne dersin? Karar vermek için fazla zamanımız kalmadı."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. "Adam'a boyun eğmeyeceğim." "Adam'ın nesi var? Harika bir isim. İncil'den."

"Adam Adler? Biraz fazla aliterasyon var. Kulağa bir Marvel süper kahramanının sivil kimliği gibi geliyor."

"Peki ya Jacob?"

"Hayır. Jake adında biriyle çıktım." "Yani?"

"Bu yüzden garip olurdu!"

"Peki." Sam gözlerini devirir. "Peki ya Richard?"

"Ben de Richard adında biriyle çıktım."

"Matthew?"

"Ben de bir Matthew ile çıktım."

Homurdanıyor. "Belki de daha önce çıkmadığınız birini bulmak için daha uluslararası isimlere bakmamız gerekiyordur."

"Tamam, ama , bir sömestri İtalya'da geçirdim." "Evet, bilmek istemiyorum."

Sam ve benim önceki ilişkilerimiz hakkında pek konuşmamış olmamız bir bakıma garip. Benden önce de kız arkadaşları olduğunu biliyorum; yirmili yaşlarımızın ortalarına kadar çıkmaya başlamadığımıza göre bunu yapmamış olması garip olurdu. Ona bunu sorduğumda, geçmişte kaldığına dair belirsiz bir şeyler söylüyor, sonra da neden bu kadar çok bilmek istediğimi soruyordu. Ya da "İlişkimiz çok değildi" gibi bir yorum yapardı. Bu beni rahatsız ediyordu çünkü bir gün gelecekteki bir kız arkadaşıyla benim hakkımda konuşurken "Abby önemli bir şey değildi" diyeceğinden endişeleniyordum.

Tabii ki nişanlandığımızda ilişkimizin onun için çok önemli *olduğunu* fark ettim ve bu endişeyi kafamdan attım. Ama yine de önceki kız arkadaşlarını merak ediyordum. Belki de hiçbir kızın Sam gibi harika bir adamdan ayrılacağını düşünemediğim içindir, ama aynı zamanda onun birini terk ettiğini hayal etmek de zor. Onun böyle bir konuşma yaptığını hayal edemiyorum.

Sam'in park yeri bulmasına yetecek kadar bir süre içinde Dr. Wong'un muayenehanesine varıyoruz ve sonra birlikte yürüyoruz. Doktorun muayenehanesine doğru yürürken Sam'in her zaman yaptığı gibi elimi tutmadığını fark ediyorum. Ama sanırım bu pek de el ele tutuşulacak bir ortam değil.

Bekleme odasına girdiğimizde Monica çoktan oradaydı. Bizi görünce ayağa kalkıyor ve benim çenem açılıyor. İşteyken genellikle bebek şişkinliğini gizlemek için çaba sarf eder, ama şimdi büyük göğüslerinin hemen altında bağlanan bir ipi olan mavi bir hamile gömleği giyiyor ve... Tanrım, *çok* hamile görünüyor. Neredeyse yedi aylık olduğu için şaşırmamalıyım ama vay canına, çok iri. İçeride bir bebek olduğuna hiç şüphe yok.

Sam'in bebeği.

Monica'nın yüzü bizi görünce aydınlanıyor. Biz yaklaştıkça koşarak yanımıza geliyor ve kollarını Sam'in omuzlarına doluyor. Eğer çenem zaten açık olmasaydı, bu işi bitirirdi. Sam ve Monica'nın sarılmak gibi bir ilişkileri olduğunu hiç bilmiyordum. Özellikle Sam pek sarılan biri değildir. Bana karşı çok sevecendir ama daha önce arkadaşlarının ya da akrabalarının rastgele sevgi gösterilerinden hoşlanmadığını söylemişti. *Sarılmak ya da öpmek istediğim tek kişi eşimdir. Ve belki annem.*

Ve Monica, görünüşe göre. Çünkü onu kesinlikle itmiyor. Monica bana el sallıyor, sarılmayı hak etmiyorum. Onun göbeğine bakmadan duramıyorum. Ne kadar büyük olduğunu anlayamıyorum. İş yerinde saklamak için her ne yapıyorsa takdire şayan, ama belli ki fazla işe yaramayacak. daha uzun.

Sam de onun karnından aynı derecede büyülenmiş görünüyor. Ona bakmaya devam ediyor ve sonunda "Bebek büyüyor" yorumunu yapmak zorunda hissediyor.

Hevesle başını sallıyor. "Ve aktif! Bugün fırtına gibi esiyor."

Gülümsüyor. "Öyle mi? Bu da bir şeydir herhalde."

"Öyle." Gülümsemesine karşılık veriyor. "Al, hisset."

Sonra Sam'in elini tutuyor ve sıkıca karnındaki şişkinliğe yerleştiriyor. Sam utanmış görünüyor ama uzaklaşmıyor. Elini karnının üzerinde tutmasına izin veriyor. Birkaç dakika sonra gözleri büyür. "Oh, vay canına! Bu inanılmaz!"

" değil mi?" diye gülüyor. "Sanki her zaman bana eşlik ediyor."

Monica elini çekiyor ama Sam elini çekmiyor. Hâlâ avucunu karnına bastırmış, bebeğin kaydığını hissediyor. Aptalca bir sırıtışı var.

yüzünde. "Abby," dedi, "bunu hissetmelisin!"

Monica'ya dokunmak istemiyorum, o da benim ona dokunmamı istiyor. Neyse ki bir hemşirenin Monica'nın adını seslenmesiyle kurtuluyoruz.

Üçümüz arka tarafa doğru ilerliyoruz ama hemşire bizi durduruyor. "Çok üzgünüm," dedi, "ama hamilelik kontrolleri sırasında odaya sadece bir kişinin girmesine izin veriyoruz. Bu sadece bir kuralımız."

Bu ne aptalca bir kural böyle? Monica'nın gözleri hemen Sam'e gider ve tercihinin kim olduğu bellidir. Ama Sam hemen, "Abby, sen gitmelisin. Ben zaten son iki randevudaydım."

Monica'nın dudakları düz bir çizgi haline geldi. "Emin misin?"

"Evet, sorun değil." Eğri büğrü gülümsüyor. "Ben burada bekleyeceğim. Bebeği hissetmem gerek, en iyi kısmı da bu."

Monica muayene odasına giderken benimle hiç konuşmuyor, belli ki Sam yokken burada olduğum için bana kızgın. Benden birkaç adım önde yürümeye özen gösteriyor, böylece bana bakmak zorunda bile kalmıyor. Muayene odasına geldiğimizde bana soğuk bir şekilde baktı ve "Üstümü değiştirebilmem için dışarı çıkar mısın?" dedi.

"Elbette," diyorum, ilk ziyaretinde üstünü değiştirirken yanında olmamı sorun etmediğinden bahsetmiyorum.

Odanın dışına çıkıyorum ama doktor gelene kadar beni içeri çağırmayacağı açık. Bu iyi bir şey çünkü istediğim son şey o odada onunla birlikte garip bir şekilde durmak.

Dr. Wong koridorda yürüyor, beyaz önlüğü omuzlarında sallanıyor. Beni odanın dışında dururken görüyor ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Oh!" demeyi başardı.

"Merhaba." Ona gönülsüzce el sallıyorum. "Ben Abby. Beni ilk ziyaretinizden hatırlıyor musunuz bilmiyorum..."

"Evet, evet, elbette." Gülümsemesi gergin. "Özür dilerim, ben sadece... bir şekilde senin hâlâ işin içinde olduğunu fark etmemiştim."

Ona göz kırpıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey." Yanakları renklendi. "Monica'nın kocası son birkaç ziyaretinde buradaydı, ben de düşündüm ki..."

"Monica'nın... kocası mı?"

Dr. Wong başını sallar. "Evet. Otuzlu yaşlarında, kahverengi saçlı, gözlüklü, oldukça... çekici biri."

"Sam?"

Parmaklarını şıklatır. "Evet, bu doğru! Sam."

"Hayır, Sam *benim* kocam," diye düzeltiyorum.

"Oh!" Gülüyor. "Sanırım daha mantıklı, değil mi? Yine de onun kocası olduğunu söylediklerine yemin edebilirim."

Dr. Wong'a yanlış anladığını söylemek istiyorum ama kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum. Birden midemde korkunç bir his beliriyor. Monica'nın doktora Sam'in kocası olduğunu söylediğini hayal edebiliyorum - bu onun son davranışlarıyla tutarlı görünüyor. Ama Sam bunu asla kabul etmezdi. Eğer doktor ona sorsaydı, Monica'nın kocası olmadığını söylerdi. Onu düzeltirdi.

değil mi?

Bölüm 21

Monica bu sabah elinde kahvemle ofisime geldiğinde, artık bunu inkâr etmek mümkün değil - gerçekten gözle görülür bir şekilde hamile. Eğer henüz fark etmedilerse, iş yerindeki insanlar çok yakında fark etmeye başlayacaklar.

Bu şaşırtıcı değil. Şu anda yedi aylık hamile. Yaratıcı moda seçimleriyle bile bu kadar uzun süre saklamayı başarması şaşırtıcı. Bayanlar tuvaletinde bazı alaycı sekreterlerin Monica'nın "çikolatayı azaltması" gerektiği konusunda fısıldaştıklarını duydum. Bazılarının da babanın kim olabileceği hakkında şaka yaptığını duydum. İş kesinlikle bitti.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona dikkatlice sordum.

Elini hafifçe karnının üzerine koyuyor. "Biraz yorgunum ama genel olarak oldukça iyiyim."

"Bu harika." Bir sonraki sözlerimi dikkatle düşünerek dudağımı çiğniyorum. "Sen, şey... oturmak ister misin?"

Monica bana tuhaf tuhaf bakıyor ama karşımdaki koltuğa yerleşiyor. Ayağa kalkıp kapıyı kapatıyorum, böylece biraz yalnız kalabiliyoruz.

Deri koltuğuma yerleşirken ona "Dinle," diyorum. "Eminim hamile olduğunuzun çok açık bir şekilde ortaya çıkmaya başladığının farkındasınızdır."

"Sanırım öyle," diyor.

Başını öne eğiyor. Monica'nın benim gibi simsiyah saçları olmasına rağmen saç diplerinin soluk olduğunu ilk kez fark ediyorum. Bana taşıyıcı anne olmayı önerdiğinde ikna edici noktalardan biri benzer görünüşlerimizdi ama artık onun doğal bir esmer olduğundan emin değilim. Monica saçını siyaha mı boyuyor?

Neden saçını siyaha boyasın ki?

Boğazımı temizliyorum. "Anlaşmamıza göre, sanırım istifa etme zamanı geldi. Hemen yerinize birini aramaya başlayabilirim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "İstifa mı?"

"Evet," diyorum sıkıca. "Anlaşmamız böyleydi. Göstermeye başladığında istifa edecektin."

Bir süre bana bakıyor, ağzı bir karış açık. "Cuddles'la yaptığınız toplantıda senden daha iyi bir fikir bulduğum için mi?"

Ahh. İtiraf etmeliyim ki, o toplantı yüzünden Monica'ya karşı içten içe bir kızgınlık hissettim. O zamandan beri Denise, Monica'nın yeni ofis dahisiymiş gibi davranıyor. Denise'den en son ne zaman böyle bir akıl hocalığı aldığımı hatırlamıyorum bile. Dünkü toplantıda Denise Monica'ya Stewart Reklamcılık'ta "gerçekten bir yerlere geleceğini" söyledi.

"Bunun yüzünden değil," diyorum sessizce. "Başından beri anlaşmamız buydu Monica."

"Ama bu sözleşmede yok."

"Pardon?"

"Sözleşmede böyle bir şey yok," diye tekrarlıyor. "Belki ayrılırım dedim ama kesinlikle ayrılacağıma dair bir şey imzalamadım."

Şimdi bakma sırası bende. "Ama anlaşmıştık..."

Omuz silkiyor. "Evet, ama fikrimi değiştirdim. Burayı seviyorum. Kalmak istiyorum."

Sanki karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu bizim anlaşmamızdı ve o cayıyor. Aklıma şu soru geliyor, başka nelerden cayacak?

"Monica." Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum. "Burada çalışmaya devam edersen anlaşmamız yüzünden başım derde girebilir. Sanki ben... sana baskı yapmışım gibi görünebilir."

"Belki de bunu önceden düşünmeliydin." Çenesini kaldırdı. "İşimi bırakmak istemiyorum Abby. Buna mecbur olmamalıyım."

Masanın üzerinden atlayıp onu sarsmak istiyorum ama bu pek çok nedenden dolayı kötü bir fikir olurdu. Monica'nın iyi tarafında kalmalıyım. Ona bağlı olan çok şey var.

"Eğer istediğin gerçekten buysa," diyorum sessizce, "bunu çözmenin bir yolunu buluruz. İK'ya gidip durumu açıklayabiliriz. Yeter ki seni hiçbir şeye zorlamadığım konusunda beni destekle."

Monica'nın yüzünü izliyorum. Kabul etmeyeceğinden korkuyorum ama sonra dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Elbette, Abby. Elbette."

Tanrıya şükür. Bu yine de tam bir felaket olacak ama belki de zararı azaltmanın bir yolu vardır.

———

Zarfları açma konusunda neden bu kadar kötü olduğumu bilmiyorum. Her gün ne kadar çok posta aldığımı düşünürsek, bu konuda makul bir beceriye sahip olduğumu düşünebilirsiniz.

Bu konuda yetenekliyim. Ama sanki açtığım her zarf yüzde yirmi beş ihtimalle ciddi bir kağıt kesiğine yol açıyor.

Sam'in bana aldığı mektup açacağı nerede?

Genelde sakladığım üst çekmecede sadece kağıtlar var. Etrafı karıştırıp bulmaya çalışıyorum. Vay canına, masam giderek dağılıyor. Her zaman çok düzenliydim, ama bir şekilde masamın üstü bir kağıt kasırgasına dönüştü. Bunun olmasına nasıl izin verdim bilmiyorum. Aklımda o kadar çok şey var ki

Denise kapıyı çalmadan ofisime girdiğinde ben hâlâ mektup açacağımı arıyordum. Kafamı kaldırdım ve yüzündeki ifade beni tedirgin etti. Denise bana her zaman biraz kızgın görünmüyor değil, ama şu anda elmacık kemiklerinin her birinde pembe bir daire var ve boynunda damarlar göze çarpıyor.

"Abigail," diyor boynunda bir damar nabız gibi atarken. Umarım gözümün önünde bir anevrizma patlatmaz.

Çoğunlukla öyle umuyorum.

"Evet, merhaba," diyorum. "'aber Denise?"

Bana ters ters bakıyor. "Bu e-postanın anlamını bana açıklayabileceğinizi umuyordum."

Telefonunu bana doğru uzatıyor ve ben de ondan alıyorum. Shelley'ye gönderdiğimi *sandığım* ve Cuddles için yazdığım son metin hakkında fikrini soran e-postayı hemen hatırlıyorum. Meğer mesajı yanlışlıkla Denise Holt'a cc yapmışım.

Ayrıca, mesajın başına şöyle yazdım: *Ne düşündüğünüzü bana bildirin. Elbette, ne olursa olsun, Denise muhtemelen yine bir sürtük olacak ve bana her şeyi yeniden yaptıracak.*

"Uh...," diyorum.

Bu harika. Bir e-postada patronuma sürtük dedim, sonra da yanlışlıkla e-postayı ona cc'ledim. Son zamanlarda yaptığım aptalca şeyler arasında bu en iyisi.

Denise telefonunu elimden çekip aldı. Yumruklarını kalçalarına yerleştirdi ve bir açıklama bekleyerek bana baktı. Yüzü kapatıcısının altında fark edilir derecede pembeleşmiş. Denise'in kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Shelley ve ben bunu sayısız kez tartıştık ve bir türlü çözemedik. Kırklı yaşların ortasında görünüyor ama on yıl önce burada çalışmaya başladığımızda da kırklı yaşların ortasındaydı. Yani... ellili yaşların ortası mı? Altmış mı? Yetmiş mi? Kim bilebilir ki?

"Bunun için gerçekten üzgünüm," diyorum, Shelley'ye yazdıklarımda çok ciddi olduğumu düşünerek, olabildiğince samimi görünmeye çalışarak. "Sadece biraz stres atıyordum ve... tabii ki senin görmeni istememiştim."

"Yani bana kaltak diyen bir e-posta göndermek niyetinde değildin?" diye tersledi beni.

Gözlerimi indiriyorum. Beni kovacak mı? Tanrım, şu anda kovulamam. Ya da hiçbir zaman. Hiçbir zaman kovulmak için iyi bir zaman değildir.

Ve tam da bu durum daha da kötüye gidemezmiş gibi görünürken, İnsan Kaynakları'ndan Sonia Watson ofisimin kapısına vuruyor. İlk başta Denise'in onu işten çıkarma belgemi teslim etmek için çağırdığından emin olsam da, Denise'in Sonia'nın geleceğinden haberi olmadığı kısa sürede anlaşıldı.

"Merhaba Abby," diyor Sonia, ellerini önünde kavuşturmuş bir halde. "Denise. İkinizin de burada olmasına sevindim. Konferans odasında konuşmamız mümkün mü?"

Midem bulanıyor. İK'dan Sonia, Denise ve benimle konferans odasında konuşmak mı istiyor? Bu sabah hiç iyiye gitmiyor.

Denise gözlerini kısar. Sürprizlerden hoşlanmaz. "Bu neyle ilgili?"

Sonia krem rengi kalem eteğini çekiştiriyor. "Benimle gelsen iyi olur."

Sonia'yı kendi idamıma kadar takip ediyormuşum gibi hissediyorum. Monica Johnson'dan başkasının konferans salonunda oturmadığını gördüğümde de kendimi hiç iyi hissetmiyorum. İlk kez işe hamile kıyafetleriyle geliyor. Göğüslerinin altından kıvrılan ve karnının şişliğini rahatça saran açık mavi bir bluz giymiş. Aslında çok güzel görünüyor.

Denise onu görür ve gözleri fal taşı gibi açılır. Her şey bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu.

"Monica," diye nefes nefese kaldı. "Sen...

hamile misin?" "Evet," der Monica.

"Hamileyim."

Son zamanlarda Monica'yı kanatları altına aldığı düşünülürse bu onu çıldırtıyor olmalı ve bildiğimiz gibi Denise hamile kadınlardan ve çocuklardan ve muhtemelen hayvanlardan, çiçeklerden ve Noel karından da nefret ediyor.

Sonia bana ve Denise'e, "Lütfen oturun," dedi.

Denise'in kafasının çok karışık olduğu açık. Onu oyun dışı izlemek ilginç, çünkü her zaman çok sakindi. "Konu nedir, Sonia? Hamilelikleri konuşmak için bir toplantıya mı ihtiyacımız var?"

"Hayır, bilmiyoruz," diyor Sonia, saçlarını bilinçli bir şekilde okşayarak, "ama sanırım Monica'nın hamileliğinin koşullarını tartışmak için bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Denise'in gözleri odanın içinde geziniyor, her şeyi anlamaya çalışıyor. "Koşullar mı?"

Sonia başını sallar. "Monica ve Abby'nin, Monica'nın Abby için taşıyıcı annelik yaptığı ve Abby'nin de onun bebeğini evlat edineceği bir anlaşma yaptıklarını öğrendim."

Denise'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi kesinlikle paha biçilemez. Keşke fotoğrafını çekebilseydim. Ona sürtük dediğimde bu kadar üzüleceğini hayal bile edemezdim ama oldu. Burada çalışmak güzeldi.

"Abigail," diye nefes nefese kalır Denise. "Sen... sen..."

"Anlaşmanın şirketle hiçbir ilgisi yok," diyorum, kovulacağımdan yüzde seksen emin olduğum düşünülürse sesim şaşırtıcı derecede sert çıkıyor. Hayır, yüzde doksan beş eminim. "Monica ve benim iş dışında ayarladığımız bir şeydi ve imzalanmış bir sözleşmemiz var."

"Kabul ediyorum, bu doğru olabilir," diyor Sonia, "ama Monica'nın sizin asistanınız olduğu düşünülürse, herhangi bir anlaşmaya girme konusunda riskli bir konumda."

"O benim için çalışmıyor," diye . "Maaşını ben ödemiyorum. Onu işe alan ben bile değilim."

"Ama o senin asistanın," diyor Sonia.

"Bu onun iş unvanı, evet," diye itiraf ediyorum. "Ama pratikte-"

"Buna inanamıyorum," diye Denise. "Monica'yı nasıl böyle bir şey yapmaya Abigail?"

Odadaki herkes bana bakıyor. Söyleyecek söz bulamıyorum. Monica'nın bu noktadan önce işi bırakacağını düşündüğümü söyleyebilirim ama bunun işleri daha iyi hale getireceğini sanmıyorum.

"Monica," dedi Denise nazikçe. Onu tanıdığım onca zaman boyunca benimle hiç bu kadar nazik konuştuğunu sanmıyorum. "Abigail'in size yaptıkları için çok üzgünüm. Şirketin yapabileceği bir şey varsa-"

Monica aniden, "Bu benim fikrimdi," dedi.

Sonia şaşırmış bir halde birkaç kez gözlerini kırpıştırır. "Ne?"

"Abby için taşıyıcı anne olmak benim fikrimdi," diyor Monica. Yavaşça bacak bacak üstüne atıyor, karnının ağırlığını ayarlıyor. "onca şeyden sonra onun için çok üzüldüm ve ona yardım etmeyi teklif ettim. Bana sormadı. Yani, uzun zamandır bebek sahibi olmaya çalıştığını biliyorsun..."

"Yine de uygun değildi," diye Denise, gözleri parlayarak.

Monica, "Sözleşmeleri bir avukata incelettim," diyor. "Çok adil bir anlaşmamız var. Dediğim gibi, bu benim fikrimdi. Ben yapmak istedim. Abby beni hiçbir şekilde zorlamadı. Benim fikrim olan bir şey için cezalandırılmamalı."

Sonia ve Denise bakışıyorlar ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bununla birlikte, bugün işimi kaybetmeyeceğime dair içimde küçük bir umut kırıntısı oluşmaya başladı.

"Monica," diyor Sonia dikkatle, "onu savunmana gerek yok."

"Ben sadece doğruyu söylüyorum." Çenesini kaldırıyor. "Eğer bugün birini kovacaksanız, gidecek kişi ben olacağım."

Vay canına. Bunu beklemiyordum.

"Bugün kimse kovulmayacak," diyor Sonia telaşla, Denise ona bir bakış fırlatsa da. Denise'in bana sonsuza dek veda etmekten başka bir şey istemediği çok açık. Ve onun yerine Monica'yı tutmak.

Bazen Sam'in de aynı şekilde hissettiğinden endişeleniyorum.

"Tüm bunlar için çok üzgünüm," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse, anlaşmamıza şirketi dahil etmek istememiştim."

"Şirketi karıştırmak istememiştim!" Denise patladı. "Bunu nasıl düşünebilirsin-"

Sonia elini kaldırır. "Monica anlaşmanın adil bir şekilde yapıldığında ısrar ediyorsa ve bu yönde bir belge imzalamaya hazırsa, sanırım bu konuyu daha fazla takip etmemek bizim yararımıza olacaktır. Monica, benim için bazı belgeleri imzalarken rahat mısın?"

Bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koyuyor. "Tabii ki."

Denise sanki uzanıp beni çıplak elleriyle istiyormuş gibi bana bakıyor. Muhtemelen yaklaşan doğum iznimi konuşmak için iyi bir zaman değil.

Bölüm 22

"O zaman Monica günü kurtarmış gibi görünüyor."

"Biraz turta yedim" önlüğünü giymiş ve köfte pişirmeye çalışan Sam'e ters ters bakıyorum. Köfteleri ocaktaki tencereye koymuş, domates sosuyla kaynatıyor ama onlara çok fazla bakıcılık yapıyor. Her otuz saniyede bir karıştırmak için tencerenin kapağını kaldırıyor.

O yemek pişirirken ben de ona bugün olanları, Monica sayesinde İK'ya çağrıldığımı anlattım. Ama anlamamış gibi görünüyor.

"Evet, 'günü kurtardı'," diye itiraf ediyorum. "Ama işi olması gerektiği gibi bırakmış olsaydı günü kurtarmak zorunda kalmazdı. Gerçekten başımı büyük belaya soktu. Denise benden *nefret ediyor*."

Sam'in dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. "Belki de ona bir sürtük olduğunu e-posta ile göndermemeliydin."

İnledim. Bunu asla . Shelley'e olanları anlattım ve gülmeden duramadı. Bu hiç komik değil. Bu benim *kariyerim*. Belki benim maaşım olmadan da idare edecek kadar paramız var ama bu, uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçmek istediğim anlamına gelmiyor.

"Bunun kötüye işaret olduğunu hissediyorum," diyorum. "Eğer işle ilgili anlaşmamızdan dönecekse, başka nelerden dönecek? Bebeği bize vermekten mi?"

Sam tencereyi açar ve köftelerine bakar. "Yapmayacak." "Nereden biliyorsun?"

"Şu anda kariyerine odaklanmak istediğini söyledi. Ve belki de geceleri okula geri dönerim. Muhtemelen grafik sanatı ya da belki matematik okumak için.

-Belki de ikisi birden. Her iki durumda da, bunu bir bebekle yapamaz."

Sam'e gözlerimi kısıyorum. "Peki bütün bunları sana ne zaman söyledi?"

Tekrar tencereyle meşgul dudaklarındaki gülümseme izi kayboluyor. "Ne?"

"Gelecekle ilgili planları hakkında çok biliyorsun gibi görünüyor. hepsi."

Sam ocağın düğmesiyle oynuyor. "Birkaç gün önce öğle yemeği yedik. günler önce."

Pekala, harika. Kocam, bebeğini taşıyan genç ve çekici bir kadınla yemek yiyor. Ve bu konuda bana yalan söylüyor. "Bunu bana söylemeyi düşünüyor muydun, *Sammy*?"

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandı. "O zaman neden bana söylemedin?"

"Çünkü bunu büyüteceğini biliyordum." Başını sallıyor. "Bak, Monica kariyerinde bir dönüm noktasında ve ben ona yardım etmek istiyorum, anlıyor musun? Yaptığım işin bir parçası da bu, öğrencilere danışmanlık yapmak."

"Evet, ama o senin öğrencin değil! *Benim* şirketimde çalışıyor. Gerçekten tavsiye isteseydi *bana* gelmez miydi?"

Gözlerini indiriyor. "Bence onu biraz korkutuyorsun."

"*Gözünü* mü korkutuyorum?"

"Evet, öyle dedi."

"Oh, Tanrım." Gözlerimi deviriyorum. "Seni beslediği saçmalık bu mu?"

"Bu saçmalık değil. Göz korkutucu olabiliyorsun Abby." "Oh, gerçekten mi? Beni korkutucu mu buluyorsun?"

"Seninle ilk tanıştığımda öyle oldu," diye itiraf ediyor. Çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Siyah eteğin ve kısa ceketinle uyumlu o güçlü kıyafetini giymiştin ve saçlarını özenle düğümlemiştin. Çok seksiydi. Beni çok germiştin. Ne söylediğimi bile bilmiyordum."

Bir gülümsemeyi bastıramıyorum. "Çoğunlukla matematik hakkında konuşmaya başladın."

"Biliyorum, gergin olduğumda böyle yaparım. Kendimi tam bir aptal yerine koyduğumu düşündüm. Benimle yemeğe çıkmayı kabul ettiğinde buna inanamadım. Neredeyse sorma zahmetine bile girmeyecektim."

Az önceki kızgınlığım azalmaya başladı. "Bunu yaptığına sevindim."

"Ben de." Tencerenin kapağını bir kez daha kaldırıyor ve çatalıyla bir köfte çıkarıyor. "Tatmak ister misin?"

"Önce sen."

Boştaki eliyle göğsünü tutuyor. "Köftelerimi denemekten korkuyor musun?"

Çataldan sarkan orantısız gri lekeye bakıyorum. "ne var?"

"Şey, kıyma, tabii ki. Ekmek kırıntıları, parmesan peyniri, bir yumurta..."

Ekmek kırıntıları, parmesan peyniri ve bir yumurta. Bunu nasıl berbat edebilir? Yukarı mı?

Öne eğildim ve çatalındaki köfteden bir ısırık aldım. Ve... "Sam!" diye bağırdım. "Bunun içinde yumurta kabuğu var!"

"Öyle mi?" Köfteye bakar, şaşırmıştır. Geçici bir süre ısırık. "Oh. Öyle. Lanet olsun."

Köfte tenceresine bakıyor, üzgün. Ona yine de onları yemek istediğimi söylemek istiyorum ama istemiyorum. Çıtır çıtır köfteleri yemek hiç hoş değil. Kocamın duygularını bağışlamak için bile olsa. Ayrıca onun da yemek istemediğinden eminim.

"Pizza mı?" Ben diyorum.

İç çekti. "Elbette."

Ama ben telefonumu alamadan Sam elimi tutmak için uzanıyor. "Hey," dedi.

"Evet?"

Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Monica'yla yemeğe gitmemeliydim."

"Oh..."

Elimi avucunun içinde sıkıyor. "Düşündüm ... şey, bana sorduğunda bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmedim ve dürüst olmak gerekirse, bizim için çok şey yapıyor, ona borçlu olduğumu hissettim. Ama sonra oraya gittiğimde bunun bir hata olduğunu anladım. Öğrenirsen incineceğini biliyordum ve bu konuda kendimi çok kötü hissettim. Kendimi bir pislik gibi hissettim."

Sam özür dilemekte çok iyidir. Kendine karşı benim ona karşı olacağımdan daha serttir.

"Sorun değil," diyorum. "Haklısın, o kadar da büyük bir mesele değildi. Yani, sadece öğle yemeğiydi."

"Bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

Ve şimdi ona zor anlar yaşattığım için kendimi suçlu hissediyorum. " değil."

Sanırım tüm bunları çok büyütüyorum. Öğle yemeği öğle yemeğidir. İlişki değil. Sam böyle bir şey yapmaz. Emin olduğum bir şey varsa, o da kocamın aldatan biri olmadığıdır. Ve o haklı. Monica bugün beni savundu ve işimi kurtardı. Eğer isteseydi, şu anda ofisimi boşaltıyor olabilirdim. Sanırım işini korumak istemesi çılgınca değil. Yirmi üç yaşında kariyerinle ilgili fikrini değiştirebilirsin.

Her şey yoluna girecek.

Bölüm 23

"Tak, tak!"

Ofisimin kapısına bakıyorum ve içeri giren bir yüz görüyorum. Veronica'dan önceki eski asistanım Gertie'yi tanımam bir saniye sürdü. Merdivenlerden düşüp kalçasını kırdığından beri bir kez bile geri dönmedi. Ofise topallayarak giriyor, elinde kokusunu ta odanın öbür ucundan alabildiğim bir tabak çikolatalı kurabiye var. Kurabiyeleri tutmadığı elinde bir baston var ve yürürken ona ağır bir şekilde yaslanıyor.

Gertie'nin kurabiyelerini özledim. Gertie'yi özledim. Kocam için oyun oynamasından endişe etmediğim bir asistanımın olmasını özlüyorum. Faks makinesini nasıl kullanacağını bilmemesi ve bazen telefonda bile kafasının karışmış gibi görünmesi umurumda değil. Şu anda, başka bir Gertie için sağ kolumu verirdim.

"Nasılsın Abby?" Gertie kurabiye tabağının üzerinden bana bakıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel! Çok çalışıyor gibi görünüyorsun!"

Çok çalışıyorum. Bu noktada, daha fazla hatayı kaldıramam. Erken geliyorum, öğle yemeğimi ofisimde yiyorum ve herkesten geç kalıyorum. Yeni uyku hapı reçeteme rağmen uykum hala iyi olmadığı için odaklanmak biraz zor ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

"Evet," diyorum. "Ne diyebilirim ki, sensiz kaybolmuş durumdayım, Gertie."

Yüzü yumuşar. "Olanları duydum. Bilirsin işte... evlat edinme işi suya düştü. Çok üzüldüm. Korkunç bir şey olmalı."

"Evet," diye kabul ediyorum. Keşke Janelle fikrini değiştirmeseydi. Şu anda bir bebeğimiz olurdu ve ben de muhtemelen şu anda olduğu gibi bitkin olurdum, ama iyi bir bitkinlik. "Yine de ben iyiyim. Başka birinden evlat ediniyoruz."

Detaylara girmeye gerek yok.

Kurabiye tabağını masamın üzerine bırakıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Bunu duymak çok güzel! Harika bir anne olacaksın Abby. Bunu biliyorum."

"Teşekkürler." Gülümsemeyi başarıyorum. "Her neyse, otursana. Kalçan nasıl?"

Gertie masamın önündeki sandalyeye usulca yerleşiyor ve bastonunu masama dayıyor. "İyi günler ve kötü günler. Tekrar ayaklarımın üzerindeyim ve önemli olan da bu."

"Kesinlikle. Harika görünüyorsun."

Gülüyor ve beyaz saçlarını okşuyor. "Ne kadar tatlısın, değil mi?"

"Geri dönme şansın var mı?"

Bu sefer güldüğünde, çok komik bir şaka yapmışım gibi kafasını geriye atıyor. Ama bu bir şaka değildi. "Hiç sanmıyorum Abby. Hızlı şeritte yaşamaktan bıktım. Teslim tarihlerine yetişmek için acele etmekten ve merdivenlerden aşağı itilmekten bıktım."

Başka bir şey söylemeye başladım ama onun sözleri beni durdurdu. "Merdivenlerden aşağı mı itildin?"

Bir el sallıyor. "Sadece bir şakaydı. Belli ki bir kazaydı."

"Ama..." Kalbim küt küt atarken sandalyemin kenarlarına tutunuyorum. "Merdivenlerden aşağı mı itildin?"

"Hayır, hayır!" Başını sallıyor. "Merdiven boşluğunda bir sürü insan vardı ve... şey, itilmiş *gibi hissettim* ama belli ki bir kazaydı. Kim beni merdivenlerden aşağı iter ki?"

Belki de onun işini isteyen biri.

Ağzım bir karış açık Gertie'ye bakıyorum. Bunun büyük bir şaka olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben o kadar emin değilim. Sanki biri onu merdivenlerden aşağı itmiş gibi hissettiğini söyledi. Ve kazadan hemen sonra Monica onun yerini aldı.

Bu bir tesadüf olmalı. Öyle

olmalı.

"Abby, iyi misin?" Gertie soruyor. " görünüyorsun! Yeterince kurabiye yiyor musun?"

"Sanırım hayır."

"Peki, al bir tane! Sana koca bir tabak hazırladım. Sen ve sevgili kocan için."

Sağ tarafa. Ben ve sevgili kocam.

Uzanıp tabaktan bir kurabiye alıyorum. Tadı karton gibi.

Bölüm 24

Tuvaletteyim, gözlerimin altına fazladan kapatıcı sürüyorum. Son derece çünkü geçen hafta uyku haplarımı almamıştım. Bugün yıllık ilaç taramalarını yapacaklar ve ben de bu şeylerin ortaya çıkma ihtimali olmasını istemedim. Doktorumdan not falan aldım ama Denise'e benden kurtulması için koz veremem.

Gerçekten yorgun görünüyorum. Sanki olduğumdan on yaş daha yaşlıymışım gibi. Sam bu sabah ben dişlerimi fırçalarken banyoya geldi ve beni öptüğünde, her beş dakikada bir ona mesaj atan benden daha genç ve daha güzel bir versiyonum varken benden nasıl etkilenebileceğini düşünmeden edemedim. Ama bunu ona söylemeyeceğim. Adama fikir vermek istemem.

Shelley tam dab'in ortasında bana doğru yürüdü. Gözleri büyüdü. "Abby," dedi. "Sen iyi misin?"

Pudra kutumu kapattım. "Evet, iyiyim."

"*Gerçekten* yorgun görünüyorsun."

"Tanrım, çok teşekkürler."

Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. demek istemedim."

Omuzlarım çöktü. "Hayır, patladığım için özür dilerim. Sadece... zor bir ay geçirdim."

Bu yetersiz bir ifade. Monica'nın karnı son birkaç haftada gerçekten şişti ve herkes ona hayranlıkla bakıyor. Taşıyıcı annem olmasıyla ilgili tüm hikayeyi sadece birkaç kişi biliyor - bu bilgiyi gönüllü olarak vermediğini fark ettim, ki bu da iyi bir şey. Gerçek ortaya çıktığında bir sürü tuhaf bakışla karşılaşacağıma eminim.

Ama iyi haber şu ki, Monica'nın hamileliği yakında bitecek. Ve artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacağım. Gerekirse şirketten ayrılırım- Denise patronumken hızlı bir yere varamayacağım gibi. Belki de evde bebekle kalırım. En azından para sorun olmaz.

"Sorun değil," diyor Shelley. "Anlıyorum. Ve Monica... şey, garip davranıyor. Endişelendiğin için seni suçlamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Garip mi davranıyorsun?"

"Şey..." Tereddüt ediyor. "Bir şey söylemek istemedim..."

"Aman Tanrım, lütfen söyle bana."

"Sadece... Bebekten vazgeçtiğini itiraf etmenin onun için rahatsız edici olduğunu biliyorum. Ama onunla konuşursanız, milyon yıl geçse de tahmin edemezsiniz. Gerçekten bebeği doğuracakmış gibi davranıyor."

Boğazımda bir yumru hissediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Sesini birkaç kademe alçaltıyor. "Mesela Mia'yla bebek isimleri hakkında uzun bir tartışma yaptıklarını duydum. Mia'ya David'de karar kıldığını söylemiş."

Bu bana yumruk gibi çarptı. Özellikle de David Sam'in en sevdiği bebek isimlerinden biri olduğu için - babasının ismiydi. Ona David adında bir adamla çıktığımı ve onun biraz pislik olduğunu söylememe rağmen bu isim için çok ısrar ediyordu.

"Sonra Lucy'den beşik konusunda tavsiye istedi," diye devam ediyor Shelley. "Bu işe gerçekten merak salmışlardı. Bir internet sitesine falan girdiler."

"İnsanlar onun evli olduğunu mu düşünüyor?"

Shelley başını sallar. "Birine ciddi bir erkek arkadaşı olduğunu söylediğini duydum."

Ciddi bir erkek arkadaş mı? Yok artık. Emin olduğum tek şey Monica'nın ciddi bir erkek arkadaşı olmadığı. Öncelikle, oda arkadaşı Chelsea bana olmadığını söyledi ve...

Chelsea.

Beynimde bir fikir kök salıyor. Belki de Chelsea'yi aramalıyım. Yeterince iyi birine benziyordu ve belli ki Monica'yı çok iyi tanıyor. Belki ondan ev arkadaşıyla ilgili bir fikir alabilirdim. Mesela bana Monica'nın dairesinin bebek aparatlarıyla dolu olup olmadığını ya da Sam hakkında uygunsuz şeyler söyleyip söylemediğini söyleyebilir. Chelsea ev arkadaşına ihanet etme konusunda isteksiz olabilir ama ben oldukça ikna edici olabilirim. Bunu Monica'ya yardım etme bağlamına oturtabilirim.

"Özür dilerim." Shelley yüzümdeki ifade karşısında irkildi. "Muhtemelen bütün bunları söylememeliydim. Benim kafana soktuğum fikirler olmadan da endişelenmen gereken yeterince şey var."

"Hayır, bilmek güzel," diyorum. "Eğer Monica bizden vazgeçmeyi planlıyorsa, bunu önceden bilmek istiyorum."

Chelsea'yi aramam lazım.

———

Chelsea'nin numarasını aramak için eve gidene kadar bekliyorum, Shelley'nin Monica'yı ofisimin kapısında dinlerken gördüğünü söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca numarası da yanımda yoktu. Neyse ki Sam tüm evraklarımızı masasının ikinci çekmecesinde saklıyor ve inanılmaz derecede düzenli. Monica ile ilgili her şeyi "Monica Johnson" etiketli bir dosyada saklıyor. Chelsea'nin numarası hâlâ orada.

Sam yemek hazırlarken yatak odasına giriyorum ve cep telefonumdan Chelsea'nin numarasını çeviriyorum. Aramayı göndermek için yeşil tuşa bastığımda kalbim küt küt atıyordu.

Telefon daha diğer hatta çalmadan otomatik bir ses duyuyorum: "Çalışmayan bir numaraya ulaştınız."

Telefona bakıyorum. Chelsea'nin numarası artık . Bu... ilginç.

Sam yatak odasına pesto sosuyla süslenmiş "Biraz turta yedim" önlüğüyle geliyor. Çenesinde de bilmediğini tahmin ettiğim bir miktar pesto var. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Yemek hazır" diyor.

Yerimden kıpırdamıyorum.

"Bu sefer tadına baktım," diye beni temin ediyor. "Ve kesinlikle yenilebilir. Yemin ederim."

Gülümsemeyi bile beceremiyorum.

Sam kaşlarını çatıyor ve elimdeki telefona bakıyor. "Kiminle konuşuyordun? ne için?"

"Monica'nın oda arkadaşı Chelsea," diyorum. "Ya da en azından deniyordum. Onun telefon bağlantısı kesildi."

"Oh," diyor.

"Sence de bu garip değil mi?"

Omuz silkiyor. "Belki telefon faturasını ödemeyi unutmuştur." Belki de. Ama nedense ben öyle düşünmüyorum.

"Monica'nın oda arkadaşını neden arıyordun ki?" diye sorar.

"Çünkü." Yatakta kayıyorum. "Shelley bana Monica'nın bebek hakkında sanki doğduktan sonrası için plan yapıyormuş gibi konuştuğunu söyledi. Bir isim bile seçmiş."

"Öyle mi? Adın ne?"

"David."

Bana sırıtıyor. "Hey, iyi bir zevki var!"

Ona ters ters baktım. "Bunu ciddiye almadığınızı hissediyorum. Bu bizim *bebekten* . Hiç komik değil."

Sam yatakta yanıma oturuyor ve nazik kahverengi gözlerini bana dikiyor. "Özür dilerim. Hiç komik değil, haklısın. Ama gerçekten Monica'nın bebeği doğurma ihtimali olduğunu sanmıyorum. Hepsi sadece lafta."

Sadece konuş. Kendinden çok emin görünüyor ama ben o kadar emin değilim. "Hey," dedim.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Monica'ya bebeğe David adını vermek istediğini söyledin mi?"

"Uh..." Kulakları kızarır. "Sanırım ben... ona bahsetmiş olmalıyım."

"Anlıyorum. Sadece onun *profesyonelliği* hakkında konuştuğunu sanıyordum.

gelişme." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki onunla başka ne hakkında konuşuyorsun?"

"Bak, o benim bebeğimi taşıyor. Bu konuda hiç konuşmamak garip olurdu. o."

Gözlerimi indiriyorum. "*Senin* bebeğin." "Bebeğimizi kastetmiştim."

"O zaman bunu neden söylemedin?"

"Bilmiyorum... ağzımdan kaçıverdi."

"Çünkü onu böyle düşünüyorsun. Bebeğin olarak."

Sam bir elini saçlarının arasında gezdirir. "Abby, sana hatırlatacağım Yine söylüyorum, bunların hepsi *senin* fikrindi. Evlat edinmek istiyordum, hatırladın mı?" "Aslında Monica'nın fikriydi."

"Tamam." Yataktan kalkarken sesinde büyüyen öfkeyi duyabiliyorum. Sam nadiren sinirlenir. "Buradaki kötü adam Monica. En kötüsü o."

Karmakarışık saçları ve seksi saat beş gölgesiyle kocama bakıyorum. Bir haftadır seks yapmıyoruz, bu bizim için bir tür rekor olmalı. İş yüzünden çok stresliydim ve o da hiçbir şey başlatmadı. Ve şimdi ona baktığımda, bu gece de hiçbir şey olmayacağını biliyorum.

"Akşam yemeği yemek istiyor musun, musun?" Sam sabırsızca söylüyor. Başımı sallıyorum ve onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

Bölüm 25

Chelsea Williams'ı bulmalıyım.

Artık çalışan bir telefonu olmadığı için onu aramak mümkün değil. Ama Monica ile birlikte yaşıyor. Asansörle ofisime çıkarken, bilgisayardan adresine bakıp yaşlı Chelsea'yi ziyaret edebileceğim aklıma geliyor. Belki bunu öğle yemeği sırasında, Monica'nın etrafta olmayacağından emin olduğum bir zamanda yaparım.

Ancak ben ofisime doğru yürürken Denise kapıda duruyordu ve yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Tanrım, şimdi ne olacak?

"Abigail," diyor sertçe. "Seninle ofisimde konuşabilir miyim?"

"Şimdi mi?" "Şimdi mi?" diyorum.

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Evet, şimdi."

Denise'i koridordan ofisine kadar sözsüzce takip ediyorum. Topukları yere yüksek sesle vuruyor ve nispeten sessiz odada yankılanıyor. Etrafıma bakıyorum ve herkesin bize baktığını fark ediyorum. Burada neler oluyor?

Denise bana masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek, "Lütfen oturun," diyor.

Sandalyeye yerleşiyorum, kalbim şimdi göğsümde sesli bir şekilde çarpıyor. Bunun iyi haber olmasına imkân yok. Bana kesinlikle terfi ettiğimi ve büyük bir zam aldığımı söylemiyor.

"Bildiğiniz gibi," diye söze başladı, buz mavisi gözleri yüzümde, "dün şirket çapında idrarda uyuşturucu testini tamamladık. Bu sabah test sonuçlarınızın metamfetamin için pozitif çıktığını öğrendim."

Benim... *ne*?

"Bu... bu bir tür hata olmalı," diye nefes nefese kaldım.

"Öyle mi?" Denise bir kaşını bana doğru kaldırdı. "Son birkaç aydır davranışların giderek dengesizleşiyor. Bir süredir işin içinde uyuşturucu olduğundan şüpheleniyordum. Bu sadece şüphelerimi doğruladı."

Biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. İdrarımda nasıl *meth* olabilir? Bu mümkün değil! Ben meth kullanmam. *Nasıl* meth alınacağını bile bilmiyorum. Burundan mı çekersin? İçiyor musun? Çiğniyor musun? Karıştırıcıda muz ve yoğurtla mı karıştırıyorsun?

Aldığım tek şey arada bir uyku hapı. Ama bir haftadır içmiyorum... ve her neyse, uyku haplarının içinde meth olmadığından oldukça eminim. Amacına ters düşer.

"Ben meth kullanmam," diye idare ediyorum. "Bu büyük bir hata."

Denise gözlerini deviriyor. "Her halükarda, New York Eyaletindeki yasalar pozitif uyuşturucu taramaları için kendi politikamızı belirlememize izin veriyor ve Stewart'ın sıfır tolerans politikası var. Yani şu andan itibaren işinize son verildi."

Ben... kovuldum mu?

Bunun olduğuna inanamıyorum. Hayatımda hiç uyuşturucu kullanmadım. Esrar bile içmedim! Bunların hiçbiri için fazla köşeliyim. İş adamlarının kokain kullandığına dair söylentiler olduğunu biliyorum, bir de opioid salgını var ama ben bunların hiçbirini yapmadım! Hatta hiç sigara bile içmedim.

"Sana yemin ederim," diye , "ben asla... Yani, ben asla... sen
Beni *tanı*, Denise..."

"Öyle mi?" On yıldan uzun bir süre önce beni üniversiteden mezun olur olmaz işe alan kadın kaşlarını kaldırıyor. "Sana inanılmaz bir fırsat verdim Abigail. Sana güvenmiştim. Her şeyi bir kenara atmayı seçen sensin." Bir an için sesi kırılır. "Çok ama çok hayal kırıklığına uğradım."

Denise Holt'un beni arayıp yeni asistanı olduğumu söylediği günü hatırlıyorum. Telefonu elimden bırakır bırakmaz odanın içinde zıplamaya ve deli gibi bağırmaya başladım. O benim idolümdü. İlk birkaç yıl bana karşı çok iyiydi, bildiği her şeyi bana öğretti. Sadece reklamcılık hakkında değil, hayat hakkında da. Matematikçi erkek arkadaşımla işlerin ciddileştiğini itiraf ettiğimde beni dinledi. *İyi birine benziyor, Abigail.* Bana nasıl giyineceğimi, nasıl gülümseyeceğimi ve kendime nasıl güveneceğimi öğretti.

Kadınlar tuvaletinde Denise'le birlikte durduğumuzu, saçlarımı bukle bukle yapmaya çalışırken ikimizin liseli kızlar gibi kıkırdadığımızı hala hatırlıyorum. Benim dışımda pek çok kişinin Denise Holt'un o yönünü gördüğünden şüpheliyim. Ben yıllardır görmedim.

"*Lütfen*, Denise." Dizlerimin üzerine çökmeye hazırım. "Bana inanmak zorundasın."

Mavi gözlerini kaldırdığında, o duygu seli kayboldu. "Özür dilerim Abigail."

Denise'in başının üstünden geçmem gerekecek. Patronuyla konuşup yapabileceğim bir şey olup olmadığını öğrenmem gerekecek. Ama şimdi olmaz çünkü bir güvenlik görevlisi beni binadan çıkarmak için geldi. Ofisime dönmeme bile izin vermediler. Güvenlik görevlisi beni herkesin önünde asansörlere doğru yürütüyor. Fısıldaştıklarını duyabiliyorum.

Herkes biliyor.

Şu anda Stewart Advertising'e asla geri dönemeyeceğimi anlıyorum. İtibarım onarılamaz bir şekilde zedelendi. Ve geçmişimde bu varken nasıl bir iş bulabilirim?

Binadan çıkar çıkmaz, genellikle metroyla gitmeme rağmen eve dönmek için bir taksi çağırıyorum. Taksiye ihtiyacım var. Bir tren yolculuğu boyunca ağlamadan durabileceğimi sanmıyorum. Zaten yol boyunca arka koltukta hıçkıra hıçkıra ağladım. Taksi şoförü yorum yapmıyor.

Daireye döndüğümde banyoda akan suyun sesini duydum. Sam hala evde olmalı. Tanrıya şükür. Bu konuda konuşacak birine ihtiyacım var. O ne yapacağını bilir.

Banyodan çıkıyor, saçları duştan çıktığı için hâlâ nemli, yüzü pürüzsüz ve tıraş losyonu kokuyor. Beni gördüğünde gözleri parlıyor. "Abby! Evde ne işin var?"

Kızarmış, şişmiş gözlerimdeki yaşları fark etmesi yarım saniyesini daha alıyor. Kaşları çatılmış bir halde koşarak odanın karşısına geçti. "Neler oluyor? Ne oldu?" Ben cevap veremeden, "Monica iyi mi?" diye sordu.

"*Monica* iyi mi?" Neredeyse ona bağıracaktım. "Beni ağlarken gördüğünde ilk sorduğun şey bu mu?"

"Şey, ben... Ben sadece düşündüm ki..." Kelimeleri kekeleyerek söylerken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Belki bebekle ilgili bir şeydir diye düşündüm..."

"Hayır, Monica iyi," diye tersliyorum onu. "Bebek iyi. Ama ben..." Kaşları çatılıyor, bana bakıyor. "Ne?"

"Ben... Ben kovuldum!" Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Gözyaşlarım ve sümüğümle gömleğini mahvetmeme rağmen beni kendine çekiyor. Aldırmıyor gibi görünüyor. Omuzlarım titremeyi bırakana kadar bana sarılıyor.

"Bu Denise inanılmaz," diyor. "Bununla savaşmalısın. Haksız fesih için onları mahkemeye ver. Seni kovmak için gösterdikleri saçma sebep neydi?"

Gözlerimi silerek ondan uzaklaşıyorum. "Uyuşturucu testim metamfetamin için pozitif ."

Sam'in ağzı açık kaldı. Kolunu omzumdan indirdi ve bir adım geri çekildi. "*Ne*?"

"Denise bana bu sabah söyledi," diyorum. "Dün idrarda uyuşturucu testi yapmışlar ve görünüşe göre meth pozitif çıkmış."

Başını sallayarak bir adım daha geri çekiliyor. "Ciddi olamazsın."

Aman Tanrım, gerçekten meth kullandığımı mı düşünüyor? Mümkün değil. "Bu yanlış pozitif, Sam. Metamfetamin kullanmıyorum!"

Ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor.

"Sam!" Kalbim küt küt atıyor. "Gerçekten meth bağımlısı olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır..." Gözlüklerinin üzerinden gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ama... kabul etmelisin ki, bu son zamanlardaki davranışlarının çoğunu açıklıyor. Her gece ayakta volta atman. Paranoya."

"Evet, ama uykusuzluk stresten kaynaklanıyor." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ve ben paranoyak değilim."

"Kesinlikle paranoyaksın."

"Hayır, değilim!"

"Abby." Başını tekrar bana doğru sallıyor. "Dün gece Monica'nın oda arkadaşına telefonda ulaşmaya çalıştığın ve ulaşamadığın için uzun bir söylenmeye başladın. Korkunç bir şeyler olduğunu düşündün."

"Bunun hiç şüpheli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum! Ve sen de hiçbir toplantını takip edemiyor gibisin. Monica'nın randevu saatlerini karıştırmışsın. Ayrıca sürekli Monica'nın bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüğünden bahsediyorsun..."

"Neredeyse beni kovduruyordu!"

"Hayır." Bir adım daha geri çekildi. "*Kendini* kovdurdun."

Midem bulanıyor. "Sam, sana yemin ederim: Metamfetamin almayacağım." Hiçbir şey söylemiyor.

"Lütfen." Gözlerimden yine yaşlar akıyor. "Bana inanmak zorundasın. Sen benim kocamsın. Eğer bana inanmıyorsan, o zaman..."

Sam birkaç kez göz kırpıyor. "... İşe gitmem gerek Abby." "Bana inanıyor musun?"

Uzun bir iç geçirdi. "Evet. Sanırım öyle."

Ona tekrar uzanmaya çalışıyorum, ama sarsılarak uzaklaşıyor. Söylediklerine rağmen bana gerçekten inanmadığı çok açık. kocam da meth bağımlısı olduğumu düşünüyor

Bölüm 26

Günün çoğunu şehirde amaçsızca dolaşarak geçiriyorum. En sevdiğim mağazalara girip kıyafetlere, yatak takımlarına ve parfümlere bakıyorum ama hiçbir şey almıyorum. Öğle yemeği bile yemiyorum. Shelley bana birkaç kez mesaj atıyor ama onu dedikodularla beslemek istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

Sam eve dokuzdan sonra geliyor ki bu onun için duyulmamış bir şey. Genellikle saat beşte evde olur ve herhangi bir nedenle daha geç kalırsa bana mesaj atar. Nerede olduğunu sormak için mesaj attım ama cevap vermedi. Güneş battıktan sonra ortaya çıkıyor, saçı başı dağınık, hafif alkol kokuyor. Ve -belki de bu benim paranoyamdır- Monica'nın lavanta kokulu parfümü gibi de kokuyordu.

"Akşam yemeği ister misin?" Kapıdan girdiğinde ona sordum. "Pizza aldım."

"Ben zaten yedim," diye

mırıldanıyor. "Nerede yedin?"

Omuz silkiyor.

"Monica'nın dairesi mi?" İşaretle söyledim.

Bana ters ters baktı. Belki bunu söylememeliydim, ama kocam eve geç geldiğinde ve başka bir kadının parfümü gibi koktuğunda başka ne söyleyebilirim ki? Ben yanlış bir şey yapmadım. Metamfetamin kullanmıyorum ve bunu bilmeli.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor boynunda zaten gevşek duran kravatını çıkarırken.

"Ama saat daha dokuz

buçuk." "Evet, şey."

Ama doğrudan yatağa gitmiyor. Banyoya giriyor ve duşun yaklaşık yarım saat boyunca çalıştığını duyuyorum. Televizyonu haberlere çeviriyorum çünkü şu anda odaklanabildiğim tek şey bu. Bu hayatımın en kötü günlerinden biriydi. Bebeğimizi kaybettiğimiz gün de kötüydü ama bu o kadar kötü değil. En azından o zaman Sam'in desteğini almıştım. Metamfetamin bağımlısı olduğuma nasıl inanır bilmiyorum. *O kadar* garip davranmıyordum.

Öyle mi?

Tam ben de yatmak için kalkacakken, Sam yatak odasından dışarı fırlıyor, saçları nemli, üzerinde boxer ve atlet var. Elinde plastik bir torba tutuyordu.

"Bu da ne böyle?" diyor.

Elindeki nesneye bakıyorum. Küçük, beyaz kristallerle dolu gibi görünen bir Ziploc poşeti. "Mücevher mi bu?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Artık neredeyse bağırıyor. Çantayı yüzüme doğru sallıyor. "Gerçekten bana bunun ne olduğunu bilmediğini mi söyleyeceksin?"

Çantayı elinden alıyorum. Kristallere benziyor. Akide şekeri gibi bir şey. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama...

"Aman Tanrım, bu *meth* mi?" Nefes alıyorum.

"Sen söyle," diye . "Çekmecende buldum!"

"Çekmecelerimi mi karıştırıyordun?"

"Evet, öyleydim." Bana ters ters baktı. "İşyerinde uyuşturucu testinden geçemedin ve son zamanlarda deli gibi davranıyorsun, bu yüzden evet, çekmecelerini karıştırdım. Ama bence buradaki en önemli mesele bu değil."

"Yemin ederim Sam," diyorum. "Bunu daha önce hiç

görmedim." "Peki, neden çekmecendeydi?"

"Bilmiyorum."

"Sen ve ben burada yaşayan iki kişiyiz. Onu oraya *ben* koymadım. Peki sen yapmadıysan kim yaptı?"

"Ben... Ben bilmiyorum." Yüzündeki öfkeden irkildim. "Ama bana inanmalısın, o benim değil."

"Doğru," diye homurdanıyor. "Yani idrarında ve çekmecende var ama senin değil. Buna inanmanın benim için neden biraz zor olduğunu anlayabilirsiniz."

"Birisi oraya koymuş olmalı."

"Kim? Noel Baba mı?"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Bilmiyorum. Ama o çantayı hayatımda hiç görmedim."

Sam çantayı elimden çekip alıyor ve tiksintiyle bakıyor. "Bunu tuvalete atıp sifonu çekeceğim."

"Yapma bunu!"

Başını sallar. "Neden olmasın?"

"Çünkü bu bir kanıt. parmak izleri olabilir."

"Şaka yapıyor olmalısın." Gözlerini deviriyor. "Bununla yakalanırsan ne olur biliyor musun? Hapse girersin. çekiyorum. Üzgünüm.
-Bir sonraki kafayı başka bir yerde bulman gerekecek."

Şaşkınlıkla arkasından bakıyorum. Ellerime bakıyorum, fena halde titriyorlar. Burada neler olduğunu bilmiyorum. Metamfetamin bağımlısı olmam ve bunu bilmemem mümkün mü? Belki de şuurumu kaybettiğim ve bir yandan da bambaşka bir hayat yaşadığım durumlardan birine sahibim. Bu mümkün mü? Çünkü o haklı. Tüm bunların tek bir mantıklı açıklaması var.

Bu da kendimi pek iyi hissetmemi sağlamıyor.

Bölüm 27

Uzun zamandır ilk kez kaya gibi uyuyorum. Bütün gün ne kadar endişeli olduğum düşünüldüğünde bu şaşırtıcı. Sabahın ikisine kadar kafamda koşuşturan düşüncelerle uyanık kalacağımı sanıyordum, ki bu son zamanlarda norm haline geldi. Ama bunun yerine, uyku hapı almamış olmama rağmen başımı yastığa koyduğum anda ışık gibi söndüm. Gece boyunca işemek için bile uyanmıyorum ki bu neredeyse bir mucize.

Kalktığımda Sam artık yatakta değildi. Kanepede falan uyumadı ama tamamen farklı bir yatakta olmadan yatağın mümkün olduğunca kendi tarafında uyudu. Birbirimizi tanıdığımız on yıl boyunca onunla hiç böyle kavga etmemiştim. İç karartıcı.

Yataktan tökezleyerek kalktım ve banyoya gittim. Lavabonun üzerindeki aynada kendimi gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. *Berbat* görünüyorum. Saçlarım çok uzun süre uyuduğumda her zamanki Frankenstein'ın Gelini görünümünü almış ve kendime son baktığımda olmayan birkaç yeni gri saç teli var. Gözlerimin altında derin mor halkalar var ve yanaklarım çukurlaşmış. Dürüst olmak gerekirse, biri bana benzeyen bir kadının fotoğrafını gösterip meth bağımlısı olduğunu söylese, buna inanırdım. Sam'in şüphelenmesine şaşmamalı.

Duş almaktan vazgeçtim çünkü aniden açlıktan ölüyordum. Biraz yiyecek almak için mutfağa gidiyorum... ve kanepemde oturan çifti görünce duruyorum.

Sam ve Monica.

Onun burada ne işi var?

Sam dudaklarında açıkça zoraki bir gülümsemeyle, "Uyanmışsın," diyor.

Sam iş için giyinmiş, kravatlı beyaz bir gömlek giymiş ve sinekkaydı tıraş olmuş. Prada ya da Armani giymiyor olsa da şu anda çok iyi görünüyor. Bu Dr. Adler'ın tüm üniversiteli kızları kendisine aşık eden versiyonu. Monica, göğüs dekoltesini ortaya çıkaran mavi bir hamile elbisesi giyiyor ve saçları tatlı ve ipeksi görünüyor. İkisi gerçekten çekici bir çift. Banyo aynasındaki yansımamı düşünüyorum ve irkiliyorum. Ayrıca üzerimde pijama şortu ve büyük boy bir tişört var, ikisi de bana hiç iyi gelmiyor.

" oluyor?" Diyorum.

"Bir dakika oturabilir misin, Abby?" Sam öyle dedi.

Başımdaki fare yuvasını parmaklıyorum. "Önce duş alabilir miyim?"

"Hayır, işe gitmem gerekiyor ve seninle gerçekten konuşmamız gerekiyor." Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ama her zamanki şefkat yok. "Uzun sürmeyecek."

Bana ne söyleyeceklerini bilmiyorum ama belli ki iyi bir şey söylemeyecekler. Yine de karşılarındaki koltuğa yerleşiyorum. Monica bacak bacak üstüne atmış, bana nazikçe gülümsüyor. Suratına bir yumruk atmak istiyorum.

"Monica ve ben dün uzun bir tartışma yaptık," diye başlıyor Sam. Ha, onun parfümü gibi koktuğunu biliyordum! Bu kadının bütün gece kocamla ne işi vardı? "Ve çok geçerli bazı endişeleri var."

"Endişeler mi?" Yankılanıyorum.

Monica'ya bakıyor, sonra ilerliyor. "Evlat edinme konusunda endişeli, son zamanlarda... bilirsiniz, uyuşturucularla ilgili sorunlarınız göz önüne alındığında."

"Benim uyuşturucu sorunum yok!" Ben patladım. "Bunların hepsi büyük bir hata!"

İkisi karşılıklı bakışıyor. Birbirlerine attıkları bu anlamlı bakışlardan gerçekten hoşlanmıyorum. Monica onu tanımıyor bile! Ben onun *karısıyım*!

"Monica'nın endişelerinin gerçekten haklı olduğunu düşünüyorum," diyor. "Ve... şey, bir uzlaşmaya vardık. Yatılı bir uyuşturucu rehabilitasyon programına katılmanı istiyoruz."

Ağzım açık kaldı. "*Rehabilitasyona* gitmemi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Evet. Bir sürü harika program var. Dün birkaçını aradım ve-"

"Rehabilitasyona gitmeyeceğim!" Bu delilik. Hayatım boyunca bir kez bile uyuşturucu kullanmamışken rehabilitasyona gitmeyeceğim!

Monica elini Sam'in elinin üzerine koydu. Sehpanın üzerinden uzanıp çıplak ellerimle onu boğmak istiyorum. "Sana bunu yapmak söylemiştim."

"Bu pazarlığa açık bir konu değil Abby," diyor Sam. "Eğer bunu yapmazsan, Monica'nın kontratından çıkmasına izin vereceğim."

Bunun olduğuna inanamıyorum. Nasıl bu durumda olabilirim? Ben uyuşturucu kullanmam. İdrarımda olmasının tek yolu birinin bana vermiş olması. Ama bu nasıl olabilir? Bir kez bile düşünemiyorum.

Bekle bir dakika.

"Kahvem!" Monica'yı göstererek nefes nefese kaldım. "Bana her sabah kahve getiriyorsun. Kahvemin içine atıyor olmalısın!"

Monica'nın gözleri büyür. Sam ise kıpkırmızı kesilir. "Abby, lütfen, kendini utandırıyorsun," der.

"Görmüyor musun?" Ağlıyorum. "Tek açıklaması bu!" Ona ters ters bakıyorum. "Ve muhtemelen anahtarlarımı çantamdan alıp bir kopyasını çıkardı, sonra da meth'i çekmeceye yerleştirdi."

Sam başını ellerinin arasına alır. "Abby..."

Sandalyeden kalkıyorum, bacaklarım altımda titriyor. "Çantasını ara Sam. Eminim anahtarlarımın bir kopyasını orada bulacaksın."

Sam de ayağa kalkar. "Sen *aklını* mı *kaçırdın*, Abby? Onun çantasını aramıyorum!"

Monica, "Çantama bakmanızın bir sakıncası yok," diye konuşur.

"Hayır." Sam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kontrolden çıktın, Abby. Ciddiyim. Rehabilitasyona gitmen konusunda söylediklerimi düşünmeni istiyorum, çünkü eğer gitmezsen... bilemiyorum."

Ona bakıyorum. "*Bu* ne anlama geliyor?"

Bir an sessiz kalıyor, aramızda ağır bir sessizlik var. Sonunda Monica'ya baktı. "Mon, dışarı çıkar mısın? Abby'yle yalnız konuşmam gerek."

"Elbette Sammy," diyor usulca. "Ben... sonra görüşürüz."

Pzt. *Sammy*. Oh, ve *sonra*. "Sonra" demek?

Monica dairemizden çıkıyor, kapıyı sessizce arkasından kapatıyor. Gerçi kilitlemedi ama kilitleyebilirdi de, çünkü anahtarlarımızın lanet çantasında olduğundan yüzde yüz eminim. Sam'in onu aramayı asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Çok zeki biri.

Yalnız kaldığımızda çok sessiz oluyor. Her şeye rağmen, Sam gömleği ve kravatıyla gerçekten iyi görünüyor. Keşke tüm bu uyuşturucu işini bir kenara bırakabilseydik ve beni öpebilseydi. Ama beni bir daha öpüp öpmeyeceğini merak etmeye başladım.

"Abby." birini tutuyor. Bu umut verici. "Monica artık yok. Sadece biz varız. Lütfen bana gerçeği söyle."

"Sam..."

"Lütfen." Gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi birkaç kez göz kırpıyor. "Sana kızmayacağım. Sana yardım etmek istiyorum Abby. Sadece... bana karşı dürüst ol. Bunca yıldan sonra bunu hak ediyorum."

Vay be. Neredeyse keşke meth bağımlısı olsaydım dedirtecek.

"Sana doğruyu söylüyorum," diyorum. "Monica bana uyuşturucu veriyordu." "Lanet ," diyor nefesinin altından. Başını öne eğiyor. "Sen İçinde bulunduğum durumu anlıyorsun, değil mi Abby? Bu sıradan bir evlat edinme değil. Bu *benim* çocuğum."

"*Bizim* çocuğumuz."

"Hayır," diyor. "*Benim* çocuğum. Bu benim DNA'mın yarısı. *Benim* oğlum. Eğer bunu yapmak istemediğine karar verirsen ya da Monica vazgeçerse, ki bu şartlar altında buna hakkı var, yine de onun yanında olma yükümlülüğüm var. Bu işi bırakıp gitmeyeceğim."

Kusacakmışım gibi hissediyorum. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki," diyor, "lütfen bu rehabilitasyon programını düşünün." "Sam..."

"Bunu bir düşün," diyor tekrar. Uzun bir iç geçirir. "İşe gitmem gerekiyor. Ama bu konuyu daha sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum. Bu noktada kocamı uyuşturucu sorunum olmadığına ikna edemeyeceğimi anlıyorum. Bundan bir çıkış yolu göremiyorum.

Bölüm 28

Monica konusunda kimse bana inanmıyor. Hiç kimse.

Sam ona tapıyor. Onun söylediği her şeye sorgusuz sualsiz inanıyor.

Eski patronum Denise kendini dahi sanıyor. Muhtemelen yakında benim işimi alacak.

Monica'nın söylediği kadar harika olmadığını kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım. Onun yanlış yaptığına dair bir kanıta ihtiyacım var. Ama ne? Kesinlikle hedef aldığı tek kişi benim. Şey, onun dışında.

Gertie.

Eski asistanım ziyarete geldiğinde, kendisini merdivenlerden aşağı itilmiş gibi hissettiğini söyledi. Şaka yaptığını iddia etti ama ben o kadar emin değilim. Ya Gertie gerçekten merdivenlerden aşağı itildiyse? Ya Monica yeni asistanımın rolünü üstlenebilmesi için onu yolundan çekmek istediyse?

Düşük bir ihtimal ama bugün yapacak daha iyi bir işim de yok.

Cep telefonumda Gertie'nin ev numarasını buldum. Onu aradığımda telefon birkaç kez çalıyor ve Monica'nın yarım kalan işleri tamamlamak için onu öldürmüş olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum.

Vay canına, belki de gerçekten paranoyaklaşıyorumdur.

"Alo?" Gertie'nin sesi telefona doğru bağırıyor. Gertie cep telefonundayken sesinin tonunu ayarlayamıyor gibi görünüyor. Bu eskiden onun hakkında beni çıldırtan bir şeydi, ama şimdi bunu umutsuzca özlüyorum. Gertie'nin bağırışlarını Monica'nın kırpılmış verimliliğine her gün tercih ederim. "Kimsiniz?"

"Selam, Gertie. Ben

Abby." "KIM?"

Bu da başka bir şey. Gertie telefondan gelen hiçbir şeyi duyamıyor gibi görünüyor. Bu da neden bağırdığını açıklıyor. "ABBY ADLER! İŞTEN! ABBY!"

Uzun bir duraklama oldu. "Oh! Abby! Senden haber almak çok güzel,

canım!" "Dinle, Gertie," dedim, "sana birkaç soru sorabilir miyim acaba? sorular?"

"NE?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Bir yerde buluşabilir miyiz Gertie? İstediğin herhangi bir restorana gelirim."

"Çok tatlısın ama ben daha yeni yemek yedim canım!"

"Gertie," diyorum sabırla. "Sadece seninle konuşmam gerek. Kahve içeriz belki?" "Oh! Bu çok hoş olurdu!"

Rahat bir nefes alıyorum. Düşük bir ihtimal ama belki Gertie o gün merdiven boşluğunda Monica'yı gördüğünü hatırlar. İşyerinde kimse buna inanır mı bilmiyorum ama belki Sam inanır. Onu kendi tarafıma çekmek için çaresizim. Monica konusunda paranoyaklaşmıyorum. Paranoyak *değilim*.

———

Gertie dairesinin hemen aşağısında küçük bir kahve dükkânı seçti. Ondan önce varıyorum ve kendime bir sade kahve söylüyorum, ama asıl istediğim sert bir viski. Muhtemelen öğleden sonra sarhoş olmamak daha iyi olur. Ayrıca bu kafede viski bulunmadığından şüpheleniyorum. Muhtemelen içki ruhsatları bile yoktur.

Küçük, yuvarlak bir masada, keçi sakallı bir adamla bilgisayarında hararetle bir şeyler yazan ve pencereden dışarı hüzünle bakan yaşlı bir kadının arasına yerleşiyorum. Sade kahvemden uzun bir yudum alıyorum, acı tadından ürperiyorum.

Gertie birkaç dakika sonra kafeye geliyor, dört çatallı bastonuna ağır bir şekilde yaslanmış. O kadar kötü topallıyor ki gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Merdivenlerden düşmeden önce Gertie ofiste her zaman koşuştururdu, küçük bir enerji topuydu. Belli ki sakatlığı onu çok etkilemiş. Acaba bir daha eskisi gibi olabilecek mi?

Masamıza geldiğinde ayağa kalktım ve sarıldık. Muhtemelen çok uzun süre. Gertie'nin yorum yapma ihtiyacı hissedeceği kadar uzun: "Her şey yolunda mı, Abby canım? Çok üzgün görünüyorsun."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak derin bir nefes alıyorum. Bunlar bütün gün duyduğum ilk nazik sözler. "İyi olacağım. Sen nasılsın?"

"Oh, bilirsin..." Gertie gülümsüyor ve kabarık beyaz saçlarını okşuyor. "Emekliliğin faydaları var. Küçük torunumla daha fazla vakit geçirebiliyorum. Ne ele avuca sığmaz bir çocuk!"

"Bu harika."

"Dün üç saat Legolarla oynadık!" diye iç geçiriyor. "Legolarla bu kadar uzun süre oynayabileceğimi hiç düşünmemiştim! Onlar

Aslında eğlenceli sayılır. Bir oyuncak için ne harika bir fikir. Yine de onlar hakkında bu kadar çok film yapmayı nasıl başardıklarından tam olarak emin değilim. Yani, onlar sadece blok, değil mi?"

Gülümsemeye zorladım. "Evet."

"Her neyse, yeni bebeğinle çok meşgul olacaksın Abby! Senin adına çok mutluyum."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. *Ağlama. Ağlama, Abby.*

"Kocanız Samuel nasıl?" diye soruyor. "Çok tatlı bir adamdı. O da çok heyecanlı olmalı."

Kibarlık yaptığını düşündüğünü biliyorum ama bunu daha fazla yapamayacağım. "Dinle," diyorum, "sana sormam gereken bir şey var."

"Elbette canım." Gertie buruşuk elini benimkinin üzerine koydu. "Ne oldu? nedir?"

Derin bir nefes alıyorum. "Aşağı düştüğün günü hatırlıyor musun? Merdivenler işte mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Tabii ki hatırlıyorum. bir şeyi unutmak çok zor."

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. Yapmak istediğim son şey onun için kötü anıları canlandırmak. Ama bilmem gerekiyor. "Bana birinin seni ittiğini düşündüğünü söylemiştin."

"Öyle demek istemedim. Sadece, bilirsiniz işte, her zamanki itiş kakışlar." Hafifçe gülüyor. "Bana itişip *kakışmayan* bir genç gösterin!"

"Size bir fotoğraf göstersem," diyorum, "bu kişinin size tanıdık gelip gelmediğini söyleyebilir misiniz?"

Gertie'nin Monica'yla hiç tanışma fırsatı olmadı. Eğer fotoğrafı tanırsa, Monica'nın o gün merdiven boşluğunda olma ihtimali var demektir. Ve belki başka şeyler hakkında da hafızasını canlandırır.

Sanki onu iten Monica'ymış gibi.

Telefonumu çıkarıp Monica'nın elimdeki tek fotoğrafını getiriyorum, ilk kadın doğum randevumuzda bekleme odasında çekilmiş. Her şeyin anısına bir fotoğraf çekmek istemiştim. Geriye dönüp baktığımda çok aptalca görünüyor. Her şeyin bu kadar ters gideceğini kim bilebilirdi?

Sam, Shelley, annem... yani benim dışımda herkes.

Telefonu masanın üzerinden Gertie'ye doğru kaydırdım. O da okuma gözlüğünü çıkardı. Tanrım, Gertie'nin okuma gözlüklerini unutmuşum. Mor çerçeveli devasa bir okuma gözlüğü var.

çantasında saklıyor. Ne zaman bir şey okuması istense, o aptal okuma gözlüklerini çıkarması yaklaşık beş saat sürüyor. Gertie'nin eskiden ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlamaya başlıyorum.

Sonunda okuma gözlüğünü çıkarıp telefonumdaki görüntüye bakıyor. Gözlerini biraz kısıyor, sonra daha fazla ışık almak için telefonu havaya kaldırıyor. Sonra ters çeviriyor. Yaklaşık altmış saniye sonra onu sarsmaya hazırım.

"Eee?" Ben de diyorum ki.

"Biraz tanıdık geliyor," diye itiraf ediyor Gertie. "Yani onu daha önce gördüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet, sanırım öyle."

Kalbim hızlanıyor. "Seni merdivenlerden aşağı itenin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gertie sertçe yukarı bakar. Kocaman okuma gözlüklerini çıkarıyor ve kaşları birbirine dolanıyor. "Abby, iyi misin?"

"Hayır!" Ve artık kendimi tutamıyorum. Gerçekten hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bu toplantı için çok umutluydum ama bu çok aptalcaydı. Gertie bir yıl önce olan bir şeyi nasıl hatırlayabilirdi ki, bir faksın gitmesi için faks makinesinde "gönder" tuşuna basılması gerektiğini bile hatırlayamazken? "Ben iyi değilim. Biri iş yerinde kahveme uyuşturucu kattı ve ben kovuldum, kocam da benim uyuşturucu bağımlısı olduğumu düşünüyor ve..."

Gözleri büyüdü. Bir an aval aval bana baktı ama sonra beni kucaklamak için kendine çekti. "Her şey yoluna girecek Abby. Sana söz veriyorum."

"Hayır, değil! Nasıl iyi olabilir?"

"Güven bana," diyor o kadar inandırıcı ki neredeyse inanacağım. "Sen iyi bir insansın Abby. Herkes senin yanlış bir şey yapmadığını biliyor. Sonunda her şey yoluna girecek."

Gertie bana sarılırken, çantamdan gelen bir vızıltı sesi duyuyorum. Kucağından çekiliyorum ve çantamda telefonumu buluyorum. Ekrandaki ismi gördüğümde gözlerim açılıyor.

Denise Holt arıyor.

Bölüm 29

Denise Holt neden beni arasın ki? Hiç mantıklı değil. Kadın beni çoktan kovdu. Beni *tekrar* kovmak mı istiyor?

Hayır, muhtemelen aptalca bir şeydir. Son maaş çekimle ilgili bir sorun gibi. Yine de...

"Affedersiniz," diyorum yüzünde şaşkın bir ifade olan Gertie'ye. "Ben... Ben bu görüşmeyi dışarıda yapacağım."

Elimde telefonumla kafeden hızla çıkıyorum, dışarı çıkar çıkmaz aramayı cevaplamak için kaydırıyorum. Kalbim çoktan çarpmaya başlamıştı. "Alo?"

"Abigail?" Denise'in kısık sesinde hata yok. Buz mavisi gözlerinin şehrin öbür ucundan beni hançerlediğini hayal edebiliyorum. "Denise Holt."

"Evet," dedim. "Biliyorum."

"Doğru," diyor Denise. Sonra tereddüt eder ki bu hiç Denise'e yakışmaz. Denise asla tereddüt etmez. Hayatı boyunca aldığı hiçbir kararı ya da düşüncesini sorgulamamıştır. Ya da dünyanın geri kalanının inanmasını istediği gibi. "Dinle, Abigail... Ben... bir hata yapmış olabiliriz..."

Neredeyse telefonu düşürüyordum. Bir hata mı? Denise Holt bir *hata* mı yaptı? Ve bunu *kabul* mü ediyor?

Bu gerçek olamaz. Bir çeşit metamfetamin halüsinasyonu olmalı.
Rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemeliyim.

"Tek bildiğim asla uyuşturucu kullanmadığım, Denise," diyorum. "Hayatım üzerine yemin ederim." "Evet..." Diğer hatta iç geçiriyor. "Biraz daha fazla
Korkarım bundan daha karmaşık."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Nasıl yani?"

"Şey," diyor yavaşça, "sen gittikten sonra Monica'yı kendi kişisel asistanım olarak aldım ve... şey, bu sabah ben odada yokken onu masamı karıştırırken yakaladım. Gözlerime inanamadım."

"Ne dedi?"

"Kaset aradığını söyledi, eğer buna inanabilirsen!" Denise homurdanıyor. "Hiçbir şey söylemedim ama bu konuşma beni inanılmaz derecede rahatsız etti. O öğle yemeğindeyken masasını aradım."

Denise'in Abby'nin küçük odasını arama düşüncesine neredeyse gülecektim. Bunların hiçbiri komik değil. "Ne buldun?"

"Şey," dedi, "sizi ilgilendiren kısım reçete şişesiydi."

Kaşlarımı çattım. "Reçeteli şişe mi?"

"Adderall adında bir ilaç şişesi vardı. Araştırdım ve temelde bir çeşit amfetamin." Boğazını temizliyor. "Monica sana her sabah kahve getirmiyor muydu? Öğle yemeklerinizi de o getirmiyor muydu?"

"Evet," diye nefes alıyorum.

Şimdiye kadar, hepsi sadece spekülasyondu. Ama görünüşe göre haklıymışım. Uyuşturucu testi bir hata değildi. Monica kovulacağımdan emin olmak için bana ilaç verdi.

Denise, "Bütün bunlar bir İK kâbusu," diye homurdanıyor. "Onun hamileliği ve senin onunla olan küçük anlaşman göz önüne alındığında ne yapacağımızı bilmiyorum. Bizi dava edebilir."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Bir an sessiz kaldı. Bana ünlü Denise Holt derslerinden birini verip vermeyeceğini merak ederek nefesimi tutuyorum.

"Hayır, anlıyorum," diyor sonunda. "Sen... sen çok şey yaşıyordun. Ve ben... ben bunu daha iyi idare edebilirdim. İşvereniniz olarak." Duraksıyor. "Ve arkadaşın olarak."

Omuzlarım çöktü. Milyon yıl geçse de Denise'e arkadaşım demezdim. Ondan *nefret ederdim*. Ama doğurganlık mücadelelerimiz ilişkimize kama gibi saplanmadan önce arkadaştık. Arkadaştan öte değil. O benim akıl hocamdı. Tanıdığım herkes arasında en çok hayranlık duyduğum kişiydi.

"Dinle," diyor, "seninle bu konuyu yüz yüze konuşmak istiyorum. Bu durumla nasıl başa çıkacağımıza dair bir strateji belirlememiz gerekiyor ve senin yardımın... şey, minnettar olurum."

"Evet, tabii ki," diye nefes alıyorum.

"Bu akşam ofise gelebilir misin?"

"Elbette. Saat kaçta?"

" sekiz iyi olur, o saate kadar herkes gitmiş olur." Sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum. "Bu tembeller her zaman yedide giderler."

Denise'in ofisinde, biz çalışırken masasının üzerine Çin yemeği ziyafeti çektiği tüm geç akşamları hatırlıyorum. "Bu kesin."

"Yani bu gece görüşecek

miyiz?" "Orada olacağım."

Denise söylemeden önce bir an daha tereddüt eder: "Merak etme, Abigail. Bunu düzelteceğiz."

Denise ile telefon görüşmem biter bitmez Gertie'ye bahaneler uydurdum ve kafeden çıktım. Zihnim dönüyordu.

Elbette, belki de Monica kahveme amfetamin kattığı için zihnim dönüyordu.

Eve gittiğimde Sam'e bir mesaj attım: *Eve döndüğünde konuşmamız gerek.*

O da cevap yazdı: *Tamam.*

Denise'in bana anlattığı her şeyi ona aktarmak istiyordum ama telefonda değil. Yüzüne karşı söylemek istedim. Ancak saat yedi buçukta Sam hâlâ eve gelmemişti. Nerede olduğunu bilmiyordum. Nerede olduğunu düşünmek istemiyordum. Denise'le konuştuktan sonra onunla ilgileneceğimi düşündüm.

Bana inanmasına ihtiyacım var. Her şeyden çok.

Ofis binasına vardığımda saat neredeyse sekizdi ve çoğu insan o gün için evlerine gitmişti. Binanın dışında dolanırken bir an için aklıma güvenlik tarafından dışarı çıkarıldığım için beni içeri almamaları için bir not bırakılmış olabileceği geliyor. Üstelik iş için giyinmiş de değilim. Güzel bir gömlek ve pantolon giyiyorum ama tipik bir Abby Adler güç kıyafeti değil.

Oh iyi. İşte bir şey yok.

Kendimden emin adımlarla binaya girdim. Dediğim gibi, özgüven çok işe yarıyor. Patrick'i Stewart'ta geçirdiğim gecelerden hemen tanıyorum. Çoğu gecenin güvenlik görevlisi o. Güler yüzlü, iri yarı bir adam. Bana meydan okumasını bekliyorum ama onun yerine bana kocaman bir gülümseme atıyor.

"Merhaba, Abby!" Bana el sallıyor. "Yine geç saatlere kadar ,

değil mi?" "Evet, çalışıyorum," diyorum.

Bana göz kırpıyor. "*Çok* geç kalma."

Eskiden Patrick'in bana aşık olduğunu düşünürdüm, işimi ve hayatımı çalmaya çalışan o kadın yüzünden özgüvenim yerle bir olmadan önce.

Koca. Belki geri alabilirim. Denise uzun zamandır ilk kez tekrar benim tarafımda. Bu durumdan kariyerim ve evliliğim bozulmadan çıkabileceğime dair umudum var.

Stewart Advertising için kata çıktığımda ortalık çok sessizdi. Herkes o gün için evine gitmişti, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kendisinin de belirttiği gibi, Denise ve ben düzenli olarak geç saatlere kadar çalışan tek iki kişiydik. Köşedeki ofisine doğru bildik yolculuğumu yaparken topuklarım yere vuruyor.

Denise'in ofisinin kapısında parlak altın harflerle "DENISE HOLT" yazıyor. Ben genelde kapımı kısmen aralık tutarım ama Denise kapısını hep sıkı sıkı kapalı tutar. Ben de kapıyı çaldım.

Cevap yok.

Gitmezdi, değil mi? Hayır, asla. Denise hakkında söyleyebileceğin bir şey varsa, o da vicdanlı olduğudur. Birine toplantıya gelmesini söyleyip sonra da kaçmazdı. Bu ona hiç yakışmazdı.

Bir hevesle kapı kolunu açmayı denedim. Muhtemelen tuvalete gitmiştir. İçeride beklemek için kapıyı ittim.

Denise'in banyoda olmaması dışında. Masasında oturuyor, başı kollarının arasında. Uyukluyor ya da ağlıyor gibi.

"Denise?" Dedim.

Cevap vermiyor.

Burada ne haltlar dönüyor? Denise'in masasında uyuklamasına imkan yok. Pencerenin önünden bir domuzun uçarak geçmesini beklerdim. Ama neden kafasını kaldırmıyor? Neden karşısında durduğumu fark etmiyor?

"Denise?" Tekrar söyledim.

Cevap yok.

Masaya yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum ama irkilmiyor bile. Bu kez onu sarsıyorum, ama oturmak yerine yere düşüyor.

İşte o zaman bütün kanı gördüm.

———

Denise'in ofisinin sarı bantla çevrilmiş, polisler de ofise doluşmuş durumda. Birinin masa sandalyesinde oturuyor, kendime sarılıyor ve titrememi durduramıyorum.

Denise öldü. Ona ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama yardım etmek için onu yere yatırdığımda cansız mavi gözlerinin hiçliğe baktığını gördüm. Doktor değilim ama o anda ambulans için çok geç olduğunu anladım.

Kulağa korkunç gelebilir ama bir an için kaçmayı düşündüm. Denise'le aramızdaki onca husumetten sonra, yakalanmak isteyeceğim son yer onun cinayet mahalliydi. Ama Patrick içeri girdiğimi görmüştü; hiçbir şey kaçmaktan daha suçlu gösteremezdi. Ayrıca, onun kanının üzerime bulaşması gibi küçük bir sorun da vardı.

Ama hepsinden öte, onu bu şekilde bırakamazdım. Denise bir zamanlar benim idolümdü. Bana yardım etmeye çalışıyordu. Cesedinin bütün gece orada, ofisinin zemininde çürümesine izin veremezdim. Bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Bayan Adler?"

Bana adını söyleyen ama hemen unuttuğum bir kadın dedektifin sesi. Önümde duruyor ve içinde parlak, metal bir nesne olan plastik bir torba tutuyor.

"Evet?" İdare ediyorum.

"Bu nesne sana tanıdık geliyor mu?"

"Pek değil," diye mırıldanıyorum.

"Daha yakından bakabilir misiniz?"

Gözlerimi kısarak çantanın içindeki kana bulanmış nesneye bakıyorum. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bu bir mektup açacağı.

"ABBY" ismi kazılı. "O benim!" Nefes

nefese kaldım.

Bu durum gittikçe . Tek sorunumun sözde meth bağımlılığı olduğu zamanları özlemeye başladım.

Kadın memur diğerleriyle konuşmak için geri dönüyor. Konuşurken sürekli bana bakmalarından hoşlanmıyorum. Şimdi de beni işaret ediyorlar. Harika.

Aman Tanrım, ya beni tutuklarlarsa?

Kadın memur tekrar yanıma geldi. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bu çok kötü. "Bayan Adler, bazı sorulara cevap vermek için karakola gelmenizi istiyoruz."

"Tutuklu muyum?" Mırıldanıyorum.

Uzun bir duraklama. "Hayır, sadece size bazı sorular sormak istiyoruz."

"Ben..." Sertçe yutkunuyorum. "Avukat tutmalı mıyım?"

"İsterseniz yapabilirsiniz," diyor. "Ama biz sadece size bazı sorular soracağız. Bayan Holt'u kimin öldürdüğünü mümkün olduğunca çabuk bulmak istiyoruz, bu yüzden işbirliğiniz için minnettar oluruz."

"Tamam," diyorum sıkıntıyla. "Ben giderim."

"Sizi istasyondan alması için aramamızı istediğiniz biri var mı?" diye soruyor.

"Kocam," dedim.

Sam'in numarasını söylerken, tüm bunlara ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. Sadece uyuşturucu olduğunda yeterince kötüydü. Şimdi işin içine olası bir cinayet suçlaması da girdi.

Tuzağa düşürüldüğüm çok açık. Aklımda herhangi bir şüphe varsa bile, o mektup açacağı korkularımı doğruladı. Birisi beni cinayet suçlamasıyla tuzağa düşürmek istiyordu. Denise'in çok şey bildiğinden endişelenen biri.

Ve korkarım ki birilerinin dileği gerçekleşecek.

Bölüm 30

Karakolda kadın memur kendini yine Dedektif Sweeney olarak tanıttı. Beni bir sorgu odasına yerleştiriyor, adı dışında, göründüğü kadar korkutucu değil. Gök mavisine boyanmış küçük bir oda, ortasında metal bir masa ve iki yanında birer plastik sandalye var. Burada uzun süre kalmayı tercih etmezdim ama beni korkutmuyor.

Sandalyelerden birine oturuyorum ve Dedektif Sweeney karşıma oturuyor. Hoş bir yüzü ve sevimli bir gülümsemesi var, ki amacının da bu olduğundan şüpheleniyorum. Kendimi suçlayacak bir şey söylememi umuyorlar. Ama söylemeyeceğim.

Çünkü Denise'i ben öldürmedim.

"Bayan Adler," diye başlar Sweeney. Kadın tereddüt eder. "Size Abby diyebilir miyim?" "Evet."

"Harika. Abby." Yine o büyüleyici gülümsemesini takındı. "Benim için birkaç şeyi açıklığa kavuşturabileceğini umuyordum."

"Uh, tamam."

Ellerini önünde kavuşturuyor. "Dün Bayan Holt tarafından kovuldunuz, değil mi?"

Başımı salladım.

"İşten çıkarılma nedeniniz neydi?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum ama bu aptalca olur. Gerçek sebebi bulmak çok kolay olurdu. "Uyuşturucu testi yaptırdım ve meth pozitif çıktı. Ama yanlış pozitif çıktı, ben uyuşturucu kullanmıyorum."

"Anlıyorum." Sweeney başını sallıyor ama ifadesinde bir değişiklik oluyor. "Peki kovulduğunuzu düşünürsek, neden binadaydınız?"

"Denise uğramamı istedi." "Ne amaçla?"

"Birinin uyuşturucu testlerimle oynadığını düşündüğünü ve bunu konuşmak istediğini söyledi."

Sweeney kaşını kaldırdı. "Seni aradı ve bunu mu söyledi?"

"Evet."

"Testi kimin kurcaladığını düşündüğünü söyledi mi?"

Başımı sallamadan önce bir an tereddüt ediyorum. "Monica Johnson. Eski kişisel asistanım."

"Anlıyorum. Peki neden Bayan Johnson'ın uyuşturucu testlerini kurcaladığını düşünüyordu?"

"Monica'nın, yani Bayan Johnson'ın masasında bir şişe Adderall buldu. Bu bir amfetamin. Bayan Johnson'ın bununla kahveme ilaç kattığına inanıyordu."

"Bayan Holt neden Bayan Johnson'ın masasını arıyordu?"

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bana Monica'yı masasının etrafında dolanırken gördüğünü söyledi ve... sanırım bir şeyler çalmadığından emin olmak istedi."

Sweeney düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Adderall'ın DEHB için reçete edilen bir ilaç olduğunu biliyorsunuz. Neden Bayan Johnson'ın sizi zehirlediği sonucuna vardı? Reçeteli bir ilaç olamaz mıydı?"

"Ben... Ben emin değilim..."

"Ve Adderall'in idrarda metamfetamin pozitif çıkma ihtimalinin çok düşük olduğunun farkında mısınız?" diye devam ediyor.

Ben değildim.

Sweeney cevabımı beklemiyor. Hızla tamamen yeni bir sorgulama hattına atlıyor, bu da beni diğer hattın benim için pek iyi gitmediği konusunda endişelendiriyor. "Bayan Holt'un sizi telefonunuzdan aradığını söylüyorsunuz..."

"Beni aradı. Geçmişimde arama kaydı var."

"Görebilir miyim?"

Başımı salladım ve çantamdan telefonumu çıkardım. En azından Denise'in aradığına dair kanıtım var. Arama kaydımı açıp Dedektif Sweeney'e veriyorum, o da düşünceli bir şekilde inceliyor.

"Bu aramaya tanık olan başka biri var mı?" diye soruyor bana.

"Hayır." Ekranda Denise'in adını gördüğüm anda kafeden nasıl koşarak çıktığımı düşünüyorum. "Ama o beni aradı. Ekranda görebilirsin."

"Doğru." Sweeney başını sallar. "soru, ne dedi?" "Sana ne

dediğini söyledim."

"Evet," diye kabul etti. "Yaptın."

Bu da ne demek şimdi?

"Peki Bayan Holt, Bayan Johnson hakkındaki şüphelerini sizden başka kimseye anlattı mı?"

"Şey, hayır," diye itiraf ediyorum. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Sizce de bu garip değil mi? Çalışanlarınızdan birinin diğerini zehirlediğine inansaydınız, İK ile konuşmaz mıydınız?"

Birden avuçlarım terlemeye başladı. "Şey, bunun bir sorun olabileceğini düşündü çünkü, bilirsin... Monica hamile."

Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyorum ama dedektife Monica'nın taşıyıcı annemiz olduğunu söyleyemem. Bu ifşanın beni nasıl hayal bile edemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Olduğu zaman hallederim.

"Şimdi Abby," diyor Sweeney, "o mektup açacağını en son ne zaman gördün?"

"Birkaç hafta önce mi?" Kaşlarımın birbirine dolandığını hissediyorum. "Kaybettiğimi sanmıştım."

"Kayıp mı ettin?" Başını bana doğru eğdi. "Ofisinden çıkarmış olabilir misin?"

"Hayır. Ama... her zaman sakladığım çekmecede değildi. Belki biri ödünç almıştır."

Ya da cinayeti üzerime yıkmak istedikleri için çaldılar.

"Dünkü işten çıkarılmanızdan önce" diyor, "Bayan Holt ile ilişkinizi nasıl sınıflandırırdınız?"

"İyiydi."

"Onunla iyi anlaştınız mı?"

"Aşağı yukarı." Yutkunmakta zorlanıyorum ve boğulacakmış gibi hissediyorum. "Herkesin farklılıkları vardır, değil mi?"

Bana gülümsüyor. "Bu doğru."

"Sürtük" e-postasıyla ilgili hikayeyi duyması ne kadar sürer? "Bayan Holt'un bu kadar geç saatlere kadar işte kalması normal mi?" diye soruyor.

"Uh, evet. Genellikle."

"Ofis o saatlerde genellikle boş olur mu?"

"Çoğunlukla. Bu yüzden sekizde buluşmak istedi."

"Bayan Holt'a sizinle buluşup buluşamayacağını sordunuz mu?" Kaşlarımı çattım. "Hayır, size söyledim. O *bana* sordu."

"Yani onunla konuşmak için bir e-posta göndermediniz mi?" "Hayır..."

Dedektif Sweeney ceketinin iç cebine uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkarırken kalbim küt küt atıyor. Dikkatlice açıp içindekileri inceliyor. "Yani Bayan Holt'a 'Senin hakkında seni mahvedebilecek bilgilerim var' diye bir e-posta göndermedin. Eğer bunun ortaya çıkmasını istemiyorsanız, bu akşam sekizde benimle buluşmanızı öneririm."

Ona bakıyorum. "Hayır. Kesinlikle yapmadım."

Daha dikkatli bakabilmem için çıktıyı masanın diğer tarafına itiyor. En üstteki e-posta adresinin bana ait olduğunu ve Denise'e gönderildiğini görüyorum. Ve sonra Sweeney'nin az önce bana okuduğu kelimeleri. Tehdit edici kelimeler. Hiç yazmadığım kelimeler.

Delirmediğim sürece.

"O e-postayı ben yazmadım," diyorum elimden geldiğince inanarak.

"Arayabilmemiz için bize iş e-posta hesabınıza erişim izni verir misiniz?"

"Evet, tabii ki."

Ama e-postalarımı kontrol ettiklerinde ne bulacaklarına dair içimde kötü bir his var. Çünkü şimdi anlıyorum ki e-posta hesabıma erişimi olan tek kişi ben değilim. Eski asistanımın da e-postalarıma erişimi vardı. Monica.

Tam Sweeney'e bu ayrıntıyı anlatacaktım ki, sanki bana gizli bir şey söylemek gibi öne doğru eğildi. Bana o büyüleyici gülümsemesini gösterdi. "Dinle Abby," dedi. "Dün işini kaybetmenin senin için çok zor olduğunu biliyorum. Bu herkes için yıkıcı bir şey. Ve böyle bir şey olduğunda insanlar çaresiz şeyler yapabilirler."

Donup kaldım. Ne diyor bu kız?

"Anlıyorum," diye devam ediyor Sweeney. "Bu ekonomide uyuşturucu suçlamaları olmadan bile başka bir iş bulmak yeterince zor. Ve onların hatası olmasa bile, baltayı sallayan kişiyi suçlama eğiliminde oluyorsunuz."

"Ben... Ben Denise'i suçlamadım..."

"Öyle değil mi?" Bir kaşını kaldırıyor. "Sana karşı dürüst olacağım Abby. Şu anda kanıtlar çok güçlü. Bunun için hapse , bunu garanti ederim. Ama şimdi itiraf edersen, belki bir anlaşma ."

Ona bakıyorum. "Onu ben öldürmedim."

Bana acıyan bir bakış attı. "Bunu uzun zamandır yapıyorum Abby. Sana ne olacağını söylüyorum. Gerçekten kötü bir hata yapmış iyi bir insana benziyorsun ve ben sana yardım etmek istiyorum."

"Onu ben öldürmedim," diyorum tekrar.

"Artık ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz." Gözleri benimkilerle birleşiyor. "Eğer şimdi itiraf edersen, sana bir anlaşma teklif edebilirim. Ama odadan çıktığın anda anlaşma ortadan kalkar. Ve seni tutukladığımızda, birinci derece cinayetten tutuklayacağız. Bu da ömür boyu hapis demek."

Midem bulanıyor. Gerçekten önümdeki bu güzel, temiz masaya kusacakmışım gibi hissediyorum. Benim katil olduğumu düşünüyor. Bütün polisler bunu benim yaptığımı düşünüyor. Ve dünyadaki diğer herkes de öyle düşünecek.

"Bir avukatla konuşmak istiyorum," dedim.

———

Karakoldan çıktığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Beni tutuklamadılar, bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Eğer durum buysa, ellerinde yeterli kanıt yok demektir. Belki de bu yüzden itiraf etmem için bu kadar zorluyorlardı. Sweeney'den sonra başka bir memur benimle konuşmak için geldi, ondan sonra da üçüncü bir memur. Ama ben çenemi kapalı tuttum. Avukatım olmadan tek kelime bile etmeyecektim.

Bir memur beni karakoldaki bekleme odasına götürüyor, burada iki uzun sıra plastik rahatsız görünümlü sandalyeler var. Gündüzleri sandalyelerin çoğunlukla dolu olacağını tahmin ediyorum, ama şu anda, sarhoş gibi görünen bir adam da dahil olmak üzere orada sadece birkaç kişi var. İkinci sıranın ortasında tanıdık bir figür görüyorum, öne doğru eğilmiş, başı ellerinin arasında.

Sam.

"Bay Adler?" diye memur. " burada."

Başını ellerinin arasından kaldırıyor. Gözlerinin altında benim bu sabahki gibi mor halkalar var. Beni gördüğünde gülümsemiyor. Bana bakmıyor bile, gerçekten. Ceketini karıştırarak ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Sokağın aşağısına park ettim," diyor boğuk bir sesle.

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

Onu sözsüz bir şekilde Highlander'ına kadar takip ediyorum. Ona tam olarak ne söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yok, ama tepkisine bakılırsa, pek çok ayrıntıyı duyduğu açık.

Acaba onu sorguladılar mı? Eğer sorguladılarsa, onlara ne anlattı merak ediyorum.

Karımın uyuşturucu sorunu var. Ona yardım etmeye çalıştım ama bir sorunu olduğunu kabul etmeyi reddediyor. Patronundan nefret ediyordu ve muhtemelen onu öldürdü.

Arabaya doğru yürürken birbirimize tek kelime bile etmiyoruz. İçeri girdiğimizde Sam'in motoru çalıştırmasını bekliyorum ama onun yerine başını koltuk başlığına yaslıyor, gözleri cam gibi.

"Sam," dedim.

Elleriyle yüzünü ovuşturuyor. "Ne?"

Ne söylemek istediğimi bilmiyorum. Ona Denise'i benim öldürdüğümü düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum ama bu sorunun cevabından korkuyorum. Onun yerine, "Polis seni sorguladı mı?" diye soruyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor. "Bana sadece ne olduğunu anlattılar. Beni sorgulamak istediler ama onlara hayır dedim. Avukatım olmadan kimseyle konuşmam ve keşke sen de konuşmasaydın."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Oraya girene kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim." "Yarın sana bir avukat buluruz," diyor.

Bir umut kırıntısı hissediyorum. Bana bir avukat bulacağını söylüyor. Demek ki hâlâ bu işin içinde. Eşyalarımı toplayıp pencereden atmıyor.

"Onu ben öldürmedim," diyorum. "Sana yemin ederim." Hiçbir şey söylemiyor.

"Ben *yapmadım*. Gerçekten yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bana birkaç ay önce sorsaydın, hayır derdim. Kesinlikle hayır. Hayatta olmaz. Ama şimdi..."

"Sam!" Gözlerim yaşardı. "Benim bir katil olduğumu mu söylüyorsun? Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Bir an sessiz kalır. Yüzünü tekrar ovalıyor. "Hayır. Sanırım değil."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Bana inanıyor. "Sanırım bana komplo kuruldu, Sam. Görünüşe göre, birisi bir e-posta göndermiş-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "Ama şunu bilmelisin ki-"

"Şu anda bunu duymak istemiyorum." Adem elması sallanıyor. "Sadece eve gitmek istiyorum, tamam mı? Bunu yarın konuşuruz."

Sessizlik arabayı dolduruyor. Tek kelime daha etmedim. Sam bana inandığını iddia etse de ben o kadar emin değilim. En azından aklında bir şüphe var.

Sam'in her zaman ne olursa olsun yanımda olacak bir adam olduğunu hissederdim. Her nasılsa, sekiz ay gibi kısa bir sürede bunu kaybettik.

Bölüm 31

"Bu suçlamalar kesinlikle çok saçma. İhtiyacınız şey iyi bir avukat."

Annem, kocamın tam aksine, masum olduğuma kesinlikle inanıyor. O kadar ki, beni tutuklarlarsa, polisin elinde haksız tutuklama davası olacağını düşünüyor. Annem davalara çok meraklıdır. Geçen yıl Saks Fifth Avenue'dan beğenmediği bir pantolon takımı almış ve dava açıp açamayacağını öğrenmek için avukatını aramış. (Cevap hayırdı. Ama iade edebildi. Bunu ilk etapta neden yapmadığı belli değil).

Annemin bana öğle yemeği ısmarladığı, apartmanımın bir blok ötesindeki bistroda oturuyoruz. Öğle yemeği yoğunluğundan dolayı mekan tıklım tıklım, ama annem ev sahibesine bir miktar hesap uzattı ve bir masa bulduk. Restorandaki sohbetin cılızlığından memnunum, çünkü kimsenin ne konuştuğumuzu duymasını istemiyorum.

"Sam bana zaten bir avukat tuttu," diyorum.

"Öyle mi?" diye homurdanıyor. Onun gözünde Sam hâlâ o eski Honda'sıyla posta kutusuna çarpıp deviren yirmi altı yaşındaki çocuk. Bunu yaptığında Sam'in yüzündeki kederli ifadeyi asla unutmayacağım - sanki o tek hareketin kızın ondan sonsuza dek nefret etmesine neden olduğunu biliyordu.

"Avukat gerçekten çok iyi," diyorum. Ve ekliyorum, çünkü bunun onun saygısını kazanacağını biliyorum: "Bize çok pahalıya patlıyor."

Su bardağının kenarından bana bakarak, "*Sana pahalıya* patlıyor demek istiyorsun," diye düzeltiyor beni.

"Sam ve ben paramızı bu şekilde düşünmüyoruz."

Gülüyor. "Bu ona yakışıyor, değil mi?"

"Kes . Sam'in parayı önemsemediğini *biliyorsun*."

"Abby, *herkes* parayı önemser."

Dişlerimi sıkıyorum ve kucağımdaki peçeteyi parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Bu bistroda öfke nöbeti geçirecek değilim ama cazip geliyor.

"Ee," diyor annem, "Sam'in senin için tuttuğu şu 'harika' avukattan bahsetsene."

Sorusundaki tırnak işaretlerini duymamış gibi davranıyorum. "Otuz yıldır ceza avukatlığı yapıyor. İnanılmaz bir dava sicili var. Sam onun en iyisi olduğunu söylüyor."

Annem dinlemiyor ama. Odanın öbür ucundaki bir şey dikkatini dağıtıyor. Bakışlarını takip ediyorum, ince çizgili takım elbisesi ve kırmızı kravatı olan çekici bir adam iki kişilik bir masada tek başına oturmuş, gözlerini akıllı telefonuna dikmiş.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor annem.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Adam ince çizgili ceketinin yakasını düzeltiyor. Brioni, sanırım. Pahalı. Gözlerini kaldırıp beni bakarken yakalıyor ve yanaklarım ısınıyor. Başımı çeviremeden bana göz kırpıyor.

"Sana göz kırptı!" diye zafer çığlıkları atıyor annem.

"Ne olmuş yani?"

"Yani gidip onunla konuşmalısın."

Ona bakakaldım. "Bunu yapmayacağım!"

"Neden yapmayacaksın?"

"*Başka bir adamla evli* olduğum için mi?"

"Evet, bir yedeğinizin olması iyi bir şey, değil ?"

Keşke Sam'le evlendiğimizden beri annemin ilk kez böyle bir şey söylediğini söyleyebilseydim. Anlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bundan bıktım.

"Sam'den neden bu kadar nefret ediyorsun?" Ağzımdan kaçırdım.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırır, şaşırmıştır. "Sam'den nefret etmiyorum." "O zaman neden başka bir adamla çıkmamı öneriyorsun?"

Annem bu soruyu düşünüyor. Su bardağından bir yudum daha alıyor, hâlâ düşünüyor. Sonunda şöyle dedi: "Her zaman daha iyisini yapabileceğini düşünmüşümdür. Varlıklısın, güzelsin ve harika bir kariyerin var. İstediğin her erkeğe sahip olabilirdin."

"Ama ben onu istedim. Ve o harika bir koca oldu."

"Öyle mi oldu?"

"Kesinlikle öyle." Yumruğumu masaya vurma isteğimi bastırıyorum. "Ve bana harika bir avukat tuttu. Bu korkunç hatayı düzeltmeme yardım edecek."

"Peki," dedi annem. "Umarım haklısındır."

Bölüm 32

"On beş yıl bir hediye olurdu, Abby."

Avukatım Robert Frisch'in sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Ofisinin duvarları üzerime geliyor gibi hissediyorum. Obama'nın fotoğraftaki gülümsemesi benimle alay ediyor. Böyle bir şey olamaz. On beş yıl. Hayır. İmkânı yok.

"Ben ," diyorum milyonuncu kezmiş gibi gelen bir sesle.

Frisch iç çekiyor. Bana inanmadığı çok açık. Şehirdeki en iyi ceza avukatlarından biri olduğunu biliyorum ama şu anda onu en azından hikâyeme inanan yeni yetme bir avukata değişirdim. Ama kimse bana inanmıyor. Sam inanmıyor. Frisch inanmıyor. En iyi arkadaşım Shelley bile telefonlarıma cevap vermiyor.

Ve Monica... gerçeği bilen tek kişi o.

Denise'i öldürdü ve cinayeti benim üzerime yıkmayı planladı, tabutuma son çiviyi çakacaktı. İdrarıma yerleştirdiği uyuşturucu yüzünden beni kovdurduğu yetmedi. Kocamın sabah akşam onunla mesajlaşması yetmedi. Bunların hiçbiri onun için yeterli değildi. Beni ardında istiyor, benim olanı geri alma şansımın olmadığı bir yerde.

"Bence savunmayı kabul etmelisin," diyor Sam. "Bu senin en iyi şansın."

"Yapmadığım bir şey için hayatımın geri kalanını hapiste geçirmeyeceğim!" "Hayatının geri kalanı değil."

Benimle dalga mı geçiyor? "On beş yıl oldu!"

Şu an otuz yedi yaşındayım. On beş yıl sonra elli iki olacağım. O noktada anne olma şansım sonsuza dek ortadan kalkacak. Kariyerim bitecek. Ve evliliğim.

Sam Frisch'in masasına bakıyor, bana bakmayı reddediyor. Eğer hapse girersem, aramızdaki her şey biter. Bazı insanlar parmaklıklar ardında evliliklerini yürütür ama biz yürütemeyeceğiz - o benim bir tür canavar olduğumu düşünüyor. Eğer bu pazarlığı kabul edersem, Monica'nın yanına taşınacak. Belki hemen değil ama eninde sonunda. İkisi oğullarını birlikte büyütecekler. İkisi için de sonsuza dek mutlu son.

Belki de sonsuza dek mutlu olmalarına izin vermeliyim. Sam tüm kısırlık sürecinde benimle birlikte oldu, her şeyin benim hatam olduğunu bilse bile. O iyi biri.

Adam. Mutlu olmayı hak ediyor.

Ama Monica ile değil.

Bana yaptığı her şeyi unutmak, her ne kadar bunu yapmak çok zor olsa da. Eğer Sam'i biraz olsun önemsiyorsam, Monica'ya bulaşmasına izin veremem. O bir psikopat. O bir *katil*. Tostunu yaktığı an, muhtemelen onu göğsünden bıçaklayacaktır.

"Bir düşün Abby," diyor Frisch bana. "Bu seçenek sonsuza kadar geçerli olmayacak. Polisin elinde sana karşı gerçekten sağlam bir dava var."

Sam'in arabasında oturup dairemize dönerken başım dönüyor. Şimdi işe gitmesi gerekiyor, ama artık her gün evde olduğum için o gün evdeyim. "Bence savunmayı sen almalısın" demeden önce yolun yarısına gelmemizi bekliyor.

"Evet, ne düşündüğünü biliyorum."

"Frisch neden biliyor."

Pencereden dışarı, vızır vızır geçen vitrinlere bakıyorum. Hapse girersem bunu özleyeceğim. Eğer böyle bir şey olursa, etrafımda göreceğim tek şey parmaklıklar, hapishane avlusu, gardiyanlar ve...

Harika, şimdi de ağlıyorum.

"Abby." Sesi yumuşar. "Ağlama." Hayır.

Hâlâ ağlıyorum. Durabileceğimi sanmıyorum.

Bu komik çünkü ben ağlayan biri değilim. Hiç ağlamam. Belki yılda bir kez, tüm hayal kırıklığımı sistemimden atmak için büyük bir epik ağlama yaşarım, sonra önümüzdeki üç yüz altmış dört gün boyunca iyiyim. Hıçkıra hıçkıra ağlarken hissettiğim kontrol kaybından nefret ediyorum. Ama son zamanlarda kendimi sızdıran bir musluk gibi hissediyorum. Artık tek yaptığım ağlamak.

Sam muhtemelen meth yüzünden olduğunu düşünüyor. Belki de öyledir.

"Dinle," diyor nazikçe, "eğer mahkemeye çıkmak istiyorsan, o zaman... hadi . Tamam mı?"

Elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "Eğer hapse girersem, Monica'nın yanına taşınırsın."

"Hayır,

yapmazdım."

"Yapardın."

"Kes şunu. Yapmazdım."

Yine de ona inanmıyorum. Gözlerinde benimle işinin bittiğini görebiliyorum. Tüm nezaketi gitmiş. Onu kim suçlayabilir ki? Korkunç bir şey yaptığımı düşünüyor.

Gömleğimin koluyla gözlerimi tekrar siliyorum. Tekrar pencereden dışarı bakıyorum, önümüzdeki birkaç gün içinde muhtemelen olacakları düşünmemeye çalışıyorum. Hapishane. Aklım almıyor.

Acaba beni kelepçeleyecekler mi? Bunu hep yaparlar mı? Sessizce gitmeyi kabul edersem, kelepçeleri takmak zorunda kalırlar mı? Gerçekten kelepçelenmek istemiyorum. Çok... ortaçağ gibi görünüyor. Belki de karakola gidip teslim olmalıyım. Aslında.

Bekle.

Vay

anasını.

"Sam!" Ağlıyorum. "Arabayı

durdur!" "Ne?" diyor. "Neden?"

Neyse ki kırmızı ışıkta çoktan yavaşlayarak durmuştu. Tamamen durduğu anda kapının kilidini açıp arabadan atlıyorum. Ona bir açıklama bile yapmadım. Bu noktada, eminim bunu benim uyuşturucudan kaynaklanan dengesiz davranışlarıma bağlıyor. Her neyse. Bu, Sam'in benim hakkımda biraz daha az düşünme ihtimalinden daha önemli. Ne de olsa sıfırdan aşağı düşemezsin.

Ya da belki yapabilirsin. Negatif sayılar falan. Sam bunu bilirdi.

Arabadan iner inmez Broadway'de koşabildiğim kadar hızlı koşmaya başlıyorum. Topuklu ayakkabı giydiğim için kolay değil ama bu kızı gözden kaybedersem kendimi asla affetmem. Adımı temize çıkarmak için tek şansım bu.

"Chelsea!" Kulak misafiri olduğumda haykırıyorum.

Kız dönmüyor. Elinde Hot Topic çantasıyla caddede ilerlerken sarı saçları rüzgârda savruluyor. Onu kovalarken nefes nefese kalıyorum. Ayrıca topuğum kaldırımdaki bir çatlağa sıkışıyor ve neredeyse uçuyordum ama mucizevi bir şekilde kendimi düzeltmeyi başarıyorum. Bir saniye daha sürüyor ama sonunda kolunu yakalayacak kadar yaklaşıyorum.

"Chelsea," diye nefes nefese kaldım.

Dönüyor, mavi gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırıyor. Bu aynı kız, tamam. Bana Monica Johnson'ın ne kadar harika, özverili bir insan olduğunu anlatan kız. Ve sonra telefon hattı açıklanamaz bir şekilde kesildi.

"Affedersiniz?" diyor.

"I..." Hala nefesimi tutmaya çalışıyorum. Vay canına, gerçekten formdan düşmüşüm. Neyse ki hapishanede buff almak için on beş yılım olacak. Öyle değil mi?

İnsanlar hapishanede en çok ne yapar? Spor yapmak ve kafatası dövmesi yaptırmak mı? "Ben Abby Adler. Bir süre önce Monica Johnson hakkında konuşmuştuk."

Birkaç kez daha göz kırpıyor. "Kim?"

Ne?

"Monica Johnson," diyorum tekrar. "*Oda arkadaşın*."

Kafasını bana sallıyor, kaşları gerçekten anlamaya gibi çatık. Ve şimdi sanırım gerçekten kaybediyorum. Bütün konuşmayı hayal mi ettim? Tüm bunlar metamfetaminle beslenen bir fantezi miydi?

Ama sonra gözleri parlıyor. "Oh! Sen şu bebeği isteyen kadınsın!"

Ben deli değilim. Tanrıya

şükür. "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Artık Monica'yla yaşamadığını varsayıyorum."

"Uh..." Hot Topic çantasını tutmayan eliyle kalkık burnunu kaşıyor. "Gerçek şu ki..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Eğri büğrü gülümsüyor. "Monica ve ben hiçbir zaman oda arkadaşı olmadık. Sadece öyle olduğumuzu söylememi istedi."

Ne?

"Yani..." Gözlerimi ona dikiyorum. "Monica'yı nereden tanıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Üniversitede arkadaş sayılırdık. Pek sayılmaz ama. Çoğunlukla oda arkadaşıyla yakındım."

"Peki neden bana *gerçek* oda arkadaşının numarasını vermedi, böylece onunla konuşabilirdim?"

O kadar yüksek sesle gülüyor ki, sokaktaki birkaç kişi dönüp bize bakıyor. "Oh, *bunu* yapmanızı istemezdi."

Midem bulanıyor. Sam'in Monica'yı inceleme planının tek amacı buydu, onun kaçık olup olmadığını öğrenmek. Ama sonra hepimize uydurma arkadaşlar ve aileler verdi. Bir daha annesini aramayı hiç denemedim ama şimdi telefondaki kadının gerçekten annesi olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de Monica bu yüzden Red Sox taraftarı olduğunu söylemiştir. Çünkü Indiana'lı olduğu hikayesi tamamen saçmalıktı.

"Yani Monica'nın oda arkadaşı ondan hoşlanmadı mı?"

Chelsea homurdanıyor. "Bu yetersiz bir

ifade." "Ama sen de ondan hoşlanmadın.

Yaptın mı?" "Hayır, ama..."

"Ama ne?"

Başını öne eğiyor. "Monica onun oda arkadaşı olduğumu ve harika olduğunu söylemem için bana iki yüz dolar ödedi."

Aman Tanrım. Bu Monica'nın hamile kaldıktan sonra Sam'e aşık olması meselesi değil. Başından beri beni kandırmayı planlıyordu.

Gertie'yi merdivenlerden aşağı iten Monica mıydı? Hayatıma girebilmek için asistanımı yolumdan çekmeye mi çalışıyordu?

Ne oluyor be? Bunu neden yapsın ki? Neden *ben*?

Chelsea -ya da gerçek adı her neyse- yüzümdeki ifadeyi gördü ve irkildi. "Hey, bunun için özür dilerim. O gün söylediğim hiçbir şeyin öyle ya da böyle bir fark yaratacağını düşünmemiştim. Ayrıca açlıktan ölmek üzere olan bir oyuncuyum ve paraya *gerçekten* ihtiyacım vardı."

"Bu senin hatan değil," diyorum, aslında bu kıza yaptığı şey yüzünden oldukça kızgın olmama rağmen. İki yüz dolar için tüm hayatım mahvoldu. En azından beş yüz dolar için direnemez miydi? "Ama yardımınıza ihtiyacım var."

"Elbette," diyor. "Nasıl istersen."

Bölüm 33

Gerçek adı Taylor Reynolds olduğu anlaşılan Chelsea'den aldığım ilk şey gerçek telefon numarası. Sam ona Monica hakkında söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyor ama belki başka birine inanır. Her şeyden çok, onu masum olduğuma ikna etmeye kararlıyım. Sam benim tarafımda olmazsa bunu atlatamam.

Taylor'ın benim için yaptığı ikinci şey ise telefonunu çıkarıp Monica ile eskiden oda arkadaşı olan Cynthia Holloway'i araması. Taylor'ın verdiği bilgi çok kötü olabilir ama Cynthia'nın söyleyecek başka şeyleri de var gibi görünüyor. Monica'nın kesin olarak deli olduğunu kanıtlayabilirsem, ki öyle olduğuna ikna oldum, belki kendimi kurtarabilirim.

Olabilir.

Telefonunda Cynthia'nın numarasını ararken Taylor'a "Bunu gerçekten takdir ediyorum," diyorum. Bütün arkadaşlarımın numaralarını ezberlediğim günleri hatırlıyorum. Şimdi kendi numaramı bildiğim için şanslıyım.

"Sorun değil," diyor bana gülümseyerek. Tüm bu olanlardan büyülenmiş gibi. Muhtemelen ona bu akşamki happy hour'da tüm arkadaşlarına anlatacağı bir hikaye veriyorum.

Broadway'de birlikte duruyoruz, alışveriş poşetleriyle insanların geçmesine izin vermek için kenara çekiliyoruz. Numarayı buluyor ve aramanın gerçekleşmesi için yeşil düğmeye basıyor. Orada öylece duruyorum, ayak başparmağımda bir kabarcık zonkluyor. Bu son kez topuklu ayakkabıyla koşuşum. Eğer ağır işlerde çalışacaksam ayaklarımın iyi durumda olması gerekiyor.

Hayır. Bu şekilde düşünemem. Bunu düzelteceğim.

"Cynthia?" Taylor'ın yüzü aydınlanır. "Hey, ben Taylor! Neler oluyor?"

Sonra -yemin ederim- ikisi beş dakika kadar sohbet ettiler. Sanki Taylor'ın yanında tüm hayatım tehlikedeymiş gibi durmuyorum. Orada olduğumu bile unuttuğuna ikna oldum. Anthropologie'deki bu büyük indirimden aldığı her şeyi anlatmaya başladığında, sonunda omzuna dokunuyorum ve yüksek sesle boğazımı temizliyorum.

"Oh!" Taylor diyor ki. "Hey, dinle, Cyn, Monica Johnson'ı hatırlıyor musun?"

Bir adım öteden bile diğer hattaki kadın sesinin "Aman *Tanrım*" dediğini duyabiliyorum.

Taylor kıkırdıyor. "Monica'yla büyük sorunları olan bir bayan var ve sizinle konuşmayı umuyordu."

"Mümkünse şahsen," diye ekliyorum.

"Evet, şahsen," diyor Taylor. Bir dinliyor, sonra bana bakıyor. "Hayır, deli gibi görünmüyor. Yani, iyi birine benziyor. Monica ona bir numara yapmış gibi görünüyor."

Ayaklarımın arasında kayarak bekliyorum. Umarım bu kadın benimle konuşmaya isteklidir. Monica'nın eski bir oda arkadaşını onun ne kadar deli olduğu hakkında konuşturabilirsem, en azından Sam haklı olabileceğimi düşünmeye istekli olabilir. Çocuğuna hamile olduğunu düşünürsek, onun hakkında kötü düşünmenin onun için zor olduğunu biliyorum, ama yüzüne bakan yeterli kanıt varsa mantıklı zorunda. Görmek *zorunda.*

Taylor telefonu kulağından çeker. "Cynthia bir saat içinde işe gitmesi gerektiğini ama o zamana kadar müsait olduğunu söylüyor. Köyde yaşıyor."

Başımı salladım. "Bana onun adresini ver."

———

Cynthia'nın dairesine yarım saatlik bir taksi yolculuğu var ve şoföre yol boyunca hız yaptırıyorum, ceza yerse faturayı ödeyeceğime söz veriyorum. Tanıdığım herkes Monica'nın bir azize olduğunu düşünüyor; onun göründüğü gibi olmadığını kabul eden başka biriyle tanışmak beni haklı çıkaracak.

Umarım bu öyledir. Eğer Cynthia'nın elindeki tek şey Monica'nın bütün Frosted Flakes'i nasıl yediği ve yeni bir kutu almadığıyla ilgili hikayelerse, hayal kırıklığına uğrayacağım.

Cynthia, West Village'da, önünde zikzaklar çizen yangın merdivenleri olan kahverengi tuğlalı bir binada yaşıyor. Holloway soyadını buluyorum ve düğmeye basıyorum. Bir süre sonra yüksek sesli bir zil çalıyor ve binanın kapısı açılıyor.

Daire dördüncü katta ve asansör olmasını ummak çok fazla olurdu. Merdivenleri oflaya puflaya çıkıyorum, zavallı ayak parmaklarımdaki kabarcıklar çoğalıyor. Yine de acıyı görmezden geliyorum. Bu kadınla konuşmam gerekiyor. Her şeyin anahtarı o, bundan eminim.

Cynthia Holloway, Monica'nın boylarında, siyah pixie kesimli ve burnunda hızması olan minyon bir kıza dönüşüyor. Bana genişçe gülümsüyor.

kapıyı açıyor ve çarpık bir kesici dişi ortaya çıkıyor. "Demek Monica'nın kurbanlarından birisin, ha?"

"Abby," diyorum nefesimi tutmaya çalışırken.

"Doğru." Başını sallıyor ve dairenin arka tarafına bakıyor. "Diğer ev arkadaşım Ellie de burada. O da Monica'ya bulaşmak istiyor."

"Monica hikayeleri mi yapıyoruz?" Dairenin arka tarafından başka bir ses yükseliyor. Açık kahverengi saçlarını zahmetsizce dağınık bir topuz yapmış, ellerini dar kot pantolonuna silen bir kız beliriyor. "İlk ben başlayabilir miyim?"

Cynthia bana göz kırpıyor. "Neden oturmuyorsun, Abby?"

Oturma odalarının ortasındaki fasulye torbası sandalyeye oturdum. Daha önce hiç fasulye torbası sandalyeye oturmuş muydum bilmiyorum. Kucağımdaki çantamı tutarak yavaşça ortasına ve hemen fasulyelerin arasına gömülüyorum. Bu aptal şeyden nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Yine de oldukça rahat.

"Monica'yı nereden tanıyorsun Abby?" Cynthia Papasan koltuğuna yerleşirken bana soruyor.

Tüm hikayeyi anlatmak, sahip olduğum zamandan daha fazla zaman alır. En iyisi hızlı anlatmak. "Onunla çalıştım. Ta ki başımı patronumuzla belaya sokana ve işimi kaybedene kadar."

İki kız karşılıklı bakışırlar. Ellie, "Monica'ya özel gibi görünüyor," diye yorum yapıyor.

Elime öksürüyorum. "Peki, onunla deneyimin nasıldı? Zor bir oda arkadaşı mıydı?"

Cynthia acı acı güler. "'Zor' onu tanımlamıyor bile. O bir psikopattı. Dürüst olmak gerekirse, sonunda bizi uykumuzda öldüreceğinden korkuyordum."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Tamam, bu kulağa umut verici geliyor.

"Bizi uykumuzda öldürmeyecekti." Ellie gözlerini deviriyor. Ona bildiklerimi anlatma isteğimi bastırıyorum. "Ama evet, deliydi."

"Üniversite son sınıftaydık ve Ellie ve başka bir arkadaşımızla birlikte bu evi kiralamıştık," diye açıklıyor Cynthia. "Ama son dakikada diğer arkadaşımız erkek arkadaşının yanına taşınmaya karar verdi. Üniversite gazetesine bir ilan verdim ve bir hafta sonra Monica taşınıyordu."

"Ve..." Dudağımı ısırdım. "O... kötü müydü?"

"Birkaç hafta boyunca iyiydi," diyor Cynthia. "Ve çılgınlık o zaman başladı." Düşünceli bir şekilde dizini kaşıyor. "Beni yoğurdunu bitirmekle ya da bunun gibi aptalca bir şeyle suçluyordu. Büyütülecek bir şey değil, değil mi? Bitirmemiştim bu arada, insanı kaka yapan o aptal yoğurttan nefret ederim. Ama her neyse, çok sinirlenirdi. Çöpleri karıştırmaya başlardı, kapları arardı. Sonra da hışımla dışarı çıkar, çöpleri yerde bırakırdı. Söyle bana, bunu kim *yapar*?"

"Bir de bizi odasına girmekle suçlardı." Ellie öne doğru eğilerek hikâyeye dahil oluyor. "Kapısına kilit takmıştı, nasıl yapabilirdik ki, değil mi? Ama ikna olmuştu. Oraya bir kamera koyduğunu söyledi, böylece içeri girdiğimizi anlayacaktı." Başını sallıyor. "Buna *çok* sinirlenirdi. Yani, burada arkadaşlarla oturuyorduk ve o dışarı çıkıp avazı çıktığı kadar bize bağırmaya başladı."

"Bizi polise ihbar ettiğinden bahsetmiyorum bile," diye ekliyor Cynthia. "Defalarca. Çok gürültü yaptığımızı düşünüyor, bu yüzden kapımızı çalıp müziği kısmamızı söylemek yerine polisi arayıp gürültü şikâyetinde bulunuyordu. Polis kapımıza geldiğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Hem de birden fazla kez!"

"Ya da bina yöneticisi," diyor Ellie.

"Doğru." Cynthia titriyor. "Oh, ve neredeyse *beni* de kovduruyordu. Patronumu aradı ve ofis malzemeleri çaldığımı söyledi."

Ellie sırıtıyor. "Ofis malzemeleri çalıyordun."

"Evet, ama beni ispiyonlamasına gerek yoktu!" Yumruğunu sehpaya vuruyor. "Bunu kim yapar, cidden? Onunla bu konuda yüzleştim ve o da 'Çalmak yanlış bir şey. Yakalanmayı hak ettin' dedi."

"Çılgın Monica."

"Evet, Çılgın Monica." Sonra Cynthia'nın gözleri büyüdü. "Peki ya koku?"

Ellie'nin nefesi kesildi. "Doğru, bunu tamamen unutmuşum!" Bana geri döndü. "İşte şimdiye kadarki en ürkütücü şey. Birkaç aydır bir adamla çıkıyordu ama çalkantılı bir ilişkiydi, sürekli birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Hepimiz duvarlardan duyabiliyorduk. Sonra bir gün, çok gürültülü bir şekilde kavga ediyorlardı ve büyük bir 'güm' sesi duyduk ve kavga aniden durdu."

"Ve sonra," diye devam ediyor Cynthia, "sonraki hafta boyunca odasından gelen bu korkunç kokuyu fark etmeye başladık. Yani, gerçekten çok kötü. Sanki

Orada çürüyen bir şey vardı. Adamı öldürdüğüne ve odasında çürüdüğüne ikna olmuştum."

"Kesinlikle değildi."

"Öyleydi!"

Bu hikayeyi duyan tarafsız bir üçüncü şahıs olsaydım, saçmaladıklarını söylerdim. Ama Monica hakkında bildiklerimden sonra, zavallı adamı onun öldürdüğüne bahse girerim. Muhtemelen Hudson Nehri'nin dibindedir.

"Onu gazetelerde aramaya çalıştık," diyor Cynthia. "Ama adını bilmiyorduk, o yüzden... bilirsiniz, bulamadık. Ama eminim onu öldürmüş olmalı."

Ellie gözlerini . "Deliydi ama katil değildi."

"Evet, peki ya yatağının altında bulduğumuz kazık?" Cynthia bana döndü. "O taşındıktan sonra, yatağının altında yontarak kazık haline getirdiği süpürge sopasını buldum. Yemin ederim, ikimizi de kazığa oturtmayı planlıyordu. Hayatta olduğumuz için şanslıyız."

Bunun yeterli olup olmadığına karar vermeye çalışırken dudağımı çiğniyorum. Evet, Monica'nın kulağa çılgınca gelmesine neden oluyor ama kesin bir şey değil. Bu iki tuhaf kızın Sam'i ikna etmeye yetip bilmiyorum. Burada olmamın amacı da bu zaten, onu kendi tarafıma çekmek.

"Oh, ve en kötüsü," diyor Cynthia, "Monica'nın annesiydi. Aman Tanrım, o kadın *çok* ürkütücüydü. Ve sürekli buradaydı."

"Evet, o en kötüsüydü!" Ellie de aynı fikirde. "Cyn, sana o gece su almak için odamdan çıktığımı ve Monica'nın annesinin kapımın önünde dikildiğini anlatmış mıydım? Saat sabahın ikisiydi!"

"Yine de iyi bir aşçıydı," diyor Cynthia. "Onun keklerini hiç denedin mi?"

"Um, hayır. O kadının pişirdiği hiçbir şeyi yemezdim! Muhtemelen içine siyanür falan katılmıştır!"

Başım dönüyor. Telefonda Monica'nın annesi olduğunu iddia eden Jean Johnson adında bir kadınla konuştum. Ama Jean Johnson'ın da en az Chelsea Williams kadar sahte olduğundan şüpheleniyorum. "Yani Monica'nın annesi Indiana'da yaşamıyor *muydu*?"

"Tanrım, *keşke*," diye gülüyor Ellie. "Monica aslen Boston'luydu ama ailesi şehre taşındı ve şehrin yukarısında bir evleri var. Ya da en azından o zamanlar öyleydi."

Monica'nın annesi. *Gerçek* annesi, geçen yıl konuştuğum, muhtemelen birkaç yüz dolar geri ödenmiş olan o sahtekâr değil. Bahse girerim annesinin bana söyleyecekleri bu iki genç kızın sözlerinden çok daha ikna edici olacaktır.

"" diyorum, "ailesinin telefon numarası sizde var mı?"

"Hayır," diyor Cynthia. Kalbim sıkışıyor. "Ama adresleri bende var. Monica'nın postalarını bir süreliğine oraya yönlendirmek zorunda kaldık."

Bu işe yarayabilir.

Bölüm 34

Cynthia Holloway'in dairesine giderken telefonum çantamın içinde vızıldıyordu ama ona bakmaya korkuyordum. Sam trafikte sıkışıp kalmışken onu ektim ve nedenini ona hiç söylemedim - çıldırmış olmalıydı. Cynthia'nın dairesinden çıktıktan sonra nihayet telefonumu çantamdan cesaret edebildim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kocamdan gelen altı cevapsız arama ve birkaç ekran dolusu kısa mesaj var:

?

Abby, ?

Bana nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?????

Hareket halindeki bir arabadan atladın. En azından iyi olduğunu söyleyebilir misin???????

Hareket eden bir araba değildi. Işıkta durmuştuk, Tanrı aşkına.

Sam'in numarasını ekrana getiriyorum. Aramak için yeşil tuşa basmak için can atıyorum ama bir şey beni durduruyor. Sam'e neyin peşinde olduğumu söylersem, bunun delilik olduğunu düşünecek. Tıpkı Monica'yı kahveme ilaç katmakla suçladığımda delilik olduğunu düşündüğü gibi. "Ne olmuş yani Monica'nın ondan hoşlanmayan birkaç oda arkadaşı varsa?" diyecek. Ve tamamen haksız da sayılmaz.

Bu yüzden daha fazla bilgi almalıyım. Monica'nın ailesiyle konuşmamı istememesi, bana anlatacakları pek çok ilginç detay olduğuna dair iyi bir işaret. Anne ve baba Johnson'ın her şeyin anahtarı olduğuna dair bir his var içimde.

Johnson'lar şehir dışında yaşıyor, bu da oraya gitmek için başka bir taksiye atlamam gerektiği anlamına geliyor. Onları arayıp geleceğimi haber verememe ama bu iyi bir şey olabilir. Kızlarının bir katil olduğunu düşündüğümü söylemek için gelmemden hoşlanmayacaklarına eminim. Özellikle de Cynthia ve Ellie'nin söylediklerine bakılırsa, meyve ağaçtan uzağa düşmüyor.

Johnson'ların binası, yeşil tenteli ve girişinde kapıcısı olan mütevazı görünümlü bir apartman. Lobide mermer masalar ve yapışkan parlak kırmızı kanepeler var. Bu sabah Frisch'i ziyaretim için giydiğim bluzu düzeltiyorum ve en iyi, profesyonel gülümsememi takınıyorum.

"Affedersiniz," diyorum, müşterilerimize karşı kullandığım kendinden emin ses tonuyla. "Johnson'ları arıyorum."

Önemli biri gibi görünmeliyim çünkü kapıcı benden hiç şüphelenmiş gibi görünmüyor. "6B'deler. İsminizi öğrenebilir miyim?"

"Abigail Adler," diyorum. "Lütfen onlara kızlarının patronu olduğumu söyleyin."

Taksi yolculuğunda ne söylemem gerektiğini tartışıyordum. Sonunda gerçeğe yakın bir şey söylemeye karar verdim. Monica'nın ailesine ne kadarını anlattığı hakkında hiçbir fikrim yok. Eski oda arkadaşlarına inanılacak olursa, annesiyle çok yakın olabilir. Ama çoğu insanın kızlarının patronunun üst kata çıkmasına izin vereceğini sanıyorum, özellikle de saygın görünüyorsa.

Nefesimi tutup kapıcının üst katı aramasını bekliyorum. Hikâyem sağlam olsa bile, öğleden sonra -Monica'nın ailesi evde bile olmayabilir. Bütün bunlar boşuna olabilir.

Ama neyse ki kapıcı diğer hattan birine bağlandı. Ona söylediklerimi tekrarlıyor, bir süre dinliyor, sonra gülümsüyor ve beni yukarıya el sallıyor.

Bu sefer en azından bir asansör var ama üst kata çıkarken midem taklalar atıyor. Ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Monica'nın ailesi tamamen normal de olabilir, deli de. Tek bildiğim, Bayan Johnson'ın kapıda bana bıçak çekeceği. Muhtemelen yapmaz ama kim bilir?

Bu yüzden 6B'nin kapısını çaldığımda kendimi pek iyi hissetmiyordum. Dizlerimin bağı çözüldü ve midem bulanıyor.

Bayan Johnson bana kapıyı açan kişi. Benden bir ya da iki santim daha uzun, sade kahverengi saçları yüzünden geriye doğru taranmış, basit bir at kuyruğu ve çerçevesiz gözlükleri var. Yüzündeki çizgilerden ellili yaşlarında olduğu anlaşılıyor. Şöyle görünüyor.

Çok normal.

Beni gördüğünde, yüzünde yorgun bir ifade beliriyor. Yarım ay gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Affedersiniz, isminizi duyamadım?"

"Abigail Adler," diyorum. "Monica benim için bir reklam ajansında çalışıyor."

Elini bana uzattı. Tokalaşması sertti. "Louise Johnson."

Tam da şüphelendiğim gibi Jean Johnson da başka bir kurguydu. "Peki,"

diye iç geçirdi Bayan Johnson, "Monica bu sefer ne yaptı?"

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Nedense Monica konusunda daha savunmacı olacağını düşünmüştüm. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Bayan Johnson bir kez daha iç geçiriyor ve beni küçük daireye buyur ediyor. Mütevazı bir daire; oturma odası bizimkinden daha küçük ve mobilyalar yıpranmış görünüyor. Yırtık pırtık bir kanepeye yerleşiyorum ve Bayan Johnson benden bir metre kadar uzakta oturuyor. Bana içecek bir şey ikram etmiyor.

"Her şey çok iyi gidiyordu." Bayan Johnson gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Bir yılı aşkın süredir Monica hakkında hiçbir şey duymamıştım. Belki de kötü dönem sona ermiştir diye düşündüm." Kötü dönem mi? "Ama içten içe bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum. İnsanlar değişmez."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Söyleyin bana," diyor Bayan Johnson, "o ne yaptı? Neye ihtiyacınız var?"

Tereddüt ediyorum, ne kadarını söyleyeceğimi tartışıyorum. Monica'nın annesiyle konuşurken, aramızdaki anlaşmadan haberi olmadığı çok açık. "Monica'yla en son ne zaman konuştun?"

"Dediğim gibi, bir yıldan fazla oldu." Başını iki yana sallıyor. "Bugünlerde kocam ve ben sadece gerekli olduğunda müdahale ediyoruz. Küçüklüğündeki gibi değil."

"İş yerinde bazı hırsızlıklar oldu," diyorum. Cinayetten bahsetmemek daha iyi. Bu kadını alarma geçirmek istemiyorum. "Olayın iç yüzünü çalışıyoruz."

"Monica her zaman bu işin altından çıkıyor," diye iç geçiriyor. "Özür dilerim, bunu söylememeliydim. Ama öyle bir noktaya geliyor ki her şeyden yoruluyorsunuz. Genç kızlığından beri..."

Bayan Johnson durur ve devam etmemesinin kızının yararına olacağını açıkça fark eder.

"Bayan Johnson," diyorum en profesyonel sesimle. "Monica'yı çok severim. O mükemmel bir çalışan. Ona yardım etmek istiyorum. Ve neler yaşadığını bilmek *bana* yardımcı olur, çünkü... zaten yakında her şey ortaya çıkacak."

Nefesimi tutuyorum, kadının yalanlarıma inanıp inanmayacağını görmek için bekliyorum. Gözlerini kısıyor.

"Mükemmel bir çalışan mı?" Bayan Johnson homurdanıyor. "*Buna* inanmak zor."

"Bu doğru. O çok yetenekli ve organize ve-"

"Evet, ama o deli!" Kadının kahverengi gözleri kocaman ve bir an için kendisi de biraz deli gibi görünüyor. "Bu Monica'yı incittiyse özür dilerim, ama muhtemelen gitmesine izin vermeniz sizin yararınıza olacaktır. Daha fazla zarar vermeden önce. Bunu bilen birinden duyun."

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

"Bu tamamen onun hatası değil, anlıyorsunuzdur." Bayan Johnson'ın omuzları çöktü. "Bence doğru olanı yapmaya çalışıyor. En azından bazen. Ama o... şey, psikiyatristler teşhis konusunda biraz anlaşmazlığa düştüler..." Psikiyatristler mi? "Çoğu onda ciddi sınırda kişilik bozukluğu olduğu konusunda hemfikir."

Ağzım açık kaldı. Monica'nın tıbbi kayıtlarını baştan sona kontrol ettik. Büyük bir psikiyatrik bozukluğu nasıl gözden kaçırdık?

"Borderline kişilik bozukluğu mu?"

Başını sallıyor. "*Fatal Attraction*'daki Glenn Close gibi mi? Hani şu tavşanı öldürdüğü film?"

Oh harika. Çocuğumun annesi olması için tavşan katili bir psikopatı seçtim.

"Doktorlar ona yardım edebilmek için pek çok ilaç denediler," diye devam ediyor. *İlaçlar* mı? Yani, çoğul mu? "Ama hiçbiri işe yaramadı. Bazen biraz yardımcı oluyorlar ama önemli olacak kadar değil."

Dr. Wong'un ofisine geri dönüyorum, Monica'ya herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığını sorduğunda. Monica hayır dedi. Tabii ki almazdı. O *hamile*.

"Bayan Johnson, "Onu tehlikeli yapan şey zekası" diyor. Testlerde dahi seviyesinde bir IQ'ya sahip. Bunu biliyor muydunuz?"

"Ben... Ben şaşırmadım."

"Bir matematik dehası." İlk kez bir gurur belirtisi görüyorum. "Eğer odaklanabilseydi, bahse girerim bir Nobel Ödülü kazanabilirdi. Ama... artık böyle bir şey söz konusu değil."

Matematikte Nobel Ödülü diye bir şey yok, bunu Sam sayesinde biliyorum. Bunun yerine, sadece dört yılda bir verilen ve kırk yaşın üzerindeki matematikçilere nadiren verilen Field Madalyası var. Sam bu madalyayı kazanma şansı konusunda gerçekçi, özellikle de otuz sekiz yaşında olmasına rağmen, hiçbir zaman gerçek bir yarışmacı olmadığını kabul ediyor. *Sanırım Field Madalyası'nı* kazanma *şansım* kalmadı, diye bazen şaka *yapıyor*.

"Onun tehlikeli olduğunu söylemiştin." Kalbim göğsümde hızlanıyor. "Ne açıdan tehlikeli? Tamamen normal görünüyor."

"Rolünü iyi oynuyor." Neşesiz bir kahkaha attı. "Ama aldanmayın. Kocam ve ben geceleri kapılarımızı kilitlemeye başladık, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Ona bakıyorum. "Yaptın mı?"

"Ah evet." Gözlerini uzaklara dikiyor. "Sorunları olduğunu biliyordum ama lise ikinci sınıfa kadar tehlikeli olduğunu hiç düşünmemiştim. O ve en iyi arkadaşı Sandy aynı çocuk için kavga ediyorlardı. Aptalca şeyler, anlıyor musun? Ama kızlar o yaşlarda çok duygusal olurlar ve araları bozuldu ve sonra..."

Göğsümde korkunç bir batma hissi var. Bu hikâyenin sonunu duymak istiyor muyum bilmiyorum ama nasıl duymayabilirim? "Sonra ne olacak?"

Bir an için gözlerini kapattı. "Sandy kayboldu."

Dizlerimi öyle sıkıyorum ki parmaklarım acıyor. Bu deli insanı hayatıma davet ettiğime inanamıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim? "Belki de sadece kaçmıştır? Kızlar bunu yapar."

"Hayır, kaçmadı." Bayan Johnson'ın gözleri uzaklara dalıyor, boşluğa bakıyor. "Onu bir hafta sonra Charles Nehri'nde yüzerken buldular."

Elimi ağzıma kapatıyorum. Sanırım hasta olacağım. Gerçekten. "Bayan Johnson, bana... banyonun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Uzun, iskelet gibi bir parmağıyla koridoru işaret ediyor ve ben de çantamı kapıp koşuyorum. Tuvalete zamanında yetiştim ama tek yapabildiğim kuru bir kusmuktu. Frischle randevum için çok endişelendiğimden öğle yemeğini atlamıştım, bu yüzden midemde hiçbir şey yok.

Doğrulup aynaya baktığımda başım dönüyor. Yüzüm ölümcül derecede solgun ve siyah saçlarım dağınık. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve yüzüme su çarpıyorum ama hiçbiri işe yaramıyor. Makyajımı tazelemeyi düşünüyorum ama ne anlamı var ki?

Banyodan çıktığımda Bayan Johnson telefonuyla uğraşıyordu. Beni görünce başını kaldırdı, yüz ifadesi . "Görmek istersen Sandy hakkında bir makale getirdim."

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, sorun değil."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "İyi misiniz, Bayan Adler?"

Kanepeye tekrar otururken zayıf bir gülümsemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Evet. Tabii ki."

Omuz silkiyor ve telefonunu masaya bırakıyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi cinayet oldukça büyük bir olaydı. Ve çoğu kişi Monica'nın bu işle bir ilgisi olduğuna inanıyordu, her ne kadar bunu asla kanıtlayamasalar da. Bu yüzden Boston'dan ayrıldık ve buraya taşındık."

İçimden bir ürperti geçiyor. Monica gençken birini öldürmüş ve paçayı kurtarmış. Monica sadece bir katil değil, görünüşe göre bu işte de iyi. Gençken bu işte iyiydi, şimdi de çok iyi olmalı.

Bayan Johnson kanepeye yaslanır. "Özür dilerim. Bütün bunları size anlatmamalıydım. Monica'yı savunuyor olmalıydım, biliyorum. Ben de bir terapiste giderdim ve tek konuştuğumuz Monica olurdu. Monica, Monica, Monica..."

Terapistim olsa benim de konuşacağım şeylere benziyor.

"Size bir soru sorabilir miyim, Bayan Johnson?" Ben
sorarım.

Başını sallıyor. "Tabii ki."

"Monica ile irtibatı nasıl kaybettin?"

"Oh." Başını sallıyor. "İlişki yüzünden kavga etmeye başladık. Bu yaklaşık üç yıl önceydi. Ve işler oradan sonra kötüleşti."

"İlişki mi?"

Gözlerini deviriyor. "Üniversitedeki matematik profesörüyle bana göre oldukça yanlış bir ilişki yaşamaya başladı. Bunu ona söyledim ama duymak istemedi."

Sözleri donup kalmama neden oldu. "Matematik profesörü mü?"

"Oh, evet." Başını sallıyor. "Adamı görmeliydin. Çok çekiciydi, neredeyse onu suçlayamazdım. Ama tabii ki adam ondan biraz daha büyüktü. Ve tabii ki evliydi."

"Evli...?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Monica üniversiteye nerede gitmişti?"

Bayan Johnson, eşimin ders verdiği üniversitenin adını verdiğinde, karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Hayır. *Hayır*. Olamaz.

.

"Profesör açıkça çok genç bir kızdan faydalanıyordu," diye devam ediyor. "Ama Monica bunu bu şekilde görmedi. Kesinlikle aşıktı ve ona yönelik tüm eleştirilerimi kişisel bir saldırı olarak algıladı."

Terli yumruklarımla eteğimi topluyorum. "Sen... onun adını hatırlamıyor musun?"

"Steve," diyor düşünceli bir şekilde. Kaşlarını çatar. "Hayır, bu doğru değil. Simon mı? Hayır..."

"Sam?" Gıcırdıyorum.

Parmaklarını şıklatır. "Doğru. Sam. İşte buydu. Onu daha önce bir erkeğe bu kadar aşık görmemiştim. Görünüşe göre, birbirlerine *aşıklardı*. Hayal edebiliyor musun?"

Kocamdan bahsetmiyormuş gibi bile davranamıyorum. Sam adında bir matematik profesörü mü? Bunun tesadüf olmasına imkan yok.

"Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Dediğim gibi, ilişkimiz ondan sonra kötüleşti. Neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım onu karısından ayrılmaya ikna edemeyince hayatına devam etti. Ya da belki de onu kovdurmuştur. Bu onun işine yarayacaktır."

Ya da belki.

Belki de ikisi sonunda birlikte olmanın bir yolunu bulmuşlardır.

Bölüm 35

Sam ve Monica'nın bir ilişkisi var.

Monica'nın annesinin bana verdiği zaman çizelgesi, ilişkinin *en az* üç yıldır devam ettiği anlamına geliyor. Üç yıl boyunca arkamdan iş çevirmiş - esnek programı ve benim uzun çalışma saatlerim düşünüldüğünde bunu yapmak çok kolay. Üniversitedeki ofisinde bulunan o köhne kanepe muhtemelen onunla takılmak için harika bir yerdi.

Bazı açılardan imkansız görünüyor. Sam son on yıldır benim dayanağım oldu. Ama aynı zamanda, bazı kısımları çok mantıklı. Ne de olsa yıllardır çekici üniversite öğrencileri ona asılıyordu, taştan yapılmamıştı. Bir noktada kırılmış olması anlaşılabilir. Anlaşılabilir değil. Ama *düşünülebilir*. Monica ile yaşadığı şey kesinlikle onun ilk cilveleşmesi değildi.

Annem haklıydı, o çok yakışıklı. Ne büyük bir hata.

Sam her zaman beni ben olduğum için seviyor gibiydi. Aksine, çok param olduğu gerçeğine her zaman içerlemiş gibi görünüyordu - otoparkta bir yer gibi karşılayabileceğimiz şeyler için para harcamama asla izin vermezdi. Öte yandan, benim param olmadan asla alamayacağımız apartman dairesini de çok severdi. Yani özetle, beni *sadece* ben olduğum için sevmediği açıktı.

Ve eğer gerçekten bir çocuk istiyorsa, sınıfındaki tüm o genç, doğurgan kızlara bakmak ve herhangi birinin ona benim veremediğim bebeği verebileceğini bilmek onun için cehennem kadar sinir bozucu olmalı. Eminim Monica da ilk birlikteliklerinde ona bunu söylemiştir. Bu şeytani planı hazırlarken.

Janelle -bize bebeğini vereceğine söz veren kız- asla geri adım atacak gibi görünmüyordu. Bebeği bize verme konusunda çok istekliydi. Ama şimdi düşünüyorum da, onunla hiç konuşmadım. Sam bana vazgeçtiğini söyledi, o kadar. Ona güvenmiştim.

Ve tabii ki Monica'nın geçmişini araştıran da Sam'di, ki aslında hiç eminim. Bana "Chelsea" ve Monica'nın "annesinin" numaralarını veren oydu. Her şeyi kontrol ettiğini iddia etti. Evet, doğru.

Eminim Sam ve Monica beni onun kadın doğum randevularından uzak tutmak için çok eğlenceli planlar yapmışlardır. Takvimimdeki saatlerle oynamak-ikisinden biri bundan sorumlu olabilirdi. Ya da yemeğime ilaç katmak- bu da ortak bir çaba olabilir. Sam'in çekmecemde "bulduğu" meth kristalleri de *bu* gizemi çözüyor.

Denise'i öldüren mektup açacağı... Sam'in hediyesiydi. Tatlı ve düşünceli bir yıldönümü hediyesi olduğunu düşünmüştüm. Ama bana bir cinayet silahı veriyormuş.

Ve şimdi de Sam beni anlaşma yapmaya zorluyor. Kim bilir Frisch'e bana bu yönde tavsiyede bulunması için ne söyledi. Tek istediği mümkün olduğunca az masrafla beni yolundan çekmek. Ve sonunda Monica ile birlikte olabilecek.

Sadece bir sorun var.

Eğer Sam bütün bunları yaptıysa, o sadece bir pislik değil. Sadece aldatan bir koca da değil. Düpedüz bir psikopat olurdu. Yani, isteseydi beni boşayabilirdi. Zor olurdu ve benim paramdan mahrum kalırdı ama işsiz güçsüz bir zavallı da değildi, boşandıktan sonra kendi geçimini sağlayabilirdi. Denise'i bizzat öldürmemiş olsa bile, beni cinayetle suçlamak ciddi şekilde rahatsız olan birinin işi.

Sam'i on yılı aşkın bir süredir tanıyorum. Dün size onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımı söylerdim. Onun böyle biri olduğunu sanmıyorum. Böyle bir şey yapabileceğini asla düşünmezdim.

Yine de kötü bir kadının etkisini hafife alamazsınız.
Ve büyük banka hesabım.

Ve seks. Bu da oldukça büyük bir etki.

Kafamı toplamak için Johnson'ların dairesinden eve yürüyorum. Daireye döndüğümde yaptığım ilk şey Sam'in şifonyer çekmecelerini ve dolabını karıştırmak oluyor. Tam olarak ne aradığımı bilmiyorum. Bana ait olmayan ruj lekeleri mi? Monica'dan aşk notları? İç çamaşırına sinmiş Monica'nın lavanta kokulu parfümünü mü? Hiçbir fikrim yok. Her ne arıyorsam, bulamıyorum. Tek bulduğum gömlekler, pantolonlar ve iç çamaşırları, hepsi de çamaşır deterjanımız ve biraz da onun tıraş losyonu gibi kokuyor.

Yatak odamızdaki kapsamlı araştırmamı tamamladıktan sonra kanepemize çöküp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Evet, *yine* ağlıyorum. Kocamın bana bunu yaptığına inanamıyorum. Onu *seviyorum*. Beni sevdiğini sanıyordum. Beni kucağına aldığında

O gün hakimin önünde elimi tuttu, gözlerimin içine baktı ve ölüm bizi ayırana kadar beni seveceğini söyledi, bunların hepsi yalan mıydı?

Söyleme şeklini hatırlıyorum. Çok ciddiydi. İlişkimizdeki her şey hakkında çok ciddiydi. Sanki bu sözleri söylediğinde tüm ruhuyla bunu kastetmişti.

Kahretsin.

Telefonuma uzandım. Favoriler listemi açıyorum ve listenin başında Sam'in adını görüyorum. Üçüncü sonra onu oraya koymuştum. Ama onu şimdi arayamam. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Onun yerine Shelley'nin adını tuşluyorum. Üç kez çalıyor ve eminim. Denise'in cinayetinden beri benden kaçıyor, bu da sadece benim yaptığımı düşündüğü anlamına gelebilir.

Ama sonra diğer hattan onun sesini duydum. Sesi bastırılmıştı ama En azından cevap verdi.

"Merhaba, Abby." Sesi temkinli. "?"

İstemesem de gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Shelley, lütfen bana katilmişim gibi davranmayı bırakır mısın?"

Diğer hatta sessizlik var. Ne söyleyeceğini duymak için beklerken midem bulanıyor. Değer verdiğim bir kişi tarafından daha reddedilmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Sonunda iç geçirdi. "Özür dilerim, Abby. Sadece... kabul etmelisin ki kötü görünüyor."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ve Denise'den herkesten daha çok nefret ediyordun..."

"Ondan nefret etmiyordum," diyorum dürüstçe. "Biz sadece... aramız bozuldu. Ama ondan nefret etmedim." Duraksadım. "Hem zaten birinden nefret etmekle onu mektup açacağıyla bıçaklamak arasında fark var."

Shelley boğuk bir kahkaha attı. "Evet, sanırım bu doğru."

"Dinle," dedim, "benimle kahve içmek için buluşma şansın var mı? Seninle konuşmaya gerçekten ihtiyacım var."

"Elbette, Abby. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle."

———

Shelley'e tüm hikayeyi baştan sona anlatmam yaklaşık yarım saat sürdü. Bitirdiğimde, Cynthia'nın dairesine yaptığım ziyaretle doruğa ulaştığımda, ağzı açık kaldı. Şok mu oldu yoksa deli olduğumu mu düşünüyor bilmiyorum. Umarım ilkidir.

"Vay canına," diye nefes alıyor. "Bu..."

Başımı eğip kahve fincanımın derinliklerine bakıyorum. "Biliyorum. Hep Sam'in biraz fazla mükemmel olduğunu söylerdin. Sanırım haklıydın." "Şey," diyor düşünceli bir şekilde, "*o kadar da* mükemmel değildi. *İyi* biriydi. Ama..."

Kaşlarımı çattım. "Ama ne?"

"Bazen sıkıcı olabiliyordu, değil mi?" Köpüklü içkisinden bir yudum alıyor. "Yani, bazen iyiydi, ama diğer zamanlarda ona masum bir soru sorarsın ve o da bunu büyük bir matematik problemine dönüştürürdü. Mesela bir keresinde dondurma alıyorduk ve ben ona çok yüksek dikkat etmesini çünkü düşeceğini söyledim, o da külahın devrilmeden önce hangi yüksekliğe kadar doldurulması gerektiğini hesaplamaya başladı."

Kendi kendime gülümsüyorum. Yoğurtçuda kalemini çıkarıp peçeteye hesap yapmaya başladığında Shelley çok sinirlenmişti. "Monica buna bayılırdı herhalde."

"Peki ya matematik şakaları? Ugh."

"Onları da seviyor." Kahve fincanımı o kadar sert sıkıyorum ki elim yanıyor. Monica, Sam için pek çok açıdan mükemmel biri; ona aşık olduğu için onu suçlayamıyorum bile.

Hayır, bu doğru değil. Onu suçlayabilirim. Hile yapan pislik.

Kahveyi kaşığımla kayıtsızca karıştırıyorum. "Yani bunun gerçekten doğru olduğunu mu düşünüyorsun?

Sam ve Monica hakkında mı?"

Shelley tereddüt ediyor.

"Dürüstçe mi?" "Tabii ki dürüstçe!"

"Evet. ."

Kalbim sıkışıyor. Shelley Sam'i çok iyi tanıyor ve eğer bunun doğru olabileceğine inanıyorsa, bu kötüye işaret. "Gerçekten mi?"

"Şey," diye iç geçirdi, "Bilmiyorum. Onda her zaman anlam veremediğim bir şeyler vardı..."

"Bunu daha önce hiç söylememiştin!"

"Bilmiyorum. Her şeyin kafamda olduğunu sanıyordum."

Telefonum çantamın içinde vızıldıyor. Çıkarıyorum ve Sam'den gelen bir mesaj görüyorum:

? Bence konuşmalıyız.

Kafamı kaldırdığımda Shelley'nin kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Sam miydi o?"

Başımı salladım. "Konuşmak istiyor."

Kahvesinden bir yudum alıyor ve bardağın kenarından bana bakıyor. "Onunla aynı dairede olmanın güvenli olduğundan emin misin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor, "eğer Monica'yla birlikte Denise'i öldürmeyi planladıysa, her şeyi yapabilir. Ya Monica'yla birlikte şu anda dairede bıçak ve koli bandıyla silahlanmışlarsa?"

"Aman Tanrım, o bunu yapmaz!"

"Yapmaz mı?"

Kocamdan gelen mesaja baktım. Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum. Cevap yazmadan önce tereddüt ediyorum:

Bu gece geç saate kadar dışarıda olacağım. Yarın konuşalım.

Bölüm 36

Shelley ve ben çok geç saatlere kadar dışarıda kaldık. Kahveden sonra akşam yemeği için bir restorana gidiyoruz. Ondan sonra da bir bara gidip birkaç kadeh içiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, *birkaç* fazla. Kendime durmam gerektiğini, kafamın rahat olmasının her zamankinden daha önemli olduğunu söyleyip duruyorum ama Sam'in ihanetinin acısını dindiren tek şey alkol. Tökezleyerek eve döndüğümde saat gece yarısını geçiyordu ve dairedeki tüm ışıklar sönmüştü.

Sam'in odanın ortasında bıraktığı ayakkabılarından birine takılıp düşerken usulca küfrederek karanlık yatak odasına giriyorum. Ayakkabılarını her *zaman* kolayca takılıp düşebileceğim bir yerde bırakıyor - eskiden beni deli ederdi. Tanrı aşkına, ayakkabılarını dolaba atmak ne kadar zor olabilir ki?

Eskiden bunun sorunlarımızın en kötüsü olduğu zamanları hatırlıyorum.

Sam yatakta sızmış. Üzerinde bir atlet ve boxer var ve uykusunda yorganı büyük ölçüde üzerinden atmış. Bu da her zaman yaptığı bir şey. Önce iki örtü düzgünce üzerine örtülür, sonra bir saat içinde örtüsüz kalır.

Gözlükleri yatağın yanındaki komodinin üzerinde duruyor ve neredeyse horlayarak derin derin nefes alıyor. Saat beş yönünde gölgesi var ve yüz hatlarına baktığımda Monica'yı ona aşık olduğu için suçlamak zor. İlk tanıştığımızda ben de ona karşı koyamamıştım. Hâlâ da edemiyorum. Şimdi gerçeği bilsem bile.

Gözlerim komodinin üzerinde takılı olan cep telefonuna takılıyor. Bana telefon şifresini söylemişti ve değiştirdiğini sanmıyorum. Muhtemelen, telefonuna girebilmeliyim. Sonra da bunca zamandır Monica'yla ne konuştuğunu göreceğim. Özel hayatını ihlal etmek istemediğimi söylediğimi biliyorum ama bu cinayet suçlamaları olmadan önceydi.

Gerçeği bilmek zorundayım.

Fikrimi değiştirmeden önce telefonu masadan kapıyorum. Sam'in kodunu oluşturan altı numarayı tuşluyorum ve sürpriz bir şekilde telefonun kilidi açılıyor.

Hemen kısa mesaj simgesine tıklıyorum. Monica'nın adı en üstte, gizlemek için hiç çaba sarf etmemiş. Mesajlaştıkları konuya tıklıyorum, birbirlerine yazdıkları son birkaç satırı okuyorum.

Abby konusunda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bu çok kötü.
Biliyorum.
Bu gece eve gelmeyecek. Yani bu plan iptal oldu.

Plan mı? Ne planı? Bu gece gelmem gerektiği gibi gelseydim ne planlıyordu? Koli bandı mı içeriyordu?

"Ne yapıyorsun?"

Neredeyse telefonu düşürüyordum. Sam uyanmış ve karanlığın içinden bana bakıyor. Telefonunun ışığında kahverengi gözlerini seçebiliyorum. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Um," dedim.

Kaşlarını çatıyor. "Bu benim

telefonum mu?" "Evet..."

Yatakta doğruluyor, gözlüğünü tekrar takarken bana göz kırpıyor. "Telefonumu mu karıştırıyorsun?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Ne yaptığım acı verici bir şekilde ortada. Ondan bir adım ötede telefona bakmak yerine en azından diğer odadaki lanet telefonu almalıydım - benim neyim var böyle? Tarihteki en kötü casus ben olurdum. "Ben... Sanırım öyle."

"Neden?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

Benim bildiklerimi bilmiyor. Hâlâ tamamen karanlıkta olduğumu düşünüyor. Tereddüt ediyorum, daha fazla bilgi edinene kadar elimi vermek istemiyorum. Ama sonunda kendime engel olamıyorum. "Monica ile bir ilişkin mi var?"

Gözleri kocaman oldu. Bir an bana bakakalıyor, sonra yataktan kalkıyor ve telefonunu elimden çekip alıyor. Bir süre öylece duruyor ve birden onun benden ne kadar büyük olduğunun farkına varıyorum. Sam'e "iri" bir adam demezdim ama 1.80'i zorluyor - benden tam 15 santim daha uzun - ve spor salonunda geçirdiği onca saatten dolayı kollarında sıkı kaslar göze çarpıyor. Üzerimde durduğunda gözleri kararıyor ve bir adım geri çekiliyorum.

Eğer isteseydi beni bir bez bebek gibi odanın diğer ucuna fırlatabilirdi. Bana ne isterse yapabilir.

Ama onun yerine yastığını yataktan çekip geçti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ben kanepede uyuyacağım," diyor. "Şu anda seninle aynı yatağı paylaşmak istemiyorum."

"Oh," diye mırıldanıyorum.

Yatak odamızın girişine geldiğinde duraksıyor ve bana bakıyor. "Artık seni tanımıyorum bile Abby," diyor.

"Ben de öyle," diyorum.

Gözlerini bana dikti. "Ayrıca viski gibi kokuyorsun." Bu doğru olabilir.

"İyi geceler," diyor kapıyı çarparak kapatırken. Eğer daha önce bir ilişkisi yoksa, sanırım bunu düzelttim.

Ama iyi tarafından , en azından beni sandalyeye .

Bölüm 37

Ertesi sabah zonklayan bir baş ağrısı ve zımpara kağıdı gibi tadı ve hissi olan bir ağızla uyandığımda dün gece aldığım alkolden çok pişmanım. Yatakta dönüyorum ve yanımdaki boş yeri görüyorum. Evliliğimiz boyunca Sam ilk kez uyumak için kanepeye gitmişti. İçimde bunun son olmayacağına dair kötü bir his var.

Yatağımda uzanırken, kapı zili apartman boyunca çalıyor. Gürültüden irkilerek gözlerimi ovuşturuyorum. Hafta içi bir sabah buraya kimin gelebileceğini hayal bile edemiyorum. Kesinlikle kimseyi beklemiyordum.

Aman Tanrım, polis beni tutuklamaya mı geliyor?

Çıplak ayaklarımla kapıya doğru koşarken kalbim göğsümde çarpıyor. Gözetleme deliğinden bakmak için eğildim ve eski yardımcım Gertie'nin orada durduğunu gördüğümde neredeyse rahatlamaktan bayılacaktım. Bir elinde marketten aldığı alışveriş poşeti, diğer elinde bastonu, kapıya doğru gülümseyerek bakıyor.

Kapıyı açıyorum ve beni gördüğünde yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ta ki bana daha yakından bakana kadar. Gözlerinin genişlemesi ve bir adım geri çekilmesi rahatsız edici. Keşke buraya koşmadan önce bir aynaya baksaydım.

"Abby!" diye soluk soluğa bağırıyor. "Haftalardır uyumamış gibi görünüyorsun."

Hayır, sadece akşamdan kalmayım. Ama bunu söylemiyorum. "Evet, son zamanlarda zor günler geçiriyorum."

"İşte bu yüzden buradayım!" Alışveriş çantasını kaldırıyor. "Seni son gördüğümde çok üzgündün. Sana kahvaltı hazırlamak istedim."

"Bu gerçekten çok hoş, ama..."

Görünüşe göre, Gertie hayır cevabını kabul etmiyor. Beni geçip hızla mutfağımıza yerleşiyor. Saniyeler içinde, su akıtıyor ve tencereleri çınlatıyor.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Bana sallıyor. "Tabii ki hayır! Sen git, um... makyajını tazele."

Bir ipucu alabilirim.

Hasarı kontrol etmek için tökezleyerek yatak odasına doğru ilerliyorum. Gözlerimin altındaki halkaları ve yerçekimine meydan okurcasına havaya dikilmiş saçlarımı gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyor. Yirmili yaşlarımdayken bir sürü içki içip sabahları hâlâ muhteşem görünebilirdim ama artık o kadar değil. Siyah saçlarıma bir fırça sürüyorum ve biraz makyaj yapıyorum.

İşte. Daha iyi.

Mutfağa döndüğümde, akşamdan kalma olmama rağmen midemin guruldamasına neden olan kızarmış yumurta kokusu alıyorum. Bu bana Sam'in birkaç ay önce kahvaltıda omlet pişirmeye çalışmasını hatırlatıyor. Tavaya çok fazla yumurta koymuştu ve omletin dışı koyu kahverengi iken ortası tamamen çiğ kalmıştı. Ona "Salmonella Sürprizi" adını takmıştık. O sabah çok güldük. (Ve kahvaltıda mısır gevreği yedik.)

Sam'in Monica ile yattığına inanamıyorum. Nasıl yatabilir ki?

"Otursana, Abby canım," diyor Gertie. Sam'in "Biraz turta yedim" önlüğünü giyiyor ve yumurtaları tavada gezdiriyor. Tavayı kaldırıyor ve yumurtaları iki tabağa sıyırıyor. Tabağımı yemek masasına götürüyor, sonra bir bardak portakal suyu getirmek için geri dönüyor. "Kahvaltı hazır!"

Aç mıyım bilmiyorum ama nankör görünmek istemediğim için oturuyorum. En azından inanılmaz derecede susamışım, bu yüzden portakal suyunu üç büyük yudumda . Çarpan baş ağrımı biraz olsun hafifletiyor.

Yumurtalara biraz daha isteksizce dalıyorum ama ilk ısırıktan sonra onları ağzıma atıyorum. Gerçekten çok iyiler. Salmonella Sürprizi'nden çok daha iyi.

"Ne düşünüyorsun?" Gertie zamanın ötesinde bana sırıtarak soruyor.

"Kocama bunun nasıl yapıldığını göstermelisin," diyorum. Yine de Sam'in bir daha bana yumurta yapmaya çalışmayacağından şüpheleniyorum. O günler geride kaldı.

"Memnuniyetle." Gertie bana göz kırpıyor ve yakından bakınca gözlerinin etrafında beklediğim kadar çok kırışıklık olmadığını fark ediyorum. Gertie'nin hep yetmişine merdiven dayadığını düşünürdüm ama şimdi altmışına yaklaştığını düşünüyorum. Bu kadar genç yaşta kalçasını bu kadar kötü incitmiş olması çok yazık. Hâlâ Monica'nın sorumlu olup olmadığını merak ediyorum, muhtemelen gerçeği asla öğrenemeyeceğim.

Kapı tekrar çaldığında lezzetli yumurta tabağımı neredeyse temizlemiştim.

Gertie kendi yumurta tabağından başını kaldırıp bakıyor. "Birini mi bekliyorsun, Abby?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Belki de bu sefer gerçekten polistir. Gertie'nin bana getirdiği peçeteyle ağzımı siliyorum, sonra ayağa kalkıp kapıyı kontrol ediyorum. Monica'nın kapının önünde durduğunu görünce neredeyse evde yokmuş gibi davranıyorum.

Monica ile yalnız kalmak istemiyorum. Bayan Johnson'ın korkunç hikâyeleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor. O kadına bir saniye bile güvenmiyorum. Denise'i soğukkanlılıkla öldürdüğü neredeyse kesin.

Ama yine de, Gertie burada. Bir tanığın önünde hiçbir şey denemez.

Yapar ?

Kapının kilitlerini çevirip açıyorum ama zinciri yerinde tutuyorum. Monica parlak kırmızı elbisesi içinde, siyah saçları ipeksi ve omuzlarına dökülmüş bir şekilde çarpıcı görünüyor, ama gözlerim hemen karnına takılıyor. Tanrım, kocaman olmuş. Her an bebeği doğurmaya hazır olmalı.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona çıkıştım.

"Lütfen beni içeri alır mısınız?" İki eliyle karnını tutuyor. "Konuşmamız gerek."

"Oh, öyle mi?"

Tereddüt ediyor. "Sam buraya gelip seninle konuşmamı istedi."

"Kim o?" Gertie yemek masasından sesleniyor.

Çatlaktan Monica'ya bakıyorum, şu anda sadece dik durmak için mücadele ediyor gibi görünüyor. Monica en kötü halinde bile tehlikeli olabilir ama şu anda öyle olduğunu sanmıyorum. Bıçağı olsa bile muhtemelen onu alt edebilirim. Ya da bir mektup açacağı. Hem Gertie de burada. İkiye karşı bir olur.

"Tamam." Kapıyı kapatıyorum, zinciri çözüyorum, sonra da onun için açıyorum. "İçeri gel."

Monica paytak paytak daireye giriyor. Paytak paytak yürüyor sayılır. Çok hamile olmasına rağmen, yürüyüşü hiç de zarif değil. Sam'in bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Eminim onun inanılmaz seksi göründüğünü düşünüyordur. Belli ki onunla seks yapıyor, çünkü onunla bir aydır seks yapmadık.

Monica yemek masasında oturan Gertie'yi fark eder ve kısa bir süre durur. "Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Oh!" Gertie ayağa kalkmaya çabalıyor. "İstersen ben gidebilirim, Abby."

"Hayır," diyorum çabucak. Bastonlu yaşlı bir kadın olsa da Gertie'nin burada olması beni güvende hissettiriyor. "Lütfen kal."

Gertie tereddüt ederek Monica'ya bakıyor. Belki de Gertie'den kalmasını istemem bencillik olur, özellikle de onu merdivenlerden aşağı iten Monica'ysa. Gertie'nin hayatını tehlikeye atmak istemiyorum. Ama hayır, her şey yoluna girecek. Monica ikimiz de buradayken bir şey yapmaya kalkışmaz.

"Ben mutfağı toplarım," diye karar verdi sonunda.

Monica sandalyelerden birine yerleşirken Gertie topallaya topallaya mutfağa giriyor. Monica siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve bir kez daha solgun saç diplerini görüyorum. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve istemsizce ürperiyorum.

"Sam'in bu sabah erken saatte dersi vardı ama ona seninle içten bir konuşma yapacağımıza söz verdim." Gülümsemesi gözlerine değmiyor. "İşler biraz kontrolden çıktı, sence de öyle değil mi?"

Yumurta tabağıma . "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Dün geceki davranışının Sam'i çok üzdüğünü söylememe gerek yok Abby." Dilini ağzının çatısına vurarak gıdaklıyor. "Telefonunu aramak mı? Hiç şık değil."

Çenemi kaldırıyorum. "Haklı bir sebebim vardı."

Bir an sessiz kalır. "Evet," diyor sonunda. "Sanırım yaptın."

Verdiği cevap beni daha iyi hissettirmiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun," diyor sessizce.

Gözlerimi kaldırıyorum. "Ne?"

"Abby," diyor. "Her şey bitti."

Ona bakıyorum. "Pardon?"

"Sen ve Sam. Evliliğiniz. Bitti."

Midemdeki portakal suyu ve yumurta geri gelmekle tehdit ediyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu bir düşün, Abby." Bana acıyan bir bakış attı. "Berbat durumdasın. Şu haline bir *bak*. Uyuşturucu bağımlısısın. *Cinayetten* tutuklanmak üzeresin." Başını sallıyor. "Sam ve ben senin için başka bir yer bulmanın en iyisi olacağını düşünüyoruz, böylece biz de burada yaşayıp bebeğe bakabiliriz."

Bu sözlerle birlikte elini koruyucu bir şekilde karnına koydu. O bebeği Sam'le birlikte büyütecektik. Şimdi çocuğu yine o büyütecek,

ama resmin dışında olacağım.

"I..." Kendimi hasta hissederek boş tabağıma bakıyorum. "Bunu ondan duymak isterim."

"Sam'in size söyleyecek cesareti yok. Bu onun için çok zor." "Ah, gerçekten mi?"

Homurdanıyor. "Dürüst olmak gerekirse, en başından beri onunla birlikte olmamalıydın. Çekici bile sayılmazsın ve entelektüel olarak da kıyaslanamazsın. *Orange County'nin Gerçek Ev Kadınları* ile gerçek sayıları ayırt edemezsin."

Evet, biliyorum. Gerçek sayıların ne olduğunu biliyorum. Gerçek olan tüm sayılar... yani, gerçek. Yani, hayali olmayan.

Yine de bunu söylemesem iyi olur. Yanılıyor olabilirim.

"Sam seninle para için evlendi," diyor. "Senin güven fonun. Saf ve basit. Ve artık işe yararlılığını aştın."

O haklı mı? Sam benimle gerçekten param için mi evlendi? Bir yıl önce biri bana bunu söyleseydi inanmazdım. Ama şimdi.

Kafatasımın arkasında bir uğultu var. Temizlemek için başımı sallıyorum ama . Monica'ya bakıyorum ve bir an için ondan iki tane görüyorum. Ama sonra gözümü kırptığımda tekrar tek oluyor. Yüzümü ovuyorum.

Monica kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

"I..." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sonra tekrar açıyorum. "Kendimi biraz... başım dönüyor gibi hissediyorum."

Önümdeki yumurta tabağına bakıyor, sonra koltuğunda geriye yaslanıp mutfağa göz atıyor. "Yumurtaların içinde miydi?" diye seslendi.

Gertie mutfaktan çıkıyor, ellerini benim el havlularından birine kuruluyor. Garip bir şekilde bastonunu tutmuyor, oysa geldiğinde bastonu olmadan adım bile atamıyor gibiydi. "Hayır," diyor Gertie. "Portakal suyunun içindeydi. Yaklaşık on dakika önce içti."

Ağzım açık kaldı. "Gertie?"

"Ve bütün şişeyi oraya mı koydun?" Monica soruyor.

"Son hapına kadar."

Monica Gertie'ye gülümsüyor - bu sefer içten bir gülümseme. "Teşekkürler anne," diyor.

Bölüm 38

Başım dönüyor. Portakal suyunun içindeki şeyden mi yoksa Gertie ve Monica'nın birdenbire suç ortağı, hatta muhtemelen anne-kız olmalarından mı bilmiyorum. Bu bir rüya mı? Halüsinasyon mu görüyorum? Kesinlikle gerçek olamaz!

"Sen..." Bakışlarımı Gertie'ye odaklıyorum, ki bu giderek zorlaşıyor. "Sen Monica'nın annesi misin?"

"Oh, çok hızlısın," diye gülüyor Gertie. "Belki de Sam'le birlikte olmak için yeterince akıllısındır."

"Ama," diye mırıldandım. "Monica'nın annesiyle *tanıştım*. Geçen gün onun evindeydim. O... sen o değilsin."

Monica dudak büker. "O benim *üvey annemdi*, Louise. Onun benim annem olduğunu nasıl düşünebilirsin? Bana hiç benzemiyor!"

Monica ve Gertie'ye bakıyorum ve sonunda benzerliği görüyorum. Gözlerde ve çenede. Ama yüzeysel bir benzerlikten daha fazlası olduğunu hissetmeye başlıyorum. Cynthia'nın Monica'nın "deli annesinin" sürekli ortaya çıkmasıyla ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

"Sana teşekkür etmeliyim Abby," diyor Gertie, gözleri parlayarak. "Sam seni görmek için işe ilk geldiğinde ve bana kızımın gittiği okulda matematik profesörü olduğunu söylediğinde, ona hemen tanıması gereken biri olduğunu söyledim. Değil mi Monica?"

Monica başını sallar. "Bir sonraki dönem onun sınıfına kaydoldum. Ve... annem her zamanki gibi haklıydı. Sam ve ben anında aşık olduk."

"Erken emekliliğimi tasarladıktan sonra Monica'ya işe alınması için ne söylemesi gerektiğini anlattım," diyor Gertie gururla. "Ona fiber yoğurt reklamlarından bahsetmesini ve onu işe almak için can atacağınızı söyledim."

Beni bir keman gibi çaldılar. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve oturduğum yerden düşmemek için masaya tutunmak zorunda kalıyorum.

"Bir bebek için ne kadar çaresiz olduğunu biliyordum," diye devam ediyor Gertie. "Evlat edinme işini ayarladıktan sonra Sam'i kalıcı olarak bağlayacağından endişelenmiştim ama... şey, bunu halletmenin bir yolunu bulduk. Evlat edinme işi suya düştükten sonra her şeyi yapmaya hazırdın. Ve eğer sen

herhangi bir şüpheniz varsa, telefonda konuştuğumuzda bunları giderebileceğimi biliyordum."

Görüşüm bir an için bulanıklaşıyor ve tekrar odaklanana kadar gözlerimi kırpıştırıyorum. "Telefonda mı?"

Monica'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılır. "Annemle konuşmak istemişsiniz." Başını Gertie'ye doğru sallıyor. "Demek istedin."

Eyalet dışı alan kodu olan kadın Gertie'ydi. Sesini nasıl tanıyamadım?

"Ama sonra Denise seni ," diyorum. "Bu yüzden ondan kurtulmak zorunda kaldın." Monica . "Lütfen. Denise beni . Ben ondan çok daha zekiyim, ikinizden de. Beni masasını karıştırırken yakalamasını *istedim.* Sonra uzun bir öğle yemeği yedim, böylece odamı arayabilirdi. ve o hapları bul."

"Ama... neden?"

"Çünkü seni arayacağını biliyordum." Gözlerini deviriyor. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama Denise senin için dünyaları düşünürdü. Sen ne zaman ortalıkta olmasan, 'Abigail böyle yapıyor, sen neden yapamıyorsun? Ya da "Abigail asla erken çıkmaz, sen neden eve, ailenin yanına gidiyorsun? Olanlardan pişmanlık duyduğu belliydi."

Denise hakkında o sözleri söylediğini duymak göğsüme bir yumruk gibi indi. Denise benden asla nefret etmedi. Hayat tercihlerimden dolayı hayal kırıklığına uğradığında bile, yine de en iyi çalışanlarından biri olduğumu düşünüyordu.

Ve Monica bu yüzden onu öldürdü.

"Bu arada o Adderall'lar tamamen yasaldı," diye ekliyor. "Herhangi bir polis memuru bunu doğrulayabilir. Ve idrar testini geçememenize neden olan şey onlar değil. O düpedüz meth'ti."

Monica her şeyi düşünmüş. Üvey annesi haklıydı. O gerçekten bir dahi.

"Bunu neden yapıyorsun?" İdare ediyorum.

Başım dönüyor ama en azından hâlâ bilincim yerinde, bu da bir şeydir. Hapların etkisi henüz tam olarak geçmedi. Belki kendimi kusturabilirim. Zaten öyle olacakmış gibi hissediyorum. Ama yapamazsam, en azından bana ne ilaç verdiğini söyleyeceğini umuyorum.

"Çok açık değil mi?" Monica diyor ki.

"Hayır," dedim. "Önümüzdeki on beş yıl boyunca hapiste kalmam için her şeyi ayarladınız bile. Neden beni öldürüyorsun?"

"Bu çok daha temiz." Monica ellerini birleştiriyor ve kendinden memnunmuş gibi gülümsüyor. "Yaptığın her şey yüzünden depresyona giriyorsun ve bir çıkış yolu göremiyorsun, bu yüzden uyku hapı şişesinin tamamını aşırı dozda içiyorsun."

Uyku haplarım. Lanet olsun. Sam'in yeniden doldurmamı bu kadar istemesine şaşmamalı.

Bacaklarımı hâlâ sağlam hissettiğimi fark ederek ayak bileklerimi oynatıyorum. Acaba kaçabilir miyim? Monica hamile, Tanrı aşkına. Gertie de düşündüğümden daha iyi durumda. Ama yine de. Belki yapabilirim.

"Onu bağlamamız gerek." Gertie'nin gözleri bana dikilmişti. Ne düşündüğümü biliyor olmalı. "Kaçmaya çalışmasını istemiyorum."

"Hayır." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni . Sana izin vermeyeceğim."

Monica gülüyor. "Bence bağlayacaksın."

Monica sandalyenin kenarından sarkan çantasını karıştırıyor. Bir tabanca çıkardığında ağzım açık kaldı. Bir *tabanca*. Bana doğrultmuyor ama sadece varlığı bile donup kalmama neden oluyor. Çok *uğursuz* görünüyor.

"Büyürken evimin hemen yanında bir atış poligonu vardı," diyor gelişigüzel. "Aslında oldukça iyi bir atıcıyımdır. Bu mesafede olmam gerekeceğinden değil."

Monica ve Gertie'ye bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Eğer beni vurursa, her şey biter. Hiç şansım yok.

Monica yine çantasını karıştırıyor ve beyaz bir kırtasiye kâğıdı çıkarıyor. Görebilmem için yemek masasına doğru kaydırıyor. Sayfadaki kelimelere bakıyorum, el yazımla notlarımı bir yıl boyunca inceleyip alıştırma yapan biri tarafından el yazımın mükemmel bir kopyasıyla yazılmış. İmza mükemmel, sadece bir el yazısı uzmanı aradaki farkı anlayabilirdi ve böyle birinin çağrılacağından da şüpheliyim.

Her şeyi itiraf ediyorum. Kontrolden çıkan uyuşturucu sorunum. Şantaj planıma uymayınca eski patronumu öldürmem. Sam'den özür dileyip, hayatına devam etmesi için ona onay vermemle sonuçlanıyor.

"Son sözlerin." Bana gülümsüyor ve ben ürperiyorum. "Şiirsel, değil mi? Bu şekilde hatırlanacağın için mutlu değil misin?"

Elindeki silaha başımla işaret ediyorum. "Beni vurursanız, intihar planınız suya düşer, değil mi? Beni kendi evimde vurup öldürürsen

Bunu açıklar mısın?"

"Oh, ben hazırım." Sağ elini koruyucu bir şekilde silahın üzerine koyuyor. "Hâlâ iş e-posta hesabına erişimim var. Bu sabah beni 'konuşmaya' davet eden bir e-posta gönderdin. Sonra geldiğimde bana silah çektin çünkü kıskançlık seni ele geçirmişti. Bir boğuşma oldu ve... maalesef ben senden üstün geldim. Ve zavallı Gertie tüm bu olanlara şahit oldu."

"Evet, ama nasıl bir silahım olabilir ki?"

Gözünü bile kırpmadı. "Bilmiyorum, belki de dairene çok fazla torbacı geldiği için buna ihtiyacın vardı. Kim bilir? Ruhsatsız, muhtemelen çalıntı. Muhtemelen karaborsadan almışsındır."

Nutkum tutuldu. Her şeyi düşünmüş.

"Bence intihar etmek çok daha saygıdeğer olurdu, sence de öyle değil mi?" Silahı bana doğru doğrultuyor ve bu beni çok korkutuyor. Daha önce bana hiç silah doğrultulmamıştı. Hiç elime almamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bir silaha bu kadar yakın olup olmadığımı bile bilmiyorum. "Lafı açılmışken, bunu yatak odasına taşıyalım." Kıpırdamayınca gözleri kısıldı. "Tabii ikinci seçeneği tercih etmek istemiyorsan."

Ayağa kalkarken bacaklarım lastik gibi. Uyku hapları mı etkisini gösteriyor yoksa korkudan aklımı mı kaçırıyorum bilmiyorum. Ama yatağa doğru giderken neredeyse düşecek gibi oluyorum ve minnetle şiltenin üzerine yığılıyorum.

Monica silahı yüzüme doğru sallayarak, "Orada kal," diye emrediyor.

Ben orada yatarken o karnını tutuyor ve yüzünü buruşturuyor. Bir an için silahı ondan uzaklaştırmaya çalışma şansım olup olmadığını merak ediyorum. İri yarı ve muhtemelen dengesi berbat. Belki doğum sancısı bile çekiyordur.

-Kim bilir? Bunu yapabileceğimi düşünmek saçma değil. Her iki durumda da öleceğim. Bu riske girmeye değebilir.

Ama yine de yatağa kadar yürümekte zorlandım. Dövüşecek durumda olmadığım açık. Monica'yı alt etsem bile Gertie'yi geçmem gerek. Kendimi nasıl hissettiğimi düşünürsek, bunda başarılı olabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Sonra Monica çantasından bir rulo koli bandı çıkardı ve ayak bileklerimi bantlamaya başladı. Lanet olsun, koli bandının geleceğimde olacağını biliyordum. İş yerindeki malzeme dolabından ucuz koli bandı olduğunu hatırladım.

Muhtemelen çalmıştır. Ne kadar ironik. Görünüşe göre beni zapt etmek bir rulo bant parasına bile değmiyormuş.

Bileklerimi bantladığında, kaçma şansımın ortadan kalktığını fark ettim. Hiç denemedim bile. Tehlikedeyken ortaya çıkan insanlarla ilgili tüm bu kitapları ve gazete makalelerini okudum ve sonra orada oturup öldürülmelerine izin veren insanlarla ilgili hikayeler okudum. Her zaman ilk kategoride olacağıma inandım. İş başa düşerse, bir kahraman olacağıma inanıyordum.

Belki de hayatta kalma isteğiyle ilgilidir. Bundan kurtulsam bile, elimde ne var? Kariyerim mahvoldu. Başımda cinayet suçlamaları var. Ve kız arkadaşına kendimi öldürmüşüm gibi gösterten bir adamla evliyim.

Bıraksam da olur.

Monica uzuvlarımı sabitlerken Gertie bana, "Doğru olan bu," diyor. "Sam'in mutlu olmasını engelliyordun. Başından beri istediği şey buydu. Bir çocuk. Onun tutkusunu paylaşan bir kadın. Onu tüm bunlardan uzak tuttun. Senin için çalışırken onun için çok üzülüyordum."

Ama onu sevdim.

Beni sevdiğini sanıyordum.

"Bu çok bencilce," diyor Monica neredeyse bana tükürürcesine. "Her namuslu kadın kenara çekilirdi."

"Sanki sen daha iyisin de," diye mırıldanıyorum

nefesimin altında. Gözleri açılıyor. "*Pardon*?"

"Sadece söylüyorum," diyorum. "Onun sınıfında daha genç, daha güzel bir sürü kız var. Sende olup da onlarda olmayan ne var?"

"*Çocuğunun annesi* ben olacağım," diye tıslıyor bana, yüzünü yüzüme yaklaştırarak. Şu anda kollarımı ya da bacaklarımı hareket ettiremediğimi düşünürsek bu korkutucu.

"Doğru, bu doğru," diye kabul ediyorum. "Ama muhtemelen bebeğe bakmaktan ona hak ettiği ilgiyi gösteremeyecek kadar meşgul ve yorgun olacaksınız. Ve duyduğuma göre bebeklik kilolarını vermek çok zormuş..."

Monica bana tokat atacakmış gibi görünüyor. Umarım öyle yapar. Bana iz bırakacak kadar sert vurursa, ölümümün basit bir intihar olmadığına dair bir kanıt olur. Bunu hak ediyorum. Ölümden sonra kefaret.

Ama onu kışkırtacak başka bir şey söyleyemeden, ön kapının kilidinin döndüğünü duyuyorum.

Bölüm 39

"Kahretsin," diyor Monica nefesinin
altından. "Kim o?" Gertie sorar.

"Nereden bileyim?" Monica sinirli bir şekilde cevap verir.

Ben de en az onlar kadar bilgisizim. Kim o? Süper mi? Beni tutuklamaya gelen polis mi? Yukarıdakilerden herhangi biri harika olurdu. Ama sanırım o insanlardan olsaydı, eve dalmadan önce kapıyı çalardı.

Ben orada kimin olduğunu soramadan Monica rulosundan bir parça daha koli bandı dudaklarıma yapıştırıyor. Sonra beni o kadar sert itiyor ki yataktan, yatakla duvar arasındaki bir karış genişliğindeki boşluğa yuvarlanıyorum. Omzum sertçe yere çarpıyor ve koli bandının altında nefes nefese kalıyorum. Duvardan çıkan radyatör keskin ve soğuk metalin ön kolumu kestiğini hissedebiliyorum.

"Abby? Evde misin, Abby?"

Bu Sam. Sam'in sesi.

Ne oluyor be?

Monica yatağın üzerine eğiliyor, ben de şilte ile duvar arasına sıkışmış durumdayım. Yüzü parlak pembe. "Kılını bile kıpırdatma. Yoksa."

İyi bir önlem olarak, Monica üstüme bir battaniye atıyor. Sesleri azaltıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor ama yine de duyabiliyorum. Monica'nın Gertie'ye şöyle dediğini duyuyorum: "Anne, sen dolaba saklan, tamam mı?"

Yatağın hemen yanındaki dolabın kapısının açıldığını, sonra da sessizce kapandığını duyuyorum. Ama şimdi kafam karıştı. Gertie neden dolapta saklanıyor? Sanki Sam onun varlığından haberdar değil.

değil mi?

"Hey, Sammy." Monica'nın sesi, dairemizin ince duvarlarında dolaşıyordu.

"Monica?" Sesi şaşkındı. "Burada ne işin var?"

"Abby konuşmak için beni çağırdı," diyor. "Ama sonra saçmalayıp durdu. Ve sonunda kaçtı."

"O... kaçtı mı?"

"Burada ne yapıyorsun ki? Konferans vereceğini sanıyordum?"

"İptal ettim." İç çektiğini duyabiliyorum. "Dün gece Abby'biraz tartıştık ve ayrılış şeklimiz yüzünden kendimi bok gibi hissetmekten alıkoyamadım. Onunla gerçekten konuşmam gerek. Bunu çözmeliyiz."

Kalbim kabarıyor. Sam, Monica ile bana karşı komplo kurmuyor. O *benim* tarafımda. Ve yaptığıma inandığı onca şeyden sonra bile benimle işleri yoluna koymak istiyor. Tabii en başta bana inansaydı iyi olurdu ama itiraf etmeliyim ki kanıtlar oldukça lanetleyiciydi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" Sam soruyor.

"Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse anlaşılmazdı. Muhtemelen aklını kaçırmıştı."

Sam sessiz. *Ona inanmayın. Lütfen ona inanmayın.*

Yine Monica'nın sesi: "Şehir dışına çıkmakla ilgili bir şeyler söyledi. Havaalanını arıyordu."

"*Havaalanı* mı?"

Onları daha iyi duyabilmek için ağır nefes alışımı sakinleştiriyorum. Radyatör kolumu gerçekten acıtmaya başladı, kanarsa hiç şaşırmam.

"Evet, LaGuardia'ya bir Uber çağırdı, yani...?"

"Yüce Tanrım. Pekala... Ben, uh... belki oraya gidip onu bulabilir miyim bir bakarım. Nereye bilet ayırtmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Üzgünüm, hayır."

"Pekala."

Aman Tanrım, ona inanıyor. Gidiyor! *Lütfen gitme, Sam! Ona inanmayın!*

"Yine de hemen telefonunu arayayım," diyor. "Belki onunla mantıklı bir şekilde konuşabilirim."

"Hayır, Sam." Monica'nın sesinde bir aciliyet var. "Onunla mantıklı konuşamazsın. *Konuşamazsın*."

İşte zaman duydum. Zil sesini. *Benim* zil sesim.

"Monica?" Sesi o kadar şaşkın geliyor ki koşup ona sarılmak istiyorum. "Abby'nin çantası ve telefonu neden hâlâ burada?"

"Um..." Nefesimi tutup ne söyleyeceğini bekliyorum. "Öyle bir durumdaydı ki Sam... her şeyi geride bıraktı."

"*Telefonu* bile mi?" "Görünüşe göre..."

"Özür dilerim," diyor Sam. "Abby hakkında bildiğim bir şey varsa, o da telefonu olmadan *asla* evden çıkmayacağıdır. Nerede o, Monica?"

"Sana söyledim, bilmiyorum!"

"Abby!" Şimdi bağırıyor. "Abby! Burada mısın?"

Ben buradayım! Buradayım! Buradayım!

"Abby!" Sesi şimdi daha yüksek. Yatak odasına doğru geliyor. "Abby! Neredesin?"

"Sammy, o burada değil..."

"Abby!" Yatak odasının kapısı artık açık. Sesi çok daha yüksek. "Abby!"

Tüm gücümle yatağın kenarına tekme atıyorum. Gürültü Sam'in sessizleşmesine neden oluyor. Yatak yaylarının gıcırdadığını duyuyorum. Bir saniye sonra battaniyelerin ağırlığı bedenimden kalkıyor ve Sam yüzünde giderek büyüyen bir dehşet ifadesiyle bana bakıyor.

"Abby," diye nefes nefese eğildi. "... neler oluyor?"

Polisi arayın!

Ama bunun için çok geç. Çok geç.

Bölüm 40

"Kalk, Sam."

Monica'yı göremiyorum ama nasıl göründüğünü hayal edebiliyorum. Çarpıcı kırmızı elbisesinin altında şişkin bir karın, yüzüne dökülen siyah saçlar, parlayan gözler. Silahını kocamın yüzüne doğrultmuş.

"Monica." Sesi boğuk. "Ne yapıyorsun?" "*Kalk* dedim."

Yüzü gözden kayboluyor. Ellerini havaya kaldırmış, orada durduğunu görecek kadar başımı kaldırıyorum. Kıvranarak biraz hareket edebiliyorum ama çok değil. Yan tarafa kayıyorum, böylece radyatörün kenarı artık ön kolumu kesmiyor. Aptal radyatör. O şey o kadar keskin ki...

Aman Tanrım, koli bandını kesebilir mi?

"İnanılmazsın Sam." Monica'nın sesi zehirle doludur. "İşte buradayım, sana *her şeyi* sunuyorum ve senin tek istediğin *o*."

"Ama o benim *karım*," diyor Sam. Ve bunu o kadar basit bir şekilde söylüyor ki, sanki bir insanın bir kez evlendiğinde ömür boyu çiftleştiği değişmez bir gerçekmiş gibi. O bu sözleri söylerken, sadakatinden nasıl şüphe duymuş olabileceğimi anlamıyorum. Bu Sam, sonsuza kadar sadık.

"Ama o sana istediğin hiçbir şeyi veremez!" Monica artık neredeyse bağırıyor. "Senin hiçbir ihtiyacını karşılamıyor!"

"Güven bana Monica. O benim ihtiyaçlarımı karşılıyor."

Tekrar kıvranıyorum, radyatörün keskin kenarı bileğime değene kadar vücudumu yukarı doğru hareket ettiriyorum. El ve ayak bileklerimin bağlı olduğunu ve uyku haplarının etkisini göstermeye başladığını düşünürsek bu çok zor. Gözlerimi açık tutmak çaba gerektiriyor ve vücudum gerçekten ağırlaşıyor.

Acı verici derecede ağır.

"Yine de sana daha fazlasını verebilirim," diyor Monica. "Sana vermeye hazırım."

Sam sesini bir kademe alçaltıyor. "Bunu geçen gece senin dairende konuşmuştuk Monica. Sana *hayır* demiştim."

Bileklerim radyatörle temas ettiği için artık söylediklerine odaklanamıyorum bile. Eğer koli bandı hakkında bir şey biliyorsam

ucuz şey olduğunu biliyorum. Eğer doğru açıyı bulabilirsem.

"Geçen geceden bahsetmiyorum Sam." Ve şimdi sesi yumuşamıştı. "Üç yıl öncesinden bahsediyorum. Üniversitede."

"Üniversite mi?"

"Senin lineer cebir dersindeydim," diyor. "Ofis saatlerinizin her birine geldim."

"Oh."

Onu hatırlamıyor. Yüzüne bile bakmıyorum ama sesinde bunu duyabiliyorum.

"O zamanlar saçlarım sarıydı," diyor. "Ofisinizde Abby'nin fotoğrafını gördüğümde boyattım. Ama her hafta oradaydım. Gerçekten gelecek vaat ettiğimi düşündüğünü söylemiştin."

"Ben... Bunu kastettiğime eminim, ama..."

"Ve o zaman dersten sonra kahve içtik," diye ekliyor, sesi yükseliyor. "Starbucks'ta. Bana bir cappuccino almıştın."

Yüksek sesle öksürüyor. "Sen ve ben... birlikte kahve mi içtik? *Yalnız* mı?"

"Şey..." Tereddüt ediyor. "Tam olarak *yalnız değildim*. Diğer iki öğrenciyle birlikteydim ve... sen hepimizi tedavi ettin. Ama bütün zaman boyunca gözlerini benden alamadın."

"Ben... Ben emin değilim..."

"Ve sonra bir gün," diye devam ediyor, yanıt beklemeden, "mesai saatinde yalnızken seni öpmeye çalıştım ve sen sadece..." Sesi duygu yüklü. "Yoldan atladın. Sanki benden *kaçıyormuşsun* gibi."

Sam sessiz.

Tekrar konuştuğunda Monica'nın sesi öfkeli geliyor. "Gerçekten bunların *hiçbirini* hatırlamıyor musun?"

"Şey... um... bunun gibi şeyler... biraz oluyor... çok." "Ve

sen hiç *baştan çıkmadın* mı?"

Homurdanıyor. "Tabii ki hayır. Ben *evliyim*."

Kocam bir madalyayı hak ediyor. Ayağa fırlayıp ona sarılmak istiyorum ama tamamen hareketsizim.

Ama sonra bandın radyatörün keskin kenarının altından yırtıldığını hissettim. Ve bir saniye sonra, bileklerim serbest! Kollarımı tekrar hareket ettirebiliyorum! Bacaklarım hala bağlı ama yolu yarıladım. Monica gözlerini benden ayırmadığı sürece

Sam, ben değil. Ve ayrıca, uykuya dalmadığım sürece, ki bu şu anda belirgin bir olasılık haline geliyor.

"Sam." Sesi yumuşar. "Bizim için çok geç değil. Bana bak, senin bebeğini taşıyorum. Ve benden etkilendiğini söyleyebilirim."

"Monica, hadi ama..."

Dişlerimi sıkıyorum. Silahı ondan uzaklaştırana kadar birkaç dakikalığına onunla ilgileniyormuş gibi yapsa ölür mü? İnsanlar bunu filmlerde hep yapıyor ve en azından ara sıra işe yarıyor gibi görünüyor. Sadece bir dakikaya daha ihtiyacım var. Ayak bileklerimi kurtarmak için bir dakika daha.

"Bir şey yapmana bile gerek yok," diyor. "Abby zaten bir şişe dolusu uyku hapı aldı, yani muhtemelen çoktan bayılmıştır."

Hayır, . Ayak bileklerimi gevşetiyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, şu anda içimde bir ton adrenalin pompalanmasaydı, muhtemelen baygın olurdum.

"Bir şişe uyku hapı mı?" Sam'in nefesi kesildi. "Sen... sen onu zehirledin mi? Abby..."

"En iyisi bu," diyor. "Görmüyor musun? O senin için tamamen yanlış. Gitmesine izin vermek çok kolay olurdu..."

"Yüce İsa..."

"Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun Sam. Artık kendini suçlu hissetmene gerek yok. Ben en zor kısmı yaptım."

Ve şimdi ayak bileklerim özgür. Ama bu bana düşündüğünüz kadar yardımcı olmuyor. Bu küçücük alana sıkışmışım, bir şişe uyku hapı yüzünden yarı uykuluyum, bu yüzden nasıl dışarı fırlayıp birini alt edeceğimden emin değilim. Yapabileceğimi sanmıyorum.

"Monica." Sam'in sesi sakin ama altında yatan paniği duyacak kadar iyi tanıyorum onu. "Abby'yi hastaneye götürmeliyiz. Yemin ederim, sana yardım etmenin bir yolunu bul... yani her konuda. Ama lütfen Monica. Yapma..." Ve şimdi sesi kırılıyor. "Lütfen onu hastaneye götürmeme izin verin."

"*Tanrım*." Monica'nın sesi tiksintiyle doludur. "Acınacak haldesin. Milyon kat daha iyi bir şey gözünün önünde dururken bile onu istemiyorsun. Annem senin hakkında tamamen yanılmış." Homurdanıyor. "Ne yazık ki bunun bir önemi yok. Onun için artık çok geç. İkiniz için de."

Sam'i tanıdığım süre boyunca, onu hiç yumruk atarken görmedim. Düzeltme: Onun yumruk atmasının uzaktan bile mantıklı olacağı bir durumda hiç bulunmadık. O bara giren bir sarhoş değil.

Dövüşüyor. Evet, sigortayı düşüren spor salonu üyeliği sayesinde iyi bir fiziksel kondisyona sahip ama etrafta dolaşıp insanları yumruklamıyor.

Ama Monica'ya saldırdığını görmek için tam zamanında ayağa kalkmayı başardım.

O bunu yaparken silah patlar, silah sesi apartmanda yankılanır. Vay canına, çok gürültülüymüş. Onu yakalayıp yakalamadığını bilmiyorum ama adam sol elini kadının sağ bileğine koymuş ve kadın çığlık atıyor. Adamın birkaç saniyesini alıyor ama adamın daha güçlü olması ve kadının karnının genişliği sayesinde kadın yere düşüyor.

Ama lanet silah hala onda.

Oturmayı başarıyorum ama tüm gücümü harcıyorum. Pekmezin içinde ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Sam'e yardım etmek için nasıl bir şey yapabileceğimi bilmiyorum. Ve dahası, şimdi ayaktayım, yerdeki kanı seçebiliyorum. Aslında, oldukça fazla kan. Ve şimdi Sam'in gömleğinden sızan kıpkırmızı kanı görebiliyorum.

İşte o zaman gömme dolabımızın kapısının açıldığını gördüm.

Gertie.

Dışarı çıkıp yerdeki kanı gördüğünde dehşet içinde izliyorum. Muhtemelen hepsinin Sam'e ait olduğunu bilmiyordu. Yüzünde büyüyen paniği görüyorum. Sam'i Monica'dan kurtarmaya çalışacak. Eğer o da dahil olursa, ikiye karşı bir olacak. Ve Monica silahı hâlâ sağ elinde ölümüne tutuyor.

Vücudumda sadece bir gram güç kalmış olsa bile umurumda değil. Gertie ve Monica'nın kazanmasına izin veremem. Bunu durdurmak zorundayım.

Yürü, Abby. Kımılda!

Bedenim itaat ediyor. Önce isteksizce, ama sonra kendimi odanın diğer ucuna, Gertie'ye doğru itiyorum. Artık kollarım ve bacaklarım üzerinde tam olarak kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum, ama her şeye rağmen yapmalarını istediğim şeyi yapıyorlar. Gertie'ye doğru hamle yapıp onu duvara çarpıyorum. Bunu yapmadan hemen önce gözlerim bir anlığına Monica'nınkilere kilitleniyor ve o da elindeki silahı kaldırıyor...

Silah sesi ikinci kez odanın içinde yankılanıyor. Sam'in gömleğindeki kıpkırmızı renk Gertie'nin sol şakağındaki delikten sızarken kalbim küt küt atıyor. Gertie'nin dudakları yere yığılmadan iki saniye önce şok olmuş bir O harfi çıkarıyor.

"Anne!" Monica çığlık atıyor.

Silah sesiyle irkilen Sam, bir şekilde Monica'altından sıyrılmasını sağlar. Monica Gertie'nin yanına koşarken ikimiz de sessizce izliyoruz.

Taşıdığı yük göz önüne alındığında, olabildiğince hızlı. Annesinin yanına eğiliyor, gözlerinde yaşlar oluşuyor. "Anne..."

Sam şoka girmiş gibi görünüyor, onu hiç görmediğim kadar solgun. Alnına dokunmak için sol elini kaldırdı ve fena halde titriyordu. Gömleğinin kolu kana bulanmış. "Lanet olsun," diye nefes alıyor.

"Sam," diyebildim.

Yere bir bez bebek gibi yığılmadan saniyeler önce başım dönüyor. O kadar kendimde değilim ki yere düşene kadar ne olduğunu bile anlamıyorum. Gözlerimi daha fazla açık tutamıyorum.

"Abby?" Yarı sürünerek kendini odanın diğer ucuna, bana doğru sürüklüyor. Nemli elimi avuçlarının içine aldı. "Uyanmışsın."

"Evet," diyorum. "Zar zor."

"Dayan," diyor, "seni hastaneye götüreceğiz." Yüzümdeki birkaç terli saç telini fırçalıyor. Bir çarşaf gibi bembeyaz görünüyor, ne kadar kan kaybettiğini merak ediyorum. "Söz veriyorum. Sadece oturma odasına gidip telefonumu almam gerekiyor. Tamam mı?"

"Beni yalnız bırakma," diye fısıldıyorum.

"Sadece yarım dakika sürecek. Hemen döneceğim." "Hayır," diye araya Monica'nın sesi girdi. "Gelmeyeceksin."

Gözlerimi kaldırıp Monica'ya bakmak için son gücümü kullanıyorum. Bize dik dik bakıyor, gözleri nemli ve kırmızı çerçeveli. Silah hâlâ onda. Her şeyi unutmuşum. Artık takip edemiyorum. Çok yorgunum. Çok, çok yorgunum.

"O öldü," diye tıslıyor bize. "Annem öldü." "Onu vuran sendin," diye işaret ediyor Sam.

"*Ona* nişan almıştım." Silahı havaya kaldırırken Monica'nın gözleri hançer gibi. "Ve bu sefer ıskalamayacağım."

Sam onun ne yaptığını görünce gözleri büyüyor. Dürüst olmak gerekirse, bana olan sadakatinden nasıl şüphe ettiğimi bilmiyorum, çünkü yaptığı ilk şey kendini önüme atmak oluyor, yani Monica bir kurşun sıkarsa, önce onun içinden geçmesi gerekecek. Ona benim için kendini feda etmemesini söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerim kapanıyor, kelimeler benim için çok fazla çaba gerektiriyor.

"Önce beni öldürmen gerekecek," der ona. "Aptal olma Sam."

Tek kelime etmiyor ama elinin benimkini sıktığını hissediyorum.

"Gerçekten bunu mu seçiyorsun?" diyor kuşkuyla. "*Onu* mu?" "Doğru," diyor adam. "Abby'yi seçiyorum."

Benim kahramanım.

Kocamın beni ne kadar sevdiğini bilerek öleceğim. Bu bir şeye değer.

Göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaştı. Kurulan bir silahın tıkırtısını duyuyorum. Ve sonra üçüncü kez silah patlaması.

Bölüm 41

Beyaz bir odada uyandım.

İlk başta, ölmüş ve cennete gitmiş olabileceğimi düşündüm. Ama hayır, cennet böyle görünmezdi. Cennette tavanda bu kadar çok çatlak olmazdı. Cennette yatağımın yanında çınlayan bir klima olmazdı. Ve muhtemelen kolumda bir serum da olmazdı.

Hastanede olabileceğimi düşünüyorum.

Yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar kurumuş ki zorlanıyorum. Hatırladığım son şey silah sesiydi. Silah Monica'daydı ve tetiği o çekti. Sam'e ateş etti.

Oh hayır...

Ölmüş olmalı. Onu yakın mesafeden vurdu.

Ama Monica Sam'i öldürdüyse, hastaneye nasıl geldim? Eminim ambulans çağırmazdı.

Bir inilti duyuyorum ve sağıma bakıyorum, bu da şakağımda zonklayan bir ağrıya neden oluyor. Yatağın yanında mavi bir koltuk var ve içinde hafif bir battaniyeye sarılmış, uyuyan kocam yatıyor. Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor ve rahat etmeye çalışarak yer değiştiriyor.

O yaşıyor.

Aman Tanrım, *yaşıyor*. Ve yaşam destek ünitesine de bağlı değil. Hastane odamda uyuyacak kadar iyi durumda.

"Sam," diye fısıldıyorum. Kıpırdanıyor ama gözlerini açmıyor. "Sam!"

Bu sefer kahverengi gözleri fal taşı gibi açılıyor. Koltuğunda doğruluyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Uyanmışsın."

"Evet." Başımı salladım. "Uyandım."

Uzanıp elimi tutuyor. Onunki sıcak ve rahatlatıcı, bu da benimkinin ne kadar nemli olduğunu fark sağlıyor. "Tanrı'ya şükür iyisin. Çok endişelendim Abby..."

Serum takılı olmayan kolumla gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne oldu?"

"Ne hatırlıyorsun?"

Az çok sağlam görünen sol koluna bakıyorum. "Vurulmuşsun." "Oh, o mu?" Kolunu ovmak için elini benimkinden çekiyor. Yüzünü buruşturuyor.

"Yüzeysel bir yaraydı. Acil serviste sargıya aldılar. Ben iyiyim."

"Ama Monica..." Dudağımı ısırdım. "Silahı sana doğrultmuştu. Seni tekrar vuracaktı."

Sam uzun bir iç çeker ve başını öne eğer. "Beni o vurmadı. O..."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Kendini vurdu."

Ağzım açık kaldı. "*Kendini* mi vurdu?"

Ellerine bakıyor. "Beni vuracağını sandım. Beni *öldüreceğini* düşündüm. Bu kadar olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra... silahı kendine çevirdi. Çenesinin altına dayadı ve tetiği çekti. Sanırım annesinin öldüğünü fark ettiğinde... bilmiyorum... kendini kaybetti."

Gertie'nin bana yaptığı onca şeye rağmen, ölümünden dolayı bir parça üzüntü duyuyorum. Yıllarca asistanlığımı yaptı, onu sadece tatlı ve yaşlı bir kadın olarak tanıyordum. Tüm bunların rol olmadığına inanmak zorundayım. Gülüşünü ve kurabiyelerini özleyeceğim.

Monica'nın kendini vurmasının sebebinin Gertie'nin ölümü olduğundan pek emin değilim. Sam beni korumaya çalıştığında yüzündeki ifadeyi gördüm. Annesi için kalbi kırılmıştı ama onu uçuruma iten bu değildi. Kendini vurdu çünkü benim kazandığımı biliyordu.

"Sadece bilmeni istiyorum," diyor sessizce, "Monica'yla aramızda hiçbir şey olmadı. *Hiçbir şey* olmadı. Ona hiç dokunmadım. Sana yemin ederim."

"Sana inanıyorum."

Omuzları çöktü. "musun?"

"Tabii ki biliyorum."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "O zaman bir tek sen varsın. Polis bana bir bok parçasıymışım gibi baktı, annen beni 'sahip olduğum her şey için' almakla tehdit etti, bu ne demekse çünkü hiçbir şeyim yok ve Monica'nın üvey annesi aslında yüzüme tokat attı. Görünüşe göre kimse onunla yatmamış olmamın makul olduğunu düşünmüyor." Başını sallıyor. "Karımı aldatmak istememem gerçekten o kadar çılgınca mı?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Görünüşe göre, evet."

"Bana gerçekten tuzak kurdu. Herkese onun erkek arkadaşı ya da kocası olduğumu söyledi. Hiçbir fikrim yoktu, bunun olmasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Şey," diyorum, "insanları manipüle etmekte oldukça iyiydi. En başta bu işi yapmak istemeyen sendin. Seni ikna eden bendim."

"Biliyorum, ama..."

Ona doğru uzandım ve elimi tekrar avucunun içine aldı. "Monica'ya yatak odamızda söylediğin her şeyi duydum. Onunla yatmadığını biliyorum. Ve..." Kuru boğazımda bir ağrı hissederek yutkunuyorum. "Beni vurmasını engellemek için önüme atladığını biliyorum."

Parmaklarımı sıkarken başını öne eğiyor. "Sen benim tüm hayatımsın, Abby. Eğer sana bir şey olursa..."

"Evet," dedim. "Ne demek istediğini anlıyorum." Sam'i kaybetme düşüncesi beni yatak odamızda kendimi Gertie'nin önüne atmaya iten şeydi.

Koltuğunda kayıyor. "Ve uyuşturucu konusunda sana inanmadığım için özür dilerim. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmeliydim."

Başımı sallıyorum, ama içimdeki sızı hâlâ orada. Keşke bana inansaydı.

"Denise'i öldürdüğünü hiç düşünmemiştim," diyor. "Dürüst olmak gerekirse. Ne haltlar döndüğünü bilmiyordum ama buna inanmadım." Başını sallar. "Biliyor musun, sana o mektup açacağını almamı söyleyen Monica'ydı. Seni ofisten alırken ona rastladım ve yıldönümü hediyesi için fikir sordum. O zaman bile bunu planladığına inanamıyorum..."

"O ve Gertie bunu *yıllardır* planlıyorlardı..."

Düşündüğümde midem bulanıyor. Gertie'nin elinden geleni yapan tatlı ve yaşlı bir kadın olduğunu düşündüğüm onca yıl boyunca tek yaptığı kızına bir koca bulmaktı. Sam ve benim doğurganlık sorunları yaşadığımızı ve bir bebek sahibi olmayı ne kadar çok istediğimi çok önceden biliyordu. Beni aradan çıkarmayı, sonra da paramı ve kocamı kızı için almayı planlıyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Uyandığımda beynim o kadar bulanıktı ki aklıma bile gelmedi. "Sam, bebek..." Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. "Bebek... öldü mü?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Hayır, onu güvenli bir şekilde doğurtmayı başardılar. Yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Durumu iyi."

"Oh."

Bir kuvözde monitörlere bağlı minik bebeğimizi düşünerek nefes veriyorum. Uzun zamandır o bebeğin hayalini kuruyordum. Onu şimdiden biraz seviyorum,

Onu hiç görmemiş rağmen. Ama Monica'nın bize yaptıklarından sonra...

"Sorun yok," diyor Sam birden.

" nedir?"

Kahverengi gözleri hüzünlü. "Eğer onu istemiyorsan.

Anladım." "Sam..."

"Hayır, gerçekten," diyor. "Olanlardan sonra, eğer... şey, bilirsin işte. Her neyse, bir şeyler ayarlarız."

Yatakta doğrulmaya çalışıyorum ama başım zonkluyor. En azından bir gün daha bu yatağa zincirleneceğimi bilerek tekrar uzanıyorum. "Onu istiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Tabii ki biliyor.

Bir süre sessiz kalır. Tekrar konuştuğunda sesinde heyecanlı bir ton var: "Bir resim görmek ister misin?"

Başımı salladım.

Sam cep telefonunu çıkarıyor ve görüntüyü ekrana getirmesi saniyeler sürüyor. Telefonunu bana doğru tutuyor ve ben de ekrandaki yeni doğmuş bebeğe gözlerimi kısarak bakıyorum.

Ufacık. Acı verecek kadar küçük, çaresiz ve sevimli, hep hayalini kurduğum yeni doğmuş bebek gibi. Minik burnunda oksijen iğneleri var ve üzerinde gerçekten küçük ama yine de ona inanılmaz derecede büyük gelen küçük beyaz bir şapka ve kazak giyiyor. Sol elindeki beş mükemmel küçük parmağı seçebiliyorum.

"Sana benziyor," diyorum Sam'e.

İnsanların bebeklerin yetişkinlere benzediğini söylemesinin hep saçma olduğunu düşünmüşümdür. Bütün bebekler küçük yaşlı adamlara benzer. (Oysa tersi doğru değil, yaşlı adamlar bebeklere benzemez.) Ama aslında bu bebek gerçekten de Sam'e benziyor. Burnu ve dudaklarıyla ilgili bir şey.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana sırıtıyor. "Bu sabah onu tutmama izin verdiler. Sadece bir dakikalığına, ama..."

Başını başka yöne çeviriyor. Çok heyecanlanmamaya çalışıyor. Ne de olsa bu çocuğun annesi ikimizi de öldürmeye çalıştı. Ama gerçekten, yapılacak tek bir doğru şey var.

"Ben de onu istiyorum,"

diyorum. Sam'in gözleri

parlıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki seviyorum. Çok sevimli, çok güzel ve tıpkı sana benziyor."

Aklımdan geçen son şeyi söylemiyorum: *Ve onun bir annesi yok.*

"Kendini daha iyi hissettiğin anda," diyor Sam, "benimle onu görmeye gelmelisin. Tamam mı?"

Bir gülümsemeyi bastıramıyorum. "Tamam."

"Ayrıca..." Bana göz kırpıyor. "Bir isim bulmalıyız."

Doğru. Artık bizim olan bu bebek için bir isim seçeceğiz, onu eve götüreceğiz. Birkaç gün önce imkansız bir hayal gibi görünen bir şey.

"Sonunda çocuğumuz olduğu için çok mutluyum,"

diye iç geçiriyorum. O da başını sallıyor. "Ne

demek istediğini anlıyorum."

"Uzun zamandır istediğimiz şey buydu."

"Evet..."

"Sadece... onu sadece annesi öldüğü için alacağımızı bilmek çok zor."

Sam sessiz. Yüzünde beni huzursuz eden garip bir ifade var.

"Ne?" Sonunda söyledim.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Monica'nın öldüğünü hiç söylemedim."

Sonsöz

Bir Yıl Sonra

David yürümeyi öğreniyor.

Biliyorum, adının David olmasını istememiştim. Ama Sam bu isim için çok ısrar etti - ne de olsa babasının adıydı. Sam, kalp krizinden sonra uzak kalan babasını ne kadar özlediğinden bahsetmiyor ama oğluna onun adını vermek onun için çok önemliydi. Bu isim aynı zamanda beni bugün olduğum kadın haline getiren Denise'i de kısmen onurlandırıyor.

Ve şimdi David bir yaşında, sehpanın üzerine çıkıyor ve oturma odamızın uçurumuna doğru o ilk temkinli adımlarını atıyor. Tıpkı babası gibi temkinli ve ciddi. Aynı zamanda babası gibi tatlı. Birçok yönden David, Sam'in bir klonu.

Ona tapıyorum. Onu başka bir insanı sevmenin mümkün olabileceğini düşündüğümden daha fazla seviyorum. Elbette ailemi ve Sam'i seviyordum ama bu farklı. Onun mükemmel küçük ellerine hayret ederek saatler geçiriyorum. Ona sarıldığımda, sanki onu yeterince sıkamıyormuşum gibi hissediyorum. Geceleri uyumakta güçlük çektiğimde, tek yapmam gereken onun yatak odasına gidip uyuyan tatlı yüzüne bakmak, derin ve eşit nefes alışını dinlemek ve tüm gerginliğimin vücudumdan akıp gitmesi.

O benim hayatımı değiştirdi.

Sam elinde plastik bir kap bebek mamasıyla oturma odasına geldi. Bebek mamalarının tadının ne kadar kötü olduğu konusunda yaptığım onca şikayetten sonra Sam kendi mamasını pişirmeye karar verdi. İster inanın ister inanmayın, Sam hayatını kurtarmak için yetişkin yemeği pişiremese de, David için hazırladığı küçük yemekler kesinlikle çok lezzetli. Ben bile öyle düşünüyorum. Sanki bir yeteneği var. Ona kendi şirketini kurması gerektiğini söyledim ama o matematikle uğraşacağını söyledi.

David de yemeği çok seviyor. Kabı görür görmez küçük tombul yanakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu gülümseme beni her seferinde etkiliyor.

Sam, David'i mama sandalyesine oturtmadan önce saçlarını sevgiyle karıştırıyor. David'de ikimizde de olmayan bir şey var, sarı saç.

Sam çocukken sarışın olduğunu iddia ediyor ama fotoğraflarını gördüm ve yalan söylüyor. Saçları şimdikinden daha açık bir kahverengi tonundaydı ama David gibi çekik başlı değil. O saçların hepsi Monica'ya ait.

Oğlum sağ olsun, o kadını düşünmediğim tek bir günüm bile yok. Yüzünde o kadının izlerini aramadığım tek bir gün bile yok. Onun davranışlarını izlemekten asla vazgeçmeyeceğim, sonunda onun gibi deli olup olmayacağını merak ediyorum.

Şanslıydım çünkü Monica kendini vurduktan sonra polis dairesini aradığında onu ve annesini Denise Holt cinayetiyle ilişkilendiren pek çok kanıt buldu. Ayrıca şirketten para çaldığını da öğrendiler; o meşum günde işler farklı yürüseydi bu suçun bana atfedileceğinden endişe ediyorum. Bu yüzden kendimi öldürmüşüm gibi göstererek her şeyi düzgünce tamamlamak istediler.
-Eğer soruşturma altında olsaydı, gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordu.

Ayrıca Monica'nın bana taşıyıcı annelik teklif etmeden önce Janelle ile temas halinde olduğunu ve onu ikimizin uygun ebeveynler olmayacağına ikna ettiğini keşfettik. Bizim olması gereken bebeğin elimizden alınmasından o sorumluydu.

Ayrıca, o hala hayatta.

Sam küçük plastik kaşığı David'e uzatırken, "Yum, yum," diyor. "Nefis hindi püresi."

David onu haşlanmış ıstakoz gibi yalayıp yutuyor. Ve dürüst olmak gerekirse, oldukça iyi. Sam'in yaptığı her şeyin tadına bakıyorum, çünkü Salmonella Sürprizi'nden sonra hala ona güvenmeyen bir yanım var, ama her şey harika.

"Yum ," diye geveliyor David.

Sam gülüyor. David'le arası çok iyi. Ona hayal edebileceğimden çok daha fazla tapıyor. David de Sam'e tapıyor. Bazen bunun için bu kadar beklemiş olmamız beni üzüyor. Monica olmasaydı hâlâ bekliyor olacaktık.

Yani evet, Monica hala hayatta.

Yaşıyor ama bitkisel hayatta. Onu son gördüğümde bir hastane yatağında yatıyordu, solunum cihazı yardımıyla nefes alıyordu, çenesinden aşağı salyalar akıyordu. Kafa derisi zımbalarla çaprazlama kesilmişti. Ağır beyin hasarı olduğunu söylediler. Anlamlı bir iyileşme olasılığı düşük.

Geçenlerde en azından solunum cihazından ayrıldığını duydum ama hala yemek yemiyor, konuşmuyor ya da yürüyemiyor. Etrafında neler olup bittiğini bilmiyor. Hâlâ bitkisel hayatta. Bir yıl sonra kalıcı olarak kabul edilecek.

Sam, David'e bebek maması kabını yedirmeyi bitirir ve David mamayı her yerine bulaştırır. Önlüğünde bebek maması var, ama aynı zamanda tombul küçük kollarında, saçlarında, yanaklarında ve göz kapağında bir topak var.

"Nasıl oluyor da her zaman bu kadar dağınık

olabiliyor?" Düşünüyorum. "Sana çekmiş."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet." Sam gözlerini kocaman açarak başını sallıyor. "Yemek yedikten sonra hep saçındaki yiyecekleri topluyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu çok acı verici, Abby."

Koluna bir şaplak attım, o da bana sırıttı. Herkes bebek sahibi olmanın cinsel hayatınızı öldürdüğünü söylüyor ve... eskisi kadar ateşli ve ağır olduğumuzu söyleyemem. İkimiz de eskisinden çok daha fazla yoruluyoruz- David dünyanın en iyi uyuyan insanı değil. Ama aynı zamanda hala birbirimize zaman ayırıyoruz. Düzenli randevu gecelerimiz var. David beşiğinde uyurken hala kanepede öpüşüyoruz. Zorlu bir bebeğe sahip olmanın ilişkimizi zorladığı zamanlar oluyor ama çoğunlukla ailemizi tamamlıyor.

"Ona banyo yaptırmamı ister misin?" Ben sorarım.

Sam başını sallar. "Hayır, ben hallederim." David'e döner. "Banyoya hazır mısın koca adam? Ne dersin?"

David heyecanla kollarını havaya kaldırır. "Ba!"

Bu çocuk Sam'in bebek mamasını sevdiği kadar banyo yapmayı da seviyor.

Sam onu mama sandalyesinden kaldırıyor, bebek mamasının bir kısmını temizlemek için elinden geleni yapıyor ama nafile. İkisi koridordan banyoya doğru gözden kayboluyorlar. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Belki David teknik olarak Monica'nın genlerini taşıyor ama saçları dışında onda Monica'dan neredeyse hiç iz görmedim. Şimdiye kadar tamamen Sam'di.

David'in mama sandalyesinde bıraktığı felaketi temizlemeye çalışırken zil çalıyor ve alt katta bir ziyaretçi olduğunu haber veriyor. Kimin geldiğini görmek için duvardaki düğmeye basmadan önce parmaklarımdaki hindi püresini hızlıca yıkamak için lavaboya gidiyorum.

"Bayan Adler?" Kapıcının metalik sesi dahili telefondan duyuluyor. "Sizi görmek isteyen bir ziyaretçiniz var. Louise Johnson."

Louise Johnson. Monica'nın üvey annesi.

Onun burada ne işi var?

"Onu yukarı gönderin," diyorum fazla düşünmeden.

Monica kendini vurduğundan beri Louise Johnson'la birkaç kez konuştum. O ve Monica'nın babası, Monica'nın iyileşmeyeceği belli olduğunda onu eve götürmeyi kabul ettiler. Büyürken onlara yaşattığı onca şeyden sonra bunu yapmalarına şaşırdım. İyi insanlara benziyorlardı ve daha iyi bir karar vermeme rağmen Sam, zaman zaman David'i ziyaret etmelerine izin vermeyi teklif etti. Ama Bayan Johnson bana nazikçe ama kesin bir dille ilgilenmediklerini söyledi. Rahatlamıştım.

Ne istediğini merak ediyorum. Monica'nın iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Ya uyandıysa? Ya gözlerini açsa, yatakta doğrulsa ve oğlunu görmek istese?

Bu pek olası değil. Bana Monica'nın asla söylediler.

Doktorlar hiç şansın olmadığını söyledi.

Ama asla bilemezsin.

Louise Johnson kapımızın zilini çaldığında, kendimi mutlak bir panik durumuna sokmuştum. Kapıyı açıyorum ve onun tanıdık yüzüyle karşılaşıyorum, eskisinden çok daha fazla kırlaşmış saçları ve kaşlarının arasında derin çizgiler var. Monica'ya bakmak zor olmalı.

"Merhaba Bayan Johnson," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde. "Merhaba, Bayan Adler," diye yanıtlıyor.

Görünüşe göre, ilk isim bazında değiliz.

"Nasılsın?" Sertçe sordum.

"Peki, teşekkür ederim." En ince gülümsemeyi bile başarıyor. "Ya sen?"

"Ben iyiyim." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Nasıl, um... nasıl Monica?"

"Aynısı." Gözlerini kaçırıyor. "Değişiklik yok."

İlk düşüncemin "Tanrı'ya şükürler olsun" olması korkunç mu? Neredeyse tüm ailemi öldüren bir kadının tekrar etrafta dolaşmasını istemediğim için kötü bir insan mıyım? Monica Johnson'ın artık endişelenmemize gerek kalmayacak olması içimi rahatlattı.

Ama sonra ekliyor, "Ama..."

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Hariç mi? *Ne* hariç? Monica bitkisel hayatta. Bize kalıcı olduğunu söylediler. Asla uyanamayacağını söylediler. Doktorlar "ölmüş kadar iyi" dediler. *Ne dışında?*

Boğazımı temizliyorum. "Ne hariç?"

"Oh." Sorum karşısında şaşırmış görünüyor. Başını iki yana sallıyor. "Yok bir şey. Boş ver."

Hiçbir şey mi? *Hiç mi?* Bana "hariç" derken tam olarak neyi kastettiğini söyleyene kadar kadını sarsmak istiyorum ama aptalca bir şey yapmadan önce bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başarıyorum.

"Yani, dinle..." Bayan Johnson gözlerini indiriyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor. Monica'nın buraya son gelişinde çantasından nasıl silah çıkardığını hatırlayarak irkiliyorum. Ama Bayan Johnson öyle biri değil, endişelenecek bir şeyim yok. Yine de çantasından küçük, yıpranmış sarı bir battaniye çıkarana kadar rahatlamıyorum. "Dün dolabın arkasındaki bazı eski kutuları karıştırıyordum ve buldum... şey, bu oradaydı. Eskiden Monica'ya aitti."

Sanki bana uyuz olduğunu söylemiş gibi battaniyeye bakıyorum.

"Çocukken en sevdiği battaniyeydi," diye iç geçiriyor. "Ergenlik çağında bile onu yatağında saklardı. Bu... onun için çok şey ifade ediyordu."

"Oh," diyorum, çünkü Tanrı aşkına, buna başka ne diyebilirim ki?

"Bak, Abby." Bayan Johnson gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Monica hakkında neler hissettiğini biliyorum. Ben... ben de aynı duyguları yaşadım. Ama o sana bir insana verebileceğin en büyük hediyeyi verdi."

Ona katılmıyorum.

"Monica'nın oğlunun bu battaniyeye sahip olmasını isteyeceğini biliyorum." Gözleri yıpranmış sarı kumaşa kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Tabii ki bu sizin kararınız ama umarım bunu ona verirsiniz. Böylece biyolojik annesinin en azından küçük bir parçası yanında olur."

Zaten damarlarında onun kanı dolaşıyor! Oğluma her baktığımda o kötü kadının izlerini aradığım yetmiyor mu? David'i çok seviyorum ama genlerinin yarısının *ona* ait olduğu gerçeğini asla silemem.

Ama Bayan Johnson battaniyeyi bana doğru ittiğinde, ondan aldım. Tartışmanın anlamı yok. Onu rahatlatacaksa battaniyeyi David'e vereceğime inansın. Bu battaniyenin gideceği tek yerin çöp kutusu olması dışında.

Tam kapıyı arkamdan kapatıp kilidi yerine yerleştirirken Sam, yeşil bir havluya sarınmış, pırıl pırıl temiz David'le çıkageldi. Sam onu banyodan sonra hep bana getirir çünkü böyle sarılıp sarmalandığında ne kadar sevimli olduğunu düşündüğümü bilir. David altı minik dişini göstererek bana gülümsüyor.

"Kapıdaki kimdi?" Sam sorar.

"Monica'nın üvey annesi." Bu söylerken ürperiyorum.

Sam'in yüzü, benimkinin bir yansıması olduğundan emin olduğum bir şekilde soluyor. "Monica nasıl?"

"Aynısı," diyorum.

Ama...

"Oh." Omuzları çöktü. "Bu rahatlatıcı."

"Ayrıca," diye ekliyorum, "eskiden Monica'ya ait olan bu battaniyeyi bize getirdi."

Battaniyeyi burnuma tutuyorum ve kokuyla başımı geriye atıyorum. Monica'nın lavanta kokulu parfümü battaniyeye sinmiş, hafif bir çamaşır deterjanı kokusuyla karışmış. Sanki bu battaniyeden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

"Tanrım, neden bunu isteyeceğimizi düşünüyor ki?" Sam de David'i göğsünde sıkıca tutarken titriyor. "Kurtul ondan. Şimdi."

"Banka," diyor David, tombul eliyle battaniyeyi işaret ederek. "Doğru," diyorum. "Bu iğrenç bir battaniye ve ondan kurtulacağız.
o."

Battaniyeyi çöpe atmak için dönüyorum, ama tam elim
David'in yüzü parçalanır. "Banka!" diye feryat ediyor.

Sam sabırla, "Hayır dostum," dedi. "Bu senin için değil."

"Banka!" Oğlumun yüzünden yaşlar akıyor. Vücudunu öyle bir sallıyor ki Sam ona tutunmakta zorlanıyor. Hızla teselli edilemez hale geliyor. "Banka! Banka, anne!"

Parmaklarım hâlâ battaniyeyi kavrıyor. Çöpten uzaklaşıyorum ve David'in yüzü rahatlamayla doluyor. "Banka," diye yalvarıyor bize.

"Sakın ona verme," diyor Sam. "Onu evimde istemiyorum."

David elini uzatmış, battaniyeye uzanmak için elinden geleni yapıyor. İlk doğum gününde aldığı oyuncak kamyon için bile bu kadar heyecanlanmamıştı (dürüst olmak gerekirse, kamyonun geldiği kutuyu çok daha fazla sevmişti). Gerçekten üzgün. Bütün bunlar bir *battaniye* için mi?

"Şimdilik ona bırakacağım," diyorum sonunda.

"Abby, hayır...

"Bir gün içinde ilgisini kaybedecek," diyorum. "Bunu garanti ederim."

Sam başını sallıyor, ama David böyle davrandığında ona hayır demek benim için çok zor. O benim tek çocuğum ve onu şımartıyorum. Bu yüzden onu atmak yerine

sarı battaniyeyi ona uzattım. Battaniyeyi mutlulukla alıyor ve yüzünü Monica'nın parfümünün kalıcı kokusuna gömüyor.

SON

Teşekkür

Yazmanın yalnız bir süreç gibi göründüğü düşünülürse, bir romanı tamamlamadan önce kaç kişiden yardım aldığım şaşırtıcı!

*Taşıyıcı Anne'*yi ilk okuyan ve okuduktan sonra "vay be" diyen ilk kişi olduğu için anneme teşekkür etmek istiyorum. Bazen hepimizin bir "vay be "ye ihtiyacı vardır.

Kate'e olay örgüsü tavsiyesi ve dikkatli, mükemmel kurgusu için teşekkür ederim. Reklamcılık sektöründeki uzmanlığını bana ödünç verdiği ve zorlu son sahnede yardım ettiği için Catherine'e çok minnettarım. Kapak konusundaki anlayışlı tavsiyeleri için Rhona'ya ve pazarlama tavsiyeleri için Zack'e teşekkür ederim. Jenna'ya beta okuması için ve Christian Louboutin'in Jimmy Choo'dan daha moda olduğu konusunda beni bilgilendirdiği için teşekkür ederim. (Kim bilirdi?) Jessica'ya yıllar boyunca her zaman acı ve dürüst geribildirimleri için teşekkür ederim. Diğer yeni beta okuyucularım Kate, Laura, Sarah ve Liz'e teşekkür ederim; tavsiyeleriniz ve düşünceleriniz inanılmaz derecede yardımcı oldu. Harika geri bildirimleriniz için yeni yazı grubuma teşekkür ederim.

Ayrıca, bazen yazma süreciyle hiçbir ilgisi olmayan insanlara da teşekkür etmeniz gerekir. Bu yüzden kocama, ana karakterimin iyi kalpli kocasını temel alabileceğim iyi kalpli bir matematikçi olduğu için teşekkür ederim. (Hepimiz o sefer monoray kullanmak gibi tamamen masum yollarla mono kaptığını varsayacağız). Ve teşekkür bölümünde sizden bahsetmediğim için şikayet etmeyen babama da şimdiden teşekkür ederim.

Ve tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Bunu yapmamın nedeni sizlersiniz, bu yüzden lütfen okumaya devam edin!

Taşıyıcı Anne'yi okumaktan keyif aldınız mı?

Eğer öyleyse, lütfen bana fizzziatrist@gmail.com adresinden bir e-posta gönderin. Sizden haber almak . Ya da Amazon'da bir yorum bırakmayı düşünün!

Web siteme göz atın:

http://www.freidamcfadden.com

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak için lütfen beni Amazon'da takip edin! Beni Bookbubtakip 'da da edebilirsiniz!

Bu arada, lütfen yeni kitabım *One by One*'dan kısa bir alıntının tadını çıkarın...

TEK TEK

ANONYMOUS

Altı kişi olacağız.

Altı yetişkin. Lüks bir otelde geçireceğimiz tatil boyunca onsuz yaşayamayacağımızı düşündüğümüz tüm valizlerimizle birlikte altı kişilik bir minibüse sardalye gibi tıkıştırılmıştık. Rezervasyonumuz altı gün içindi. Altı gün yürüyüş ve jakuzi. Medeniyetten uzak altı gün.

Annem dindar bir kadındı. Altıncı günde hem insanın hem de yılanın yaratıldığını bu sayede biliyorum. Hani sonunda Adem ve Havva'yı yasak meyveyi yemeye ikna eden ve onları Cennet Bahçesi'nden sonsuza dek kovduran yılan var ya? İşte bu yüzden altı sayısı hem insanı hem de onu zayıflatan kötülüğü temsil eder.

Vahiy'de 666 şeytanın sayısıdır. Altıncı Emir

öldürmeyeceksin. Altı hoş bir sayı değildir.

Ben dindar değilim. Kiliseye gitmem. Yüce bir güce inanmıyorum. Altı benim için herhangi bir sayı gibi. Ama biliyorum ki bu altı kişiden her birinin kimsenin bilmesini istemediği bir sırrı var.

Sana sırrımı şimdi söyleyebilirim:

Bu haftanın sonunda, sadece birimiz eve canlı dönecek.

CLAIRE

Kocamdan ne zaman nefret etmeye başladığımı bilmiyorum.

Her zaman sevmedim. On yıl önce evlendiğimizde el ele tutuştuk ve onu sonsuza dek seveceğime yemin ettim. Ölüm bizi ayırana kadar. Ve bunda *ciddiydim*. Varlığımın her zerresiyle ciddiydim. Hayatımın geri kalanında Noah Matchett ile evli olacağıma gerçekten inanıyordum. İkimizin birlikte yaşlanacağımızı hayal ettim; bir huzurevinde sallanan sandalyelerde otururken el ele tutuşacağımızı. Ve papaz bizi karı koca ilan ettiğinde, doğru adamı seçtiğim için sırtımı sıvazladım.

O zamandan bu zamana ne oldu bilmiyorum. Ama artık o adama katlanamıyorum.

"UChicago tişörtüm nerede, Claire?"

Noah şifonyerinin en üst çekmecesine eğilmiş, ela gözleri çekmecenin içindekilere bakarken kaşları birbirine çarpıyor. Boğazını temizliyor, bir şeye iyice konsantre olduğunda hep böyle yapar. Eskiden bunu sevimli ve sevecen bulurdum. Şimdi ise rahatsız edici buluyorum. Kara tahtadaki çiviler gibi rahatsız edici.

"Bilmiyorum." Kendi şifonyerimin çekmecesinden birkaç gömlek çıkarıp yatağımızın üzerinde açık duran kahverengi valizin içine tıkıştırıyorum. "Çekmecede değil mi?"

Çekmeceden başını kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Eğer çekmecede olsaydı, neden sana sorayım ki?"

Hmm. Belki de bu yüzden kocamdan nefret ediyorum. Çünkü o büyük bir pislik oldu.

"Gömleğinin nerede olduğunu bilmiyorum." karıştırmaya başladım. Bir haftalık bir yolculuk için kaç tane sutyen getirirsin? Asla emin olamıyorum. "Bu *senin gömleğin*."

"Evet, ama çamaşırları *sen* yıkadın."

"Yani?" Valizime dört sutyen dolduruyorum - bu yeterli olmalı. "Sence çamaşır yıkarken kendi kendime 'Ah, işte Noah'ın UChicago gömleği - bunu çamaşır yıkama tarihinde yıkadığım diğer tüm gömleklerini koyduğum çekmece yerine özel bir yere koysam daha iyi olur' diye düşünüyor ?"

Bana gözlerini deviriyor ve çekmeceyi bir kez daha karıştırıyor. "Burada değil."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Noah."

Çenesindeki griye çalan koyu renkli kirli sakalı ovuşturuyor. Üç gündür tıraş olmamış, çünkü evden çalışıyor. İşe gitmesi gerekmediği sürece nasıl göründüğü umurunda değil. "Belki de yanlışlıkla Aidan'ın şifonyerine koymuşsundur?"

Dokuz yaşındaki oğlumuz artık kendi çamaşırlarını yıkadığı için bu pek olası değil. Her nasılsa dördüncü sınıf öğrencim kendi çamaşırlarını yıkayabiliyor ama yetişkin kocam bunu yapamıyor. Evlendiğimiz andan itibaren çamaşır yıkama otomatik olarak benim sorumluluğum haline geldi. Hiç tartışma olmadı. Çamaşırları eşim yıkar. Hikayenin sonu.

"Aidan'ın şifonyerine bakabilirsin," diyorum.

Noah bana bıkkın bir bakış fırlattıktan sonra koca ayakları döşeme tahtalarını gıcırdatarak oğlumuzun odasına doğru ilerliyor. Gömleği orada bulamayacak. Bir milyon dolarına bahse girerim ki gömlek en başından beri aradığı üst çekmecede.

Sadece birkaç saat içinde Colorado'nun kuzeyinde bulunan şirin bir hana bir haftalık bir yolculuğa çıkıyoruz. Yaklaşık dört saatlik bir araba yolculuğundan sonra bir hafta boyunca açık büfe kahvaltı, jakuzi, doğa yürüyüşleri ve sudan fırlayan alabalıkların bulunduğu bir göl bizi bekliyor olacak. Şehir (ya da bizim durumumuzda banliyö) hayatından uzaklaşmanın ve hala sıcak ve soğuk akan suyun ve Kablolu TV'nin keyfini çıkarmanın mükemmel bir kombinasyonu. Sabırsızlanıyorum.

Kocamla arabada geçirdiğim dört saat hariç. Muhtemelen aptal UChicago tişörtü hakkında konuşmayı bırakmayacak.

Bavuluma bir avuç çorap atıyorum ve Noah'nın şifonyerine doğru yürüyorum. Benim iki şifonyerim ve kıyafetlerle dolu bir dolabım var, Noah'nın ise sadece bir şifonyeri ve dolabında birkaç elbise gömleği var. İlk birlikte olduğumuz zamanlarda, ona kıyasla ne kadar çok kıyafetim olduğu konusunda benimle alay ederdi. Bu konuda hala benimle dalga geçiyor, ancak şimdi bu iğnelemeler çok daha az şakacı.

Eğer bir gömlek daha alırsan, sadece senin kıyafetlerin için ayrı bir ev almamız gerekecek, Claire.

O da değil. Arkadaşım Lindsay'in sadece kıyafetleri için *koca* bir *odası* var. Ama evli değil. Yani her hareketini eleştiren başka biri olmadan istediğini yapabiliyor.

Çekmeceyi karıştırıp gri ve siyah tişörtlerin arasından geçiyorum. Noah hiçbir zaman parlak renklerin hayranı olmamıştır. Gri tonlara sadık kalma eğilimindedir. Bir keresinde yeşil bir tişört almıştı. Bu onun orta yaş kriziydi.

Sadece birkaç saniye sonra, çekmecenin bir köşesine itilmiş bordo bir parıltı görüyorum. Tişörtü çıkarıyorum ve ön tarafına soluk harflerle kazınmış UChicago yazısını görüyorum. Noah'ı tanıdığımdan beri bu tişörtü giyiyor. Bu onun en sevdiği tişört.

Bir an için, ona söylemeden bu gömleği çöp kutusunun dibine atma dürtüsüne kapıldım. Onu aramak için çıldıracak. Ve gerçekten, bu gömleğin emekliye ayrılması gerekiyor. Yakasında bir delik var ve etekleri yıpranmış.

Yine de şu anda kocamdan yeterince sır saklıyorum. Ve ona gömleğin başından beri çekmecede olduğunu söylemenin saf tatminini kaçırmak istemiyorum.

"Anne?"

Yedi yaşındaki kızım Emma, yatak odamızın kapısında durmuş, babasının en sevdiği tişörtü ile ne yapacağımı düşünürken beni izliyor. Çoktan kahvaltı etmiş olmamıza rağmen, üzerinde küçük kar taneleri olan kraliyet mavisi *Frozen* pijamalarını giymeye devam ediyor. Suçluluk duygusuyla tişörtü çekmeceye geri koyuyorum ve Emma'ya gülümsemek için dönüyorum. O da bana gülümsemiyor.

Ağabeyi bir hafta boyunca Penny Teyze'de kalma fikrinden heyecan duyarken, Emma kesinlikle korkmuş durumda. Geçen hafta boyunca Emma her gece uyumak için bizim büyük boy yatağımıza girdi. Neyse ki Noah ve ben aramızda Atlantik Okyanusu büyüklüğünde bir boşluk bırakarak uyuyoruz.

"Neyin var tatlım?" diye sordum.

Emma'nın alt dudağı titriyor. Bana doğru koşuyor ve sıska kollarını kalçalarıma doluyor. "Gitme anne. *Lütfen*."

"Emma..."

Onu üzerimden çekip almaya çalıştım ama yapışkan gibi yapıştı. Çok tatlı. Kocamdan ne kadar hoşlanmasam da çocuklarımı seviyorum. Çocukları hep sevmişimdir. Öğretmen olmamın nedenlerinden biri de bu. Hiçbir şey beni o küçük yüzlerdeki gülümsemeyi görmek kadar mutlu edemez.

Uzanıp Emma'nın nemli açık kahverengi buklelerini yüzünden siliyorum. Saçları benimkilere benziyor ama hâlâ bebek yumuşaklığında. Eğilip yüzümü içine gömüyorum; karpuzlu şampuanı gibi kokuyor. "Sadece bir hafta, tatlım," diyorum.

Gözleri yaşla dolmuş yanaklarıyla bana bakıyor. "Ama ya sana bir şey olursa?"

Yedi yaşındaki kızımın nasıl bu kadar nevrotik olduğunu bilmiyorum. Her şey hakkında endişeleniyor, hiçbir çocuğun endişelenmemesi gereken şeyler hakkında bile. Mesela geçen yıl öğretmenlerin greve gideceği konuşulduğunda, benim işsiz kalacağımdan ve yiyecek alamayacağımızdan endişelenmişti. Yedi yaşındaki hangi çocuk bu konuda endişelenir ki?

"Neden bu kadar endişelisin, Emma?"

Küçük pembe dudağını çiğniyor. "Ormanda olacaksın."

Eğer böyle düşünüyorsa endişelendiği için onu suçlamıyorum. Ebeveynlerinden hiçbiri hayal gücünün herhangi bir uzantısı tarafından "açık hava tipi" olarak adlandırılabilecek türden değil. "Endişelenme," diyorum. "Güzel bir otelde kalıyoruz. Gerçekten güvenli olacak."

Açık kahverengi kaşları birbirine dolanıyor. "Ama bir rüya ..." "Neyi?"

Emma yüzünü buruşturur. "bir canavar seni yedi!" Gülünç tabii ki. Haftanın büyük bölümünde otele ve oteldeki olanaklara bağlı kalacağız ve eğer dışarı çıkarsak, şehirli turistlere yönelik yürüyüş parkurları gibi sınırlı yerlerde kalacağız. Öyle olmasak bile, Emma'nın hayal ettiği şeyin vahşi doğadan çıkıp hepimizi dolduran mavi Kurabiye Canavarı benzeri bir yaratık olduğundan eminim bir hamlede ağzına soktu.

Yine de Emma'nın bazen bazı şeyler hakkında garip sezgileri oluyor. Bir gece sabaha karşı ikide yatak odamıza geldi ve rüyasında Büyükbaba Joe'nun öldüğünü görüp ağladı. İki gün sonra, görünüşte sağlıklı olan babam ağır bir kalp krizine yenik düştü. Noah her şeyi tesadüfe bağladı ama ben asla unutmadım.

İtiraf etmekten nefret etsem de Emma'nın önsezisi beni huzursuz ediyor. Belki de bu yolculuk bir hatadır.

Yatağımızın üzerindeki iki valize bakıyorum. Noah'nınkinin içine gelişigüzel doldurulmuş giysiler, benimkinin içine ise her şey düzgünce katlanmış. Ya ona gitmek istemediğimi söyleseydim? Çıldırır mıydı? Yoksa önümüzdeki haftayı nefret ettiği biriyle geçirmek zorunda kalmayacağı için rahatlar mıydı?

Ama sonra kapının dışından Noah'nın kahkahasını duydum. Görünüşe göre tüm konuşmaları duymuştu. "Emma!" Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı aralığında duruyor. "Bunun için gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi?"

Emma'nın alt dudağı titriyor.

"Canavar diye bir şey olmadığını biliyorsun!" Başını yana doğru eğiyor. "Şey, gıdıklayan canavarlar hariç!"

Endişelerine rağmen Emma'nın kahverengi gözleri heyecanla açılır. Bir dakika boyunca gıdıklandıktan sonra, korkutucu rüyasını tamamen unutmuş gibi görünüyor.

Anı yaşayabilen ve biraz gıdıklanmanın yardımıyla her şeyi unutabilen bir çocuk olmak güzel olmalı.

Noah çocuklarla iyi anlaşıyor. İyi olmadığını söyleyemem. Ona tapıyorlar ve o da onları en az benim kadar seviyor. İşte bu yüzden birbirimizden nefret etmemize rağmen hâlâ birlikteyiz. Kelimeleri asla yüksek sesle söylememiş olsak da, ikimiz de çocuklar için birlikte kaldığımızı biliyoruz. Şimdilik.

"Tamam," diyor Noah Emma'ya. "Penny Teyzen her an burada olabilir. Bavulun hazır mı?"

Emma'ya sadece bu yolculuk için bir *Frozen* tekerlekli valiz aldık. Onu aldığında çok heyecanlandı. "Neredeyse."

"Toplanmayı bitirsen iyi olur." Tek kaşını kaldırıyor. "Yoksa... gıdıklama canavarı geri gelebilir..."

Parmaklarını pençeye dönüştürür ve Emma ciyaklayarak odadan kaçar. Yüzünde çarpık bir gülümsemeyle onun gidişini izliyor. Bir an için onu eskiden ne kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum. Birlikte ne kadar eğlendiğimizi. Beni yemeğe götüreceğini öğrendiğimde tüm vücudumun nasıl karıncalandığını. Emma'yı güldürdüğü gibi beni de güldürürdü.

Acaba işleri düzeltebilir miyiz? Belki şu anda her zamanki iğneleyici yorumum yerine nazik bir şey söylersem gülümser ve güler. Ve belki de bu yolculuğu ilişkimizi iyileştirmek için bir şans olarak kullanabiliriz. Belki de bizim için çok geç değildir.

Ama sonra Noah dönüp bana bakıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Gömleğimi kaybettin," dedi.

"Başından beri çekmecendeydi Einstein." Bugün bir şeyleri düzeltmeyeceğiz. Ya da hiçbir zaman.

Kız kardeşim Penny çocukları almak için saat tam dokuz buçukta garaj yolumuza geldi. Yumuşak başlı ilk çocuğum Aiden yanağına bir öpücük kondurduktan sonra itaatkâr bir şekilde onun cipine tırmanıyor ve kemerini bağlıyor. Yükseltici koltuktan daha yeni mezun oldu ve bu sorumluluğu çok ciddiye alıyor.

Emma farklı bir hikaye. Kalçama sıkıca yapıştı, gıdıklama saldırısından elde ettiği rahatlık artık çoktan kaybolmuştu.

Penny CRV'nin yan tarafından geliyor, sarı at kuyruğu sallanıyor ve ellerini yoga pantolonuna siliyor. "Sorun nedir, Em? Penny Teyze ile süper eğlenceli bir hafta geçirmek istemiyor musun?"

Emma, Penny ile harika vakit geçirecek. Penny'nin kendi üç çocuğu var ve her zaman heyecan verici (ve dağınık) bir pişirme projesinde dirsek derinliğindeler. Ya da makarna içeren bir sanatla. Ve arka bahçesinde acayip bir kaydırağı var. Ama şu anda kızımın umurunda bile değil. Başını karnımın derinliklerine sokarak karşılık veriyor.

"Rüyasında bir canavarın bizi yediğini görmüş," diye açıklıyorum.

"Oh, korkunç!" Penny sempatik bir şekilde başını sallar. "Ama annenle babanın gittiği yerde canavar olduğunu sanmıyorum, Em. Kuzey Colorado'ya gidiyorlar ve tüm canavarlar güneyde. O yüzden bir şey olmaz."

Başka bir çocuk ikna edilebilirdi ama Emma bir fizikçinin kızı. Kusursuz bir mantık anlayışı var. Bu yüzden Penny'ye alaycı bir bakış fırlattı ve yüzünü kalçama döndü.

Bu sabah ikinci kez, bu yolculuğun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Noah ile zaten kavga ediyorduk, şimdi de arabada *dört saat* geçireceğiz. Bazen arkadaşlarımızın arabada bizimle olması kavgalarımızı azaltıyor ama çoğu zaman Noah'la birbirimizden ne kadar nefret etmeye başladığımızı herkesin gözü önünde utanç verici bir şekilde seyretmemize neden oluyorlar.

Belki de evde kalmalıyım. Geri çekilmek için çok geç değil. Noah bensiz gidebilir.

Öte yandan, bu seyahate çıkmak istememin başka bir nedeni daha var. Ve her neyse, rezervasyon iade edilemez.

Penny ve ben birlikte çalışarak Emma'yı kalçamdan indirmeyi başardık, çoğunlukla da bol bol dondurma vaadiyle. Çocukların bavullarını onun bagajına attık, sonra gitmeye hazırlar. Bebeklerimden bir hafta boyunca uzak kalacağımı bilmek göğsüme bir hüzün saplıyor. Her yıl seyahate çıksak da, bu hep acı verici oluyor.

"Onlara iyi bakacağım," diye söz veriyor Penny.

"Teşekkürler." Edeceğini biliyorum. Süper bir anne gibi. Noah ile sürekli tartışmalarım ve özel eğitim öğretmeni olarak yoğun işim arasında, bazen annelik departmanında yetersiz kaldığımı hissediyorum. Ama işimden asla vazgeçmem, onu çok seviyorum.

"Bu arada." Sesini bir kademe alçaltıyor. "Noah'a...'dan bahsettin mi?"

Eve bir göz attım. Noah hâlâ üst katta, yatak odamızda eşyalarını topluyordu. "Hayır. Henüz değil."

Gözleri büyür. "Claire, ona söylemek zorundasın! Ne zaman bir şey söyleyeceksin?"

"Yakında, tamam mı?" Onun tişörtü için yaptığımız aptalca kavgayı açıklamak istemiyorum. "Oraya varmadan önce ona söylerim."

Bana klasik "ben senden daha iyi bilen büyük kız kardeşinim" bakışını atıyor. Bu bakıştan nefret ediyorum. Özellikle de haklı olduğu için. Noah ve ben en kısa zamanda konuşmalıyız. Bu konuda onu gafil avlayamam.

"Arabaya biner binmez ona söyleyeceğim," diyorum. "Lindsay'i almadan önce."

Evet, bu ilginç bir yolculuk olacak.

Penny'ye sarılıp vedalaşıyorum ve çocukları son bir kez öpmek arka koltuğa doğru eğilmek üzere kendimi ikiye katlıyorum. Emma bana daha sıkı sarılıyor. Bu iğrenç duyguyu neden uzaklaştıramıyorum? Evlendiğimiz her yıl böyle bir yolculuğa çıktık. İlk kez bu kadar kötü hissediyorum.

Hepsi Emma'nın aptal rüyası. Saçma olduğunu biliyorum ama bana ağır geliyor.

Bunu kafamdan atmalıyım. Haftayı mahvetmesine izin vermeden önce.

One by One'ı bugün Amazon'dan satın alın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.